

Σκιές, Τύποι Και Προφητείες

BibleWayPublishing

Δήλωση Προέδρου

Η BibleWay Publishing είναι μια μη κερδοσκοπική Βιβλική διακονία. Η κύρια εστίασή του είναι στους ιστότοπους και τα ψηφιακά βιβλία του International Bible Knowledge Institute. Ο στόχος του IBKI είναι να κάνει τα μαθήματα της Αγίας Γραφής διαθέσιμα σε όποιον ενδιαφέρεται να μάθει περισσότερα για τον Θεό και το θέλημά Του. Οι φοιτητές ΔΕΝ απαιτείται να παρακολουθήσουν το Ινστιτούτο για να αποκτήσουν πιστοποιητικό ή δίπλωμα. Αυτά τα μαθήματα μπορούν να μελετηθούν διαδικτυακά ή σε τάξεις, από το Zoom, να μεταφορτωθούν σε ψηφιακές συσκευές, να σταλούν με email, να εκτυπωθούν ή να χρησιμοποιηθούν από άτομα, ομάδες ή εκκλησίες στην ευαγγελική τους διακονία. Το IBKI δεν είναι διαπιστευμένο ίδρυμα.

Σας συνιστούμε να μελετήσετε την Αγία Γραφή σας για να προσδιορίσετε την ακρίβεια όσων αναφέρονται σε αυτά τα μαθήματα ή από οποιαδήποτε άλλη πηγή. Τα «σχόλια» που παρουσιάζονται στα μαθήματα του Διεθνούς Ινστιτούτου Βιβλικής Γνώσης (IBKI) είναι οι απόψεις των συγγραφέων ή των μεταγλωττιστών. Οι απόψεις βρίσκουν συχνά τον δρόμο τους σε μαθήματα ήχου, βίντεο και έντυπων γραμμών, καθώς και σε σχολιασμούς της Αγίας Γραφής και, στις διδασκαλίες των κηρύκων, των λειτουργών, των ποιμένων, των ιερέων και των ραβίνων.

Θα πρέπει πάντα να επαληθεύετε όλα τα σχόλια, τις απόψεις και τις διδασκαλίες αυτών, καθώς είναι ΔΙΚΗ ΣΑΣ ευθύνη να αναζητάτε, να γνωρίζετε και να κάνετε το θέλημα του Θεού.

Για να ελέγξετε την αλήθεια οποιασδήποτε διδασκαλίας, διαβάστε διάφορες μεταφράσεις της Γραφής και συμβουλευτείτε λεξικά και λεξικά της Αγίας Γραφής για να μάθετε τη σημασία άγνωστων λέξεων ή φράσεων. Να είστε προσεκτικοί με τους ορισμούς του λεξικού, καθώς τα λεξικά δίνουν τη σημασία των λέξεων και των φράσεων από την αρχική γλώσσα στην τρέχουσα χρήση.

Η σημασία των λέξεων και των φράσεων αλλάζει με την πάροδο του χρόνου. Επίσης, πολλές ελληνικές λέξεις μπορούν να μεταφραστούν σε μία λέξη, γεγονός που μπορεί να αλλοιώσει την αρχική σημασία.

Είθε να επιτρέψετε στον Θεό να σας καθοδηγήσει στη μελέτη του Αγίου Λόγου Του, της Αγίας Γραφής.

Η IBKI χορηγεί άδεια λήψης και αναπαραγωγής για μη εμπορικούς σκοπούς των μαθημάτων τους στο σύνολό τους. Μη διστάσετε να μοιραστείτε αλλά να μην πουλήσετε, να αλλάξετε ή να χρεώσετε βιβλία ή μαθήματα.

Randolph Dunn, Πρόεδρος

Η Σκιά του Ουράνια Πράγματα

Εισαγωγή

«Ο Αδάμ (η εβραϊκή λέξη για τον άνθρωπο) δημιουργήθηκε κατ' εικόνα ή φύση του Θεού και έζησε δίκαια για απροσδιόριστο χρονικό διάστημα. Εκείνη την περίοδο ο φυσικός και πνευματικός θάνατος του ανθρώπου δεν υπήρχε. Μετά τη δημιουργία του Αδάμ, ο Θεός τον τοποθέτησε στην Εδέμ δίνοντάς του τουλάχιστον 3 οδηγίες.

1. Να είστε καρποφόροι και να πολλαπλασιάζονται [αναπαράγονται].
2. Φροντίστε και κρατήστε τον κήπο [δουλειά].
3. Μην τρώτε από τον καρπό του δέντρου της γνώσης του καλού και του κακού [υπακούτε].

Δεν υπάρχει καμία ένδειξη ότι ο Αδάμ και η Εύα αρνήθηκαν να αναπαραχθούν ή να φροντίσουν τον κήπο. Ωστόσο, όταν δειλάστηκαν από τον Σατανά, επέλεξαν να υποχωρήσουν στην επιθυμία τους να είναι τόσο σοφοί όσο ο Θεός και δεν υπάκουσαν τρώγοντας από το περιορισμένο δέντρο. Δεν είχαν πλέον μια δίκαιη σχέση με τον Θεό. Κατά συνέπεια, ο σωματικός και πνευματικός θάνατος μπήκε στη ζωή τους και στον κτιστό κόσμο. Ο Θεός δεν τους εγκατέλειψε, αλλά ξεκίνησε το σχέδιό Του για να λυτρώσει και να συμφιλιώσει την ανθρωπότητα. Οι επίγειες θυσίες, οι τελετές και οι τελετουργίες τους ήταν τύποι και σκιές που προμήνυαν την τέλεια και διαρκή θυσία ή προσφορά για την αμαρτία που θα αποκαλυφθεί στον Ιησού από τη Ναζαρέτ, τον Θεό με ανθρώπινη μορφή.

"Γι' αυτό, μην σας κρίνει κανείς σε θέματα φαγητού και ποτού ή σε σχέση με μια γιορτή, μια Νέα Σελήνη ή το Σάββατο. Αυτά είναι μια σκιά των μελλοντικών πραγμάτων, αλλά η πραγματικότητα ανήκει στον Μεσσία" (Κολοσσαείς 2 :16).

Προφητεία

Η προφητεία είναι μια διαδικασία κατά την οποία ένα ή περισσότερα μηνύματα που κοινοποιούνται σε έναν προφήτη μεταδίδονται στη συνέχεια σε άλλους. Τέτοια μηνύματα συνήθως περιλαμβάνουν θεία έμπνευση, ερμηνεία ή αποκάλυψη εξαρτημένων γεγονότων που θα έρθουν (πρβλ. θεϊκή γνώση). Η διαδικασία της προφητείας περιλαμβάνει ιδιαίτερα την αμοιβαία επικοινωνία του προφήτη με τη (θεία) πηγή των μηνυμάτων. Στο τέλος του μαθήματος παρέχεται μια λίστα με προφητείες κατά την Πατριαρχική και Μωσαϊκή εποχή σχετικά με τον Χριστό και την εκπλήρωσή τους.

Τύποι

Ένας τύπος είναι μια θεϊκή απεικόνιση κάποιας αλήθειας. Μπορεί να είναι: (1) ένα άτομο. (2) μια εκδήλωση? (3) ένα πράγμα? (4) ένα ίδρυμα· ή (5) μια τελετή. Οι τύποι απαντώνται συχνότερα στην Πεντάτευχο [Γένεση, Έξοδος, Λευιτικό, Αριθμοί και Δευτερονόμιο], αλλά απαντώνται, με πιο φειδώ, αλλού. Το αντίτυπο, ή η εκπλήρωση του τύπου, βρίσκεται γενικά στην Καινή Διαθήκη».

σι. "Ένας "Τύπος" είναι μια προειδοποιητική ενέργεια ή περιστατικό στο οποίο ένα γεγονός, πρόσωπο ή περίσταση προορίζεται να αντιπροσωπεύσει ένα άλλο, παρόμοιο με αυτό από ορισμένες απόψεις, αλλά μελλοντικό και μακρινό. Ο "Αντότυπος" είναι αυτό που προεικονίζεται. Ο τύπος της Παλαιάς Διαθήκης ονομάζεται επίσης σκιά και η πραγματικότητα της Καινής Διαθήκης την οποία χαρακτηρίζει ονομάζεται σώμα, η ρητή εικόνα, η ουσία ή η πραγματικότητα.

«Για να ερμηνευτεί σωστά η προφητεία τύπου-γλώσσας, πρέπει να πνευματικοποιηθεί. Ένας τύπος ήταν μια προφητεία του αντιτύπου.

"Λόγω της ομοιότητας δύο πραγμάτων σε ορισμένα χαρακτηριστικά, το ένα μπορεί να χαρακτηριστεί με το όνομα του άλλου. Σε ορισμένες περιπτώσεις, η γλώσσα που περιέγραψε τη σκιά χρησιμοποιείται όταν εννοείται η ουσία." ... "Πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι ο τύπος και ο αντίτυπος δεν είναι πανομοιότυποι. Υπάρχουν μόνο μερικά σημεία ομοιότητας. Επίσης, η σκιά είναι κατώτερη από την ουσία. Ο τύπος ήταν προσωρινός. Δεν μπορεί να υπάρξει δυνατότητα επιστροφής στη σκιά μετά την προερχόμενος από την ουσία».

«Τυπολογία[η μελέτη και ερμηνεία τύπων και συμβόλων]

1. Τύπος - (Γρ. typos). Ρωμαίους 5:14 όπου ο Παύλος δηλώνει ότι ο Αδάμ «είναι μια μορφή, τύπος, σύμβολο, παράσταση, σχέδιο (typos) αυτού που επρόκειτο να έρθει». δηλαδή ο Χριστός.

2. Σκιά (Γρ. Σκιά). Κολοσσαείς 2:17, ορισμένα στοιχεία του συστήματος του Μωσαϊκού λέγεται ότι είναι «μια σκιά των μελλοντικών πραγμάτων». «Ο οποίος, Λευιτικός ιερέας, για παράδειγμα και σκιά υπηρετεί τα ουράνια πράγματα (Εβραίους 8:5)· ο νόμος έχει τη σκιά των μελλοντικών καλών πραγμάτων - όχι την ίδια την εικόνα των πραγμάτων (Εβραίους 10:1).

3. Αντιγραφή, παράδειγμα, μοτίβο (Γρ. Hypodeigma) και χρησιμοποιείται σε συνδυασμό με τη «σκιά» στο Εβραίους 8:5 (πρβλ. Εβραίους 9:23).

4. Παραβολή, σύμβολο, εικονογράφηση, σχήμα, τύπος (Γρ. παραβολή). Εβραίους 9:9, όπου ορισμένα στοιχεία της Σκηνής του Μαρτυρίου είναι «μια μορφή για τον παρόντα καιρό». «Θεώρησε ότι ο Θεός ήταν σε θέση ακόμη και να τον αναστήσει από τους νεκρούς, από τους οποίους, μεταφορικά μιλώντας, τον έλαβε πίσω (Εβραίους 11:19).

5. Αντίτυπο, αληθινή ομοίωση, συμβολίζει, αντιστοιχεί, μοτίβο, αντίγραφο, σχήμα (Γρ. antitypon, που αποδίδεται "σχήματα" ή "μοτίβο" στους Εβραίους 9:24 και "όμοιο σχήμα" ή "αληθινή ομοίωση" στο Α' Πέτρου 3: 21.

"Οι τύποι βασίζονται στην πραγματική ιστορία· οι άνθρωποι, οι τόποι, τα γεγονότα, τα γραφεία, οι δράσεις, οι θεσμοί κ.λπ. επιλέχθηκαν σκόπιμα από τον Θεό για να προετοιμαστούν για την έλευση του χριστιανικού συστήματος. Ο τύπος σχεδιάστηκε από τον Θεό για να δει την εκπλήρωσή του στο Καινή Διαθήκη."

Πατριαρχική Εποχή

Το παρακάτω άρθρο για τους Τύπους και τις Σκιές στην Πατριαρχική εποχή παρατίθεται από τον ιστότοπο του Διαδικτύου feedingonchrist.com/old-testament-personal-types-and-shadows-of-christ. Είναι οι προσωπικές απόψεις και ερμηνείες του Nicholas T. Batzig της New Covenant Presbyterian Church στο Richmond Hill, Ga. Όπως όλες οι απόψεις και ερμηνείες, δεν είναι εμπνευσμένες και μπορεί να είναι ή να μην είναι έγκυρες. Εναπόκειται στους αναγνώστες να σχηματίσουν τη δική τους γνώμη και είτε να την απορρίψουν είτε να την αποδεχτούν. Το Thebiblewayonline.com δεν εκφράζει άποψη σχετικά με τις ερμηνείες και τις απόψεις του.

Ο Αδάμ λέγεται ρητά ότι ήταν τύπος Χριστού στο ότι ήταν ο εκπρόσωπος της ανθρωπότητας (Ρωμ. 5:12). Ο Παύλος ξεδιπλώνει έναν από τους σημαντικότερους τρόπους με τους οποίους ήταν τύπος Χριστού στα εδάφια προς Ρωμαίους 5:12-21. Η ομοσπονδιακή ηγεσία του Αδάμ - μαζί με την ενοχή, τη διαφθορά και τον θάνατο που επέφερε η ανυπακοή του σε όλη την ανθρωπότητα - έρχεται σε αντίθεση με την ομοσπονδιακή ηγεσία του Χριστού και την επακόλουθη δικαίωση των πιστών μέσω της υπακοής Του και του υποκατάστατου θανάτου Του. Ο Αδάμ θεωρείται επίσης ως τύπος Χριστού στο 1 Κορινθίους 15 όπου το επίγειο σώμα του αντιπαραβάλλεται με το αναστημένο σώμα του δοξασμένου Χριστού και του λαού Του. Και στα δύο αυτά σημεία υπάρχει ομοιότητα και αντίθεση στον τύπο.

Άβελ αποδεικνύεται ότι είναι ένας τύπος Χριστού στο ότι ήταν ο πρώτος που υπέφερε για χάρη της δικαιοσύνης (Ματθ. 23:34-35). Η εχθρότητα που έστρεψε ο Κάιν προς τον αδελφό του προοριζόταν τελικά για τον Θεό. Ο Τσαρλς Σπέρτζον είπε: «Αν ο Κάιν μπορούσε να πιάσει το λαιμό του Θεού, θα το έκανε. Αυτό ακριβώς έκαναν οι άνθρωποι στη σταύρωση του Χριστού. Ο Άβελ πέθανε επειδή λάτρευε τον Θεό σωστά. Ο Ιησούς πέθανε επειδή έκανε πάντα το θέλημα του Πατέρα Του στους Ουρανοίς. Ο Άβελ ήταν ο πρώτος μάρτυρας. Ο Ιησούς είναι ο αντιτυπικός μάρτυρας. Ο συγγραφέας των Εβραίων μας λέει ότι «το αίμα του Ιησού μιλάει καλύτερα από αυτό του Άβελ» (Εβρ. 11:4· 12:24). Όπως ίσχυε για τον Αδάμ, έτσι και ο Άβελ ήταν ένας τύπος Χριστού ως σύγκριση και αντίθεση. Συγκρίνεται με τον Χριστό στο ότι μαρτύρησε για δικαιοσύνη. έρχεται σε αντίθεση με τον Χριστό στο ότι το αίμα του φώναζε για εκδίκηση ενώ το αίμα του Χριστού φωνάζει για έλεος.

Ο Σεθ ήταν ένας τύπος Χριστού στο ότι ήταν ο «σπόρος» της γυναίκας που -όπως λέει το όνομά του- «διορίστηκε/τοποθετήθηκε/τοποθετήθηκε» στη θέση του Άβελ. Ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός είναι ο «Σπόρος της γυναίκας» με την έννοια της τελικής εκπλήρωσης της υπόσχεσης της Γένεσης 3:15. Ο Σεθ ήταν απλώς ένα τυπικό βήμα στην εκπλήρωση της υπόσχεσης της Διαθήκης να στείλει έναν «Σπόρο-Λυτρωτή». Εδώ είναι επιτακτική ανάγκη να σημειώσουμε μια κατευθυντήρια ερμηνευτική αρχή κατά τη μελέτη της Παλαιάς Διαθήκης. Επειδή η αποκάλυψη του Θεού σχετίζεται οργανικά με την πρώτη υπόσχεση ενός λυτρωτή (Γέν. 3:15), και δεδομένου ότι αυτή η πρώτη υπόσχεση επρόκειτο να εκπληρωθεί από τη «γυναίκα» που θα γεννούσε ένα αρσενικό παιδί, κάθε επόμενη γενιά από τον Αδάμ και την Εύα και μετά. έπρεπε να κοιτάξουν με προσδοκία την εκπλήρωση της υπόσχεσης της λύτρωσης. Το βλέπουμε στην Εύα που ονομάζει τον Κάιν. Μας λένε στο εδάφιο Γένεση 4:1, «Τώρα ο Αδάμ γνώρισε την Εύα τη σύζυγό του, και αυτή συνέλαβε και γέννησε τον Κάιν, και είπε: «Απέκτησα άνθρωπο από τον Κύριο». Με πίστη, η Εύα ήλπιζε ότι ο Θεός είχε εκπληρώσει το δικό Του. υποσχεθείτε ότι θα της δώσετε

έναν Λυτρωτή, αν και τίποτα δεν θα μπορούσε να απέχει περισσότερο από την αλήθεια. Η προσδοκία του Λυτρωτή συνδέεται επίσης με την καθιέρωση της διαθήκης από την οποία θα ερχόταν ο Χριστός. Ο Σεθ στέκεται στην κεφαλή αυτής της συμμαχικής γραμμής.

Ενώχ ήταν τύπος Χριστού στο ότι «περπάτησε με τον Θεό και δεν ήταν». Ο Ενώχ ήταν παράδειγμα εξαιρετικής ευθύτητας. Με την αποκομιδή του στον ουρανό σωματικά, προεικόνισε τη σωματική ανάληψη του Χριστού που «περπάτησε με τον Θεό και δεν ήταν». Η σωματική ανάληψη του Ενώχ προϊδεάζει την ανάσταση και την ανάληψη του Ιησού - καθώς και τη σωματική ανάσταση όλων όσων ενώνονται με τον Χριστό με πίστη.

Νώε ήταν ένας τύπος Χριστού στο ότι υπηρέτησε ως ένα είδος «δεύτερου Αδάμ». Δεν ήταν «Ο δεύτερος Άνθρωπος» ή «ο Τελευταίος Αδάμ», αλλά ήταν ένας τύπος Αυτός που θα ερχόταν. Ακριβώς όπως ο Θεός είχε δώσει στον Αδάμ εντολές δημιουργίας για να είναι καρποφόρος και να πολλαπλασιαστεί, έτσι έδωσε στον Νώε εντολές αναδημιουργίας. Ο Κύριος είχε δώσει οδηγίες στον Αδάμ σχετικά με το τι μπορούσε να φάει. Έτσι και ο Νώε έλαβε οδηγίες σχετικά με το φαγητό. Ο Νώε θα ήταν τυπικά ο ομοσπονδιακός εκπρόσωπος μιας νέας ανθρωπότητας. Ο Ιησούς είναι Ο ομοσπονδιακός επικεφαλής της νέας ανθρωπότητας. Το όνομα του Νώε σήμαινε «ανάπαυση». Ο πατέρας του τον ονόμασε «Ανάπαυση», λέγοντας: «Αυτός θα μας αναπαύσει από τη γη που καταράστηκε ο Κύριος ο Θεός». Ο Νώε ξεκουράστηκε μόνο με μια τυπική έννοια όταν έφυγε από την Κιβωτό με την οικογένειά του για να κατοικήσει σε μια τυπική νέα δημιουργία. Αλλά ο Χριστός, ο μεγαλύτερος Νώε, αναπαύει πραγματικά τις ψυχές ανδρών και γυναικών (Ματθ. 11:25-30). Μόνο ο Χριστός έχει εξασφαλίσει τη νέα δημιουργία μέσω του θανάτου και της ανάστασής Του. Ο Κύριος διατήρησε την ανθρωπότητα μετά τον κατακλυσμό για να εκπληρώσει την υπόσχεσή Του (Γεν. 3:15) να στείλει το «σπέρμα» της γυναίκας να συντρίψει το κεφάλι του Φιδιού. Διατήρησε επίσης τον Νώε στην Κιβωτό επειδή ο Λυτρωτής βρισκόταν στη μέση του, ως πούμε έτσι (Λουκάς 3:23, 35-37). Επειδή ο Μεσσίας δεν είχε έρθει ακόμη, ο Θεός θα ήταν άπιστος στην υπόσχεσή Του αν είχε καταστρέψει τελείως τον κόσμο. Άφησε ένα υπόλοιπο για να πολλαπλασιαστούν οι άνθρωποι και να έρθει ο Χριστός και να εξαγοράσει πλήθος ανθρώπων σε μεγάλο αριθμό. Αν και ο κατακλυσμός ήταν μια κρίση για την κακία του πεσμένου κόσμου, δεν θα μπορούσε ποτέ να αφαιρέσει αυτή την κακία από τις καρδιές των ανθρώπων, μόνο το σωτήριο έργο του Χριστού θα μπορούσε να το κάνει. Ο Θεός υποσχέθηκε να μην καταστρέψει ποτέ τον κόσμο με τον τρόπο που το είχε κάνει για τον ίδιο ακριβώς λόγο για τον οποίο τον είχε καταστρέψει εξαρχής (Γέν. 6:5-7, 8:20-22). Εν ολίγοις, η ανθρωπότητα του Χριστού βρισκόταν στην Κιβωτό στην οσφύ του Νώε, και τα πάντα στην Κιβωτό με τον Νώε επρόκειτο να χρησιμοποιηθούν στο εκτυλισσόμενο σχέδιο της λύτρωσης.

Δουλειά ήταν ένας τύπος Χριστού στο ότι ήταν ένας δίκαιος πάσχων. Ο Ιώβ υπέστη ταπείνωση και εξύψωση που το βρίσκει αντίτυπο στα βάσανα και τη δόξα του Λυτρωτή. Ο Ιώβ δοκιμάστηκε από τον Θεό όταν πειράστηκε από τον διάβολο. Ο Ιησούς δοκιμάστηκε από τον Θεό όταν πειράστηκε από τον διάβολο. Ακριβώς όπως ο Θεός εννοούσε το καλό για τον Ιώβ μέσω των παθημάτων του (Ιώβ 42:12), έτσι εννοούσε το καλό για τον Χριστό μέσω των παθημάτων Του. Ο Ιησούς είναι ο δίκαιος πάσχων που δείχνει τη δικαιοσύνη του Θεού

Μελχισεδέκ ήταν ένας τύπος Χριστού στο ότι ήταν ο Βασιλιάς/Ιερέας που ευλόγησε τον Αβραάμ. Κανείς στην Παλαιά Διαθήκη δεν υπηρετεί και στα δύο αξιώματα. Ο Ιησούς είναι ο Προφήτης, ο Ιερέας και ο Βασιλιάς της εκκλησίας Του. Ο Μελχισεδέκ τον τυποποίησε σε δύο από τα τρία αξιώματα (Ζαχ. 6:12-13). Ήταν «Βασιλιάς της Δικαιοσύνης» και «Βασιλιάς του Ιερέα». Ο Ιησούς είναι ο Βασιλιάς στον οποίο «η δικαιοσύνη και η ειρήνη φιλούν» στον σταυρό (Ψαλμ. 85:10). Όπως ο Μελχισεδέκ ενώπιόν Του, ο Ιησούς δεν είχε «ούτε αρχή ημερών, ούτε τέλος ζωής». Είναι ο αιώνιος Ιερέας στον οποίο έδειξε ο Μελχισεδέκ. Δεν αντικαταστάθηκε ποτέ και δεν θα αντικατασταθεί ως Αρχιερέας της Εκκλησίας.

Αβραάμ ήταν ένας τύπος Χριστού στο ότι ήταν ο πρωτότυπος ξένος και ξένος. Όπως ο Λυτρωτής, λειτουργικά «δεν είχε πού να βάλει το κεφάλι του». Ως ομοσπονδιακός επικεφαλής του Συμφώνου, ήταν επίσης ο πατέρας πολλών εθνών. Ο Ιησούς είναι ο «Αιώνιος Πατέρας» (Ησαΐας 8:18, 9:6· Ψαλμός 45:16· Εβραίους 2:13) των πιστών που αντιπροσώπευαν ομοσπονδιακά τον λαό Του από κάθε γλώσσα, φυλή, έθνος και γλώσσα. Οι υποσχέσεις στη Γραφή λέγεται ότι δόθηκαν στον «Αβραάμ και στο σπέρμα του... που είναι ο Χριστός». Όλες οι υποσχέσεις που δόθηκαν στον Αβραάμ έγιναν σε Αυτόν ως τυπικό εκπρόσωπο της Διαθήκης της Χάριτος. Τελικά, έγιναν στον Ιησού Χριστό και εκπληρώθηκαν μέσα σε αυτόν.

Ισαάκ ήταν ένας τύπος Χριστού στο ότι ήταν ο υποσχέσιμος «γιος του Αβραάμ». Οι υποσχέσεις του Θεού δόθηκαν απευθείας στον Αβραάμ σε σχέση με τον γιο Του (απόγονο). Παντού στο ΝΔ διδασκόμαστε ότι ο Ιησούς είναι ο αληθινός υποσχέσιμος γιος του Αβραάμ. Ωστόσο, στην αρχική παροχή της υπόσχεσης ο Ισαάκ ήταν ο υποσχέσιμος γιος. Η γέννηση και η ζωή του Ισαάκ χαρακτηρίζουν επίσης τον Λυτρωτή. Όπως η γέννηση του Ισαάκ ήταν το αποτέλεσμα της υπερφυσικής δύναμης του Θεού, έτσι ίσχυε και για τον Ιησού. Ο Ισαάκ χαρακτήρισε τον Λυτρωτή με το ότι είναι η μόνη άλλη ανθρώπινη θυσία που διέταξε ο Θεός, και - αν και ο Θεός εμπόδισε τον Αβραάμ να περάσει με τη θυσία του Ισαάκ - λέγεται ότι πέθανε και αναστήθηκε "μεταφορικά" (Εβραίους 11:19) . Ο Ιησούς, ο αληθινός και μεγαλύτερος γιος του Αβραάμ, θυσιάστηκε, ανατράφηκε και επέστρεψε στον Πατέρα Του.

Ιακώβ ήταν ένας τύπος Χριστού στο ότι ήταν ο εκλεκτός που ονομάστηκε «Ισραήλ» από τον Θεό. Πριν το Ισραήλ γίνει έθνος, ήταν ένα πρόσωπο. Αυτό είναι σημαντικό δεδομένου ότι ο Ιησούς φαίνεται να είναι ο αληθινός Ισραήλ στα Ευαγγέλια. Το γεγονός ότι το όνομα «Ισραήλ» δόθηκε για πρώτη φορά σε ένα άτομο αποκαλύπτει ότι το αντιτυπικό Ισραήλ θα ήταν ένα πρόσωπο. Ο Ιακώβ γέννησε το έθνος-εκκλησία. Ο Ιησούς γεννά την εκκλησία Του. Ο Ιησούς είναι ο «εκλεκτός» του Θεού (Ησ. 42:1). Είναι ο «τελευταίος άνθρωπος του Ισραήλ» και ο εκπρόσωπος του αληθινού Ισραήλ.

Ιωσήφ ήταν τύπος Χριστού στο ότι υπέφερε άδικα και μετά υψώθηκε για να σώσει τους αδελφούς του. Υποβαίνοντας σε μια σειρά από θανάτους και αναστάσεις, ο Ιωσήφ χαρακτήρισε τα «βάσανα του Χριστού και τις δόξες που θα ακολουθήσουν» (Α' Πέτρου 1:10-11). Τον ζήλευαν και τον μισούσαν τα αδέρφια του, υπέφερε από τα χέρια τους και εξυψώθηκε σε θέση εξουσίας πάνω στο πιο ισχυρό έθνος του κόσμου. Ο Ιησούς, ο μεγαλύτερος Ιωσήφ, ζηλεύτηκε και μισήθηκε από τους συμπατριώτες και τους αδελφούς Του, δολοφονήθηκε από αυτούς και στη συνέχεια υψώθηκε στο υψηλότερο σημείο δύναμης και τιμής για να σώσει τον κόσμο τρέφοντάς

τους με τους πλούσιους σιτοβολώνες του ουρανού. feedingonchrist.com/παλιά-διαθήκη-προσωπικοί-τύποι-και-σκιές-του-χριστού

Εποχή Μωσαϊκού

Χρόνια μετά το θάνατο του Ιωσήφ, ο Θεός ανέστησε τον Μωυσή για να ελευθερώσει τον λαό Του από την αιγυπτιακή δουλεία. Αφού πέρασαν την Ερυθρά Θάλασσα, ήταν ελεύθεροι από τη σκλαβιά. Τότε, ο Θεός μέσω του Μωυσή συνήψε σε διαθήκη με αυτούς τους πρώην σκλάβους. Αυτή η διαθήκη αναφέρεται συχνά ως «Ο Νόμος του Μωυσή». Ο Θεός έδωσε επίσης στον Μωυσή συγκεκριμένα σχέδια για την οικοδόμηση μιας σκηνής και το περιεχόμενό της. Μετά την ολοκλήρωσή του ο Θεός εισέρχεται στα Άγια των Αγίων. Λόγω έλλειψης πίστης, αυτοί οι άνθρωποι που μας είναι γνωστοί ως Τα Παιδιά του Ισραήλ περιπλανήθηκαν για 40 χρόνια προτού τους επιτραπεί να εισέλθουν στη γη που είχε υποσχεθεί ο Θεός στον Αβραάμ, τον Ισαάκ και τον Ιακώβ.

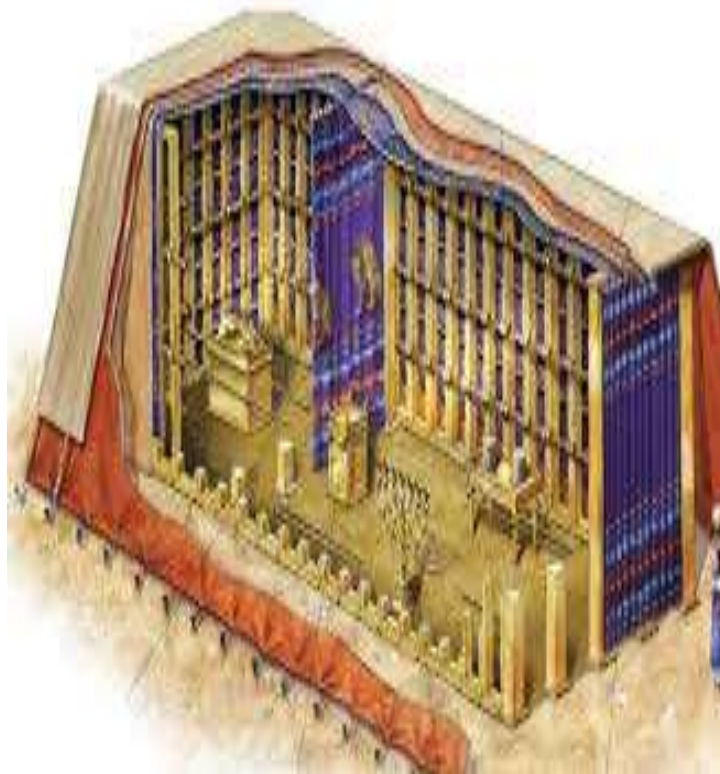
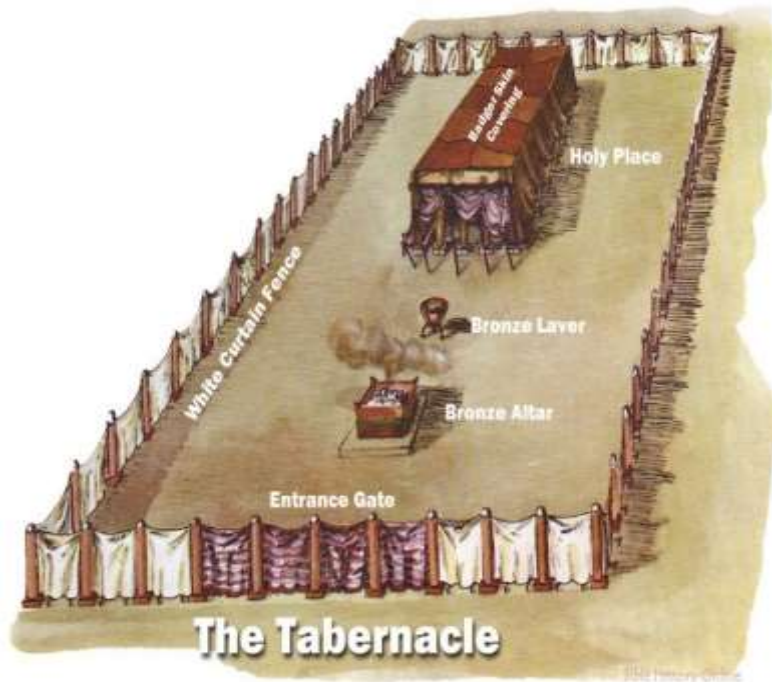
Με έμπνευση ο Μωυσής και άλλοι συγγραφείς κατέγραψαν την ιστορία τους που ονομάζουμε Παλαιά Διαθήκη. Καλύπτει την περίοδο από τη δημιουργία έως την «ακριβώς την κατάλληλη στιγμή» για να αποκαλύψει ο Θεός και να παράσχει τη άφεση των αμαρτιών (σωτηρία) με την εξιλεωτική θυσία του Ιησού από τη Ναζαρέτ.

Ας ελπίσουμε ότι οι παρακάτω εικόνες θα σας βοηθήσουν να κατανοήσετε τις προσωπικές ερμηνείες του Joseph Pitman για τους τύπους και τις σκιές. Η BibleWay Publishing δεν εκφράζει άποψη για την ακρίβεια της γνώμης του.

1. Το πρώτο δείχνει τους Ισραηλίτες στρατοπεδευμένους ανά φυλή γύρω από τη Σκηνή του Μαρτυρίου.
2. Το δεύτερο εμφανίζει το ολοκαύτωμα στο θυσιαστήριο και την παρουσία του Θεού που κατεβαίνει στα Άγια των Αγίων όπου βρισκόταν η Αψίδα της Διαθήκης και το Κάθισμα του Ελέους.
3. Το τρίτο είναι μια αποκομμένη όψη που δείχνει τη διάταξη και τα περιεχόμενα των Αγίων και των Αγίων των Αγίων.

4. Το τέταρτο είναι μια καλλιτεχνική αντίληψη του περιεχομένου της σκηνής

Η ΣΚΙΑ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΙΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ, Ή ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΟ ΣΚΗΝΟ.
ΤΟΥ JOSEPH PITTMAN.

"Θα λάβετε από τον συγγραφέα, Airlie Avenue, Armadale, ή από την Austral Publishing Co., 528 Elizabeth-street, Melbourne. Τα κέρδη αυτής της εργασίας θα αφιερωθούν στο Armadale Rescue Home. 1893. Pittman, Joseph.

Η Σκιά των Ουράνιων Πραγμάτων, ή η Πρώτη και η Δεύτερη Σκηνή. Melbourne: Austral Publishing Company, 1893. Ηλεκτρονικό κείμενο που παρέχεται από τον Colvil Smith. Απόδοση HTML από τον Ernie Stefanik. 15 Αυγούστου 1999"

Κεφάλαια

Πρόλογος και Εισαγωγή

Κεφάλαιο I: Σκιά και ουσία

Κεφάλαιο II: Μωυσής-Χριστός

Κεφάλαιο III: Εμπνευσμένοι εργάτες

Κεφάλαιο IV: Τα Υλικά

Κεφάλαιο V: Το Δικαστήριο

Κεφάλαιο VI: Η δομή

Κεφάλαιο VII: Η κάλυψη

Κεφάλαιο VIII: The Brazen Altar

Κεφάλαιο IX: Ο λεβιέ

Κεφάλαιο X: Η Ιεροσύνη

Κεφάλαιο XI: Ο Άγιος Τόπος

Κεφάλαιο XII: Το τραπέζι του ψωμιού

Κεφάλαιο XIII: Ο Βωμός του Θυμιάματος

Κεφάλαιο XIV: Τα Άγια των Αγίων

Κεφάλαιο XV: Ο Αρχιερέας

Κεφάλαιο XVI: Συμπέρασμα

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ουσία αυτού του μικρού έργου γράφτηκε πριν από οκτώ χρόνια. Όταν ήρθα στην αποικία της Βικτώριας, είχα την πρόθεσή μου να το δημοσιεύσω. αλλά βρίσκοντας τον Bro. Το μικρό διαμάντι του Maston για μια πραγματεία για το ίδιο θέμα ήδη στο πεδίο, άφησα το χειρόγραφο μακριά. Αλλά σκέφτομαι τρόπους να βοηθήσω το Σπίτι Διάσωσης μας, σκέφτηκα ότι, έχοντας υπόψη αυτό το αντικείμενο, μπορεί τώρα να με συγχωρέσουν που έφεραν στο φως την ταπεινή παραγωγή μου. Σχετικά με τη συνέντευξη Bro. Ο Μάστον, με τη συνηθισμένη του μεγαλοψυχία, δεν άργησε να μου ξεκουράσει ως προς τον φόβο της αντιπαλότητας. και με προέτρεψε να πάω να πατήσω, καθώς το πεδίο σε καμία περίπτωση δεν ήταν πλήρως εξερευνημένο. Και τώρα έχω μόνο να πω ότι αν αυτή η προσπάθεια αποδειχθεί σε κάποιο βαθμό χρήσιμη για τον ένθερμο αναγνώστη μου, θα ανταμειφθώ περισσότερο από το να την επαινέσω σε άλλους, η πώλησή της αυξηθεί, και έτσι θα ωφεληθεί το Σπίτι Διάσωσης. -- JP

ΕΙΣΑΓΩΓΗ.Το να παραμερίσεις το πέπλο του μέλλοντος είναι θεϊκό. Από τις πολυάριθμες αποδείξεις της ουράνιας συγγραφής της Βίβλου, ίσως ένα από τα πιο πειστικά είναι η θαυμάσια απελευθέρωσή της για το μέλλον. Χρησιμοποιήθηκαν δύο μέθοδοι. Πρώτον, με τον «βέβαιο λόγο της προφητείας», τον οποίο έδωσε ο Θεός «από το στόμα των αγίων προφητών Του από τότε που άρχισε ο κόσμος». και δεύτερον, κατά τύπους και σκιές. Μπορεί να είναι ανοιχτό το ερώτημα εάν, συνήθως, «τα επερχόμενα γεγονότα ρίχνουν τις σκιές τους πριν», αλλά αυτό ισχύει αναμφίβολα για τη Βίβλο. Δεν είναι πάρα πολύ να πούμε ότι ολόκληρο το σύστημα του Χριστιανισμού είχε προβλεφθεί στις Γραφές της Παλαιάς Διαθήκης μέσω του τύπου και της προφητείας. Η Καινή Διαθήκη περιέχει περίπου 500 αναφορές στην Παλαιά. Σχεδόν όλες αυτές οι αναφορές γίνονται για να μαρτυρήσουν την αλήθεια της θρησκείας του Ιησού Χριστού. Υπάρχει επομένως μια στενή σύνδεση μεταξύ των δύο μεγάλων τμημάτων της Βίβλου -- της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης. και πρέπει να μελετηθούν μαζί για να κατανοήσουν «όλη τη συμβουλή του Θεού». Το σχέδιο αυτής της μικρής πραγματείας μας περιορίζει σε μια πτυχή αυτής της απολαυστικής μελέτης. Ας προσευχηθούμε για φως και καθοδήγηση, ώστε η δόξα του Θεού να είναι δική μας και να δούμε φως στο φως Του.

Τα ταξίδια των Ισραηλιτών, από την αιχμαλωσία τους στην Αίγυπτο μέχρι την είσοδό τους στη Χαναάν, είναι μια συνεχής σειρά τύπων και συμβόλων της προόδου μας από τη δουλεία της αμαρτίας μέχρι τη θριαμβευτική είσοδό μας στη δόξα. Ο Μωυσής, επίσης, ως ηγέτης του Ισραήλ, ξεχωρίζει πάντα ως ο τύπος του Ιησού Χριστού. Αυτό αποδεικνύεται άφθονα από τις ακόλουθες Γραφές της Καινής Διαθήκης: «Δεν θα ήθελα, αδελφοί, να αγνοήσετε πώς οι πατέρες μας ήταν όλοι κάτω από το σύννεφο, και όλοι πέρασαν μέσα από τη θάλασσα· και όλοι βαφτίστηκαν στον Μωυσή στο το σύννεφο και στη θάλασσα έφαγαν το ίδιο πνευματικό κρέας, γιατί έπιναν από έναν πνευματικό βράχο. τα παραδείγματά μας (μαργ. σε αυτά έγιναν μορφές μας)» (Α' Κορ. 10:1-6). «Ο Μωυσής είπε πράγματι: Ο Κύριος ο Θεός θα σας αναστήσει προφήτη από τους αδελφούς σας σαν εμένα· θα τον ακούτε σε όλα όσα θα σας μιλήσει. Και κάθε ψυχή θα είναι που δεν θα ακούσει σε εκείνον τον προφήτη θα καταστραφεί εντελώς από τον λαό» (Πράξεις 3:22, 23). "Με ποιον δυσареστήθηκε σαράντα χρόνια; Δεν ήταν αυτοί που αμάρτησαν, που τα πτώματά τους έπεσαν στην έρημο; Και σε ποιους ορκίστηκε ότι δεν πρέπει να μπου στην ανάπαυσή Του, αλλά σε εκείνους που ήταν ανυπάκουοι; Και βλέπουμε ότι αυτοί Δεν μπορούσαμε, να εισέλθουμε λόγω απιστίας, ας φοβηθούμε, λοιπόν, μήπως έμεινε υπόσχεση εισόδου στην ανάπαυσή Του, φανεί ότι κάποιος από εσάς δεν την είχε κάνει» (Εβρ. 3:17). 4:1). Αλλά ακόμα κι αν δεν μπορούσαμε να αναφερθούμε σε τέτοιες γραφές όπως αυτές, η ομοιότητα είναι τόσο εντυπωσιακή που είναι αδύνατο να την κάνουμε λάθος. Ας το ανιχνεύσουμε εν συντομία. Οι Ισραηλίτες υποβλήθηκαν σε μια σκληρή δουλεία στην Αίγυπτο, η οποία τους εξευτέλιζε εντελώς. Αυτή είναι η κατάσταση του ανθρώπου, δεσμευμένου, μολυσμένου και υποβαθμισμένου από την αμαρτία. Ο Μωυσής στάλθηκε από τον Θεό για να οδηγήσει τα παιδιά του Ισραήλ από τη δουλεία τους στην ελευθερία. Ο Ιησούς στάλθηκε για να μας ελευθερώσει από την αμαρτία και την καταστροφή. Ο ίδιος ο χαρακτήρας και η ιστορία της ζωής του Μωυσή έχουν εντυπωσιακή ομοιότητα με τον Ιησού. Γνωρίζοντας ότι προοριζόταν να γίνει ο απελευθερωτής του Ισραήλ (Πράξεις 7:25) «αρνήθηκε να τον αποκαλούν γιό της κόρης του Φαραώ, επιλέγοντας μάλλον να τον παρακαλέσουν με κακία τον λαό του Θεού παρά να απολαύσει τις απολαύσεις της αμαρτίας για μια εποχή, θεωρώντας τον ονειδισμό (του) Χριστού μεγαλύτερο πλούτο από τους θησαυρούς της Αιγύπτου, γιατί προσέβλεπε στην ανταμοιβή»

(Εβρ. 11:24-26). Έτσι ο Ιησούς, «αν και ήταν πλούσιος, όμως για χάρη μας έγινε φτωχός, για να γίνουμε εμείς με τη φτώχεια Του πλούσιοι» (Β' Κορ. 8:9). «Ο οποίος για τη χαρά που τέθηκε μπροστά Του, υπέμεινε τον σταυρό, περιφρονώντας την ντροπή» (Εβρ. 12:2). Το ομοίωμα είναι αληθινό, αν και είναι πραγματικά το ίδιο παρά η σκιά της ουσίας. Η αναλογία συνεχίζεται ακόμη. Ο Μωυσής απέδειξε τη θεϊκή του αποστολή με πολλά θαυμαστά θαύματα. Ο Ιησούς, λοιπόν, ο Πέτρος είπε: «Άνδρες του Ισραήλ, ακούστε αυτά τα λόγια: Ιησούς ο Ναζωραίος, ένας άνθρωπος επιδοκιμασμένος από τον Θεό σε σας με θαυμαστά έργα και θαύματα και σημεία, που έκανε ο Θεός ανάμεσά σας, όπως και εσείς γνωρίζετε» (Πράξεις 2:22) Και ο Ιησούς είπε αληθινά: «Τα έργα που κάνω στο όνομα του Πατέρα μου, μαρτυρούν για μένα» (Ιωάννης 10:25) ο θεσμός του Πάσχα - το αρνί σφαγμένο και φαγωμένο με άζυμα και πικρά βότανα, ενώ ο λαός έχει ζωσμένη την οσφυϊκή χώρα. Τα παπούτσια τους στα πόδια τους και το ραβδί τους στα χέρια τους βουτηγμένα με το αίμα του αρνιού: όλα απεικονίζουν εντυπωσιακά τα πολύτιμα πράγματα της νέας διαθήκης για εμάς" και με πίστη Τον δεχθήκαμε, με την πικρία της μετάνοιας, αλλά με τη χαρά της ελπίδας, όταν σηκωθήκαμε από τις αλυσίδες και την ντροπή μας, αποφασίσαμε να ζήσουμε μια νέα και αφιερωμένη ζωή. Με πίστη προστατευθήκαμε κάτω από το το αίμα του σταυρού Του και η οργή που τόσο πολύ φοβόμασταν και αξίζαμε παραμερίστηκε ευγενικά! Ο Μωυσής οδηγεί τον λαό, υπό τον Θεό. Διαβάζουμε: «Και όταν ο Φαραώ άφησε τον λαό να φύγει, ο Θεός δεν τον οδήγησε από το δρόμο της γης των Φιλισταίων, αν και ήταν κοντά· γιατί ο Θεός είπε, μήπως μετανοήσει ο λαός όταν δει πόλεμο, και επιστρέφουν στην Αίγυπτο, αλλά ο Θεός οδήγησε τον λαό στην έρημο της Ερυθράς Θάλασσας» (Εξ. 13:17, 18). Τώρα, ενώ είναι αδύνατο να εντοπίσουμε στον χάρτη την πορεία που ακολούθησαν τα παιδιά του Ισραήλ, είναι βέβαιο ότι ο Κύριος τους οδήγησε με έναν παράξενο τρόπο, τον οποίο με την κοσμική τους σοφία δεν θα είχαν επιλέξει ποτέ για τον εαυτό τους. Από όσο μπορεί να εξακριβωθεί με ανεκτή βεβαιότητα, φαίνεται ότι ο δρόμος που «ήταν κοντά» ήταν ένας σύντομος και εύκολος δρόμος προς την έρημο, που θα είχε αποφύγει την Ερυθρά Θάλασσα. Αλλά αντί να ακολουθήσει αυτή την πορεία, «ο Θεός οδήγησε τους ανθρώπους» μέσα από μια απόκρημνη ορεινή χώρα, μέχρι τις ακτές της Ερυθράς Θάλασσας. Οποιοσδήποτε ανθρώπινος στρατηγός θα το είχε κρίνει ως το απόγειο της ανοησίας. Και ξέρουμε τι σκέφτηκαν οι άνθρωποι όταν είδαν τη θάλασσα μπροστά τους, αδιάβατα βουνά εκατέρωθεν τους, και τον αδυσώπητο Φαραώ και τον οικοδεσπότη του στο πίσω μέρος τους. Όμως ο Θεός είδε το τέλος από την αρχή. Δεν το έκαναν, και αυτό έκανε τη διαφορά. "Και είπε ο Κύριος στον Μωυσή: Γιατί, φωνάζεις σε μένα; Μίλησε στους γιους Ισραήλ να πάνε μπροστά. Και σήκωσε τη ράβδο σου, και άπλωσε το χέρι σου πάνω από τη θάλασσα, και μοίρασε την" (Εξ. 14 :15, 16). Και ο Μωυσής το έκανε. Και ο λαός, με επικεφαλής τον Μωυσή, πέρασε στην ξηρά. και οι Αιγύπτιοι, ακολουθώντας τους, κατακλύστηκαν από τον κατακλυσμό που επέστρεψε, ενώ ο λαός σκίζει τους ουραμούς με τις κραυγές νίκης και επαίνους. Αυτό δείχνει μια μεγάλη και σημαντική αλήθεια. Οι δρόμοι του Θεού δεν είναι οι δρόμοι μας. Αυτή η περίπτωση της ανεξιχνίαστης πρόνοιας του Θεού είναι στην πραγματικότητα μια απεικόνιση των τρόπων Του γενικά. Πολυάριθμες περιπτώσεις του ίδιου είδους, στις οποίες οι εντολές και οι τρόποι του Θεού φαίνονται, σε κακή πεπερασμένη λογική, παράλογες, είναι διάσπαρτες στις σελίδες του λόγου του Θεού. Αρκεί να αναφέρω μόνο τις σάλπιγγες γύρω από την Ιεριχώ. Ο στρατός του Γεδεών μειώθηκε σε 300 άνδρες, για να αντιμετωπίσει τους Μαδιανίτες, το πλύσιμο του Λεπρού Νεεμάν στην Ιορδανία. ο τυφλός, του οποίου τα μάτια ήταν αλειμμένα με πηλό, είπε να τα πλύνει στην κολυμβήθρα του Σιλβάμ. Η ανθρώπινη λογική μπερδεύεται μπροστά σε εντολές σαν αυτές. Και αν δεν υπήρχε η συνέχεια σε όλες αυτές τις

περιπτώσεις, αντί να στεκόμαστε με ευλαβικό δέος και λατρεία μπροστά σε μια τέτοια απέραντη σοφία και δύναμη, θα είχαμε προσβληθεί από τον φαινομενικό παραλογισμό τους. Αλλά τι μας υπενθυμίζει το γεγονός ότι ο Θεός οδηγεί τους ανθρώπους με έναν παράξενο τρόπο μέσω της Ερυθράς Θάλασσας ή ποια πράξη στην πρόοδο από την αμαρτία και την καταδίκη στην ελευθερία του Ευαγγελίου προορίζεται να χαρακτηρίσει; Η απάντηση είναι η βάπτισμα. «Οι πατέρες μας», λέει ο Παύλος, «ήταν όλοι κάτω από τη νεφέλη, και όλοι πέρασαν μέσα από τη θάλασσα, και όλοι βαφτίστηκαν στον Μωυσή στη νεφέλη και στη θάλασσα». και προσθέτει, «Τώρα αυτά ήταν τα παράδειγμά μας» (αριθμοί μας, μαργ.). Εδώ φαίνεται ότι το βάπτισμα των Ισραηλιτών στον Μωυσή ως ελευθερωτή τους, στη νεφέλη και στη θάλασσα, ήταν ένα είδος βαπτίσματος στον Χριστό. Μου φαίνεται τόσο ολοκληρωμένη η αναλογία που δεν βλέπω πώς μπορεί κανείς να την αμφισβητήσει. Είδαμε ότι το Πάσχα ήταν ένας τύπος λύτρωσης μέσω του πολύτιμου αίματος του Χριστού, και η στάση του λαού αποτύπωνε την πίστη μας στον Χριστό και την ειλικρινή μας μετάνοια προς τον Θεό, και ότι οι άνθρωποι υπέφεραν να οδηγηθούν παράξενα μέσα από το κόκκινο Θάλασσα. Τώρα, αν πάρουμε την Καινή μας Διαθήκη και εξετάσουμε τον δρόμο της σωτηρίας όπως ορίζεται από τον Χριστό και τους θεόπνευστους Αποστόλους Του, θα διαπιστώσουμε ότι το πέρασμα της Ερυθράς Θάλασσας πρέπει να είναι τυπικό του βαπτίσματος και τίποτα άλλο. Ο ευλογημένος Κύριός μας δίνοντας στους Αποστόλους τη Μεγάλη τους εντολή λέει: «Πηγαίνετε, λοιπόν, και κάντε μαθητές όλων των εθνών, βαφτίζοντάς τους (τους μαθητές) στο όνομα του Πατέρα και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος». (Ματθ. 28:19.) Τώρα ακριβώς όπως ο λαός του Ισραήλ αφοσιώθηκε στον Μωυσή ως μαθητές ή οπαδούς του, και βαφτίστηκαν επίσημα σε αυτόν ακολουθώντας τον μέσω της Ερυθράς Θάλασσας, και έγιναν μάρτυρες της πλήρους ανατροπής και καταστροφής των παλαιών διδασκάλων τους ; έτσι ο μετανοημένος πιστός στον Ιησού αφοσιώνεται στον Χριστό, ως πιστός μαθητής Του, και Τον ακολουθεί μέσω του βαπτίσματος, και μετά συνεχίζει το δρόμο του αγαλλιασμένος, όπως ο Ευνούχος (Πράξεις 8), επειδή οι αμαρτίες και τα δεσμά του διασπώνται και θάβονται, για να μη θυμόμαστε πια εναντίον του για πάντα. Αυτός είναι ο παράξενος τρόπος του Θεού. Πολλοί το θεωρούν ανούσιο, παράλογο, περιττό. Ας προσέξουμε να μην επαναλάβουμε την ανοησία των Ισραηλιτών στις μουρμούρες τους ή του Νεεμάν στη κοντόφθαλμη συλλογιστική του. Ευλογημένος είναι ο άνθρωπος που πιστεύει στον τρόπο του Θεού να είναι ασφαλής και σωστός, ακριβώς επειδή είναι ο τρόπος Του. γιατί απλώς ακολουθώντας το μονοπάτι του καθήκοντος, Όπου ο λόγος δεν κατευθύνει, δείχνει μόνο την πίστη του στην αλάνθαστη σοφία του Θεού, αντί στη δική του ανόητη και κοντόφθαλμη λογική.

Ας ακολουθήσουμε αυτή την αναλογία λίγο πιο πέρα. Η ιστορία της περιπλάνησης του Ισραήλ και η συμπεριφορά του Θεού μαζί τους αναφέρονται πολλές φορές στην Καινή Διαθήκη ως εικονογραφήσεις ή φιγούρες της χριστιανικής ζωής.

1. Δεν είχαν εγκατεστημένο τόπο κατοικίας. Ήταν διαρκώς σε κίνηση, διαρκώς ταξίδευαν, μερικές φορές πλησίαζαν πολύ κοντά στη γη της επαγγελίας και πάλι απομακρύνονταν από αυτήν, αλλά έχοντας πάντα μπροστά τους την ελπίδα για ανάπαυση στη γη «που ρέει γάλα και μέλι». Αυτό χρησιμοποιείται ξανά και ξανά στην Καινή Διαθήκη για να απεικονίσει τη χριστιανική ζωή. «Επειδή δεν έχουμε εδώ μια πόλη που θα μείνει, αλλά αναζητούμε την πόλη που θα έρθει» (Εβρ. 13:14)--Είμαστε «απόδημοι και προσκυνητές» και λαχταρούμε «το υπόλοιπο που απομένει». όταν θα είμαστε «για πάντα με τον Κύριο».

2. Η ερημιά ήταν άγονη. Οι καθημερινές τους προμήθειες ερχόντουσαν από τον παράδεισο. Ο χτυπημένος βράχος βγάζει πλημμύρες νερών που τους ακολουθούν σε όλες τους τις περιπλανήσεις. Λέει ο Μωυσής, «Ο Κύριος σε οδήγησε μέσα από εκείνη τη μεγάλη και τρομερή έρημο, όπου υπήρχαν πύρινα φίδια και σκορπιοί, και διψασμένο έδαφος που δεν υπήρχε νερό· που σε έβγαλε νερό από τον βράχο του πυριτόλιθου· που σε οδήγησε στην έρημο με μάννα , που δεν ήξερε ο πατέρας σου για να σε ταπεινώσει, και για να σε αποδείξει, για να σε κάνει καλό στο τέλος σου» (Δευτ. 8:15-16). «Και θα θυμάσαι όλη την οδό που σε οδήγησε ο Κύριος ο Θεός σου αυτά τα σαράντα χρόνια στην έρημο, για να σε ταπεινώσει, για να σε αποδείξει, για να μάθεις τι είχες στην καρδιά σου, αν θα τηρούσες τις εντολές του ή όχι. Και σε ταπεινώσε, και σε άφησε να πεινάς, και σε τάισε με μάννα, που δεν ήξερες, ούτε οι πατέρες σου ήξεραν για να σε κάνει να μάθεις ότι ο άνθρωπος δεν ζει μόνο με ψωμί, αλλά με ό,τι βγαίνει από το στόμα του Κυρίου ζει ο άνθρωπος η ενδυμασία σου δεν έχει παλιώσει πάνω σου, ούτε το πόδι σου πρήστηκε αυτά τα σαράντα χρόνια» (Δευτ. 8:2-4). Είναι χαρά για κάθε αληθινό Χριστιανό να μπορεί να εφαρμόσει στον εαυτό του τα πολύτιμα πράγματα της Καινής Διαθήκης που συμβολίζονται εδώ. «Αυτός ο βράχος ήταν ο Χριστός», λέει ο Παύλος (Α' Κορ. 10:4). Και ο Ιησούς λέει: «Εγώ είμαι ο ζωντανός άρτος που κατέβηκε από τον ουρανό, για να φάει κανείς από αυτόν και να μην πεθάνει» (Ιωάννης 6:51). Αυτός ο κόσμος για τον χριστιανό είναι μια άγονη έρημος, όσον αφορά την πνευματική του ζωή, αλλά γνωρίζει προς χαρά του ότι «ο άνθρωπος δεν ζει μόνο με ψωμί».

3. Οι ίδιοι οι μουρμούρες, οι ανυπακοές και οι τιμωρίες των Ισραηλιτών στην έρημο χρησιμοποιούνται συχνά από τους συγγραφείς της Καινής Διαθήκης ως προειδοποιήσεις και τύπους για το κέρδος μας. «Το φίδι στην έρημο» είναι ένας τύπος Χριστού που «σηκώθηκε» στον σταυρό. Ο λαός μουρμούρισε, και ο Θεός έστειλε πύρινα φίδια που τους κατέστρεψαν, και όταν φώναξαν στον Θεό για έλεος, διέταξε τον Μωυσή να φτιάξει ένα φίδι από ορείχαλκο, όσο το δυνατόν περισσότερο, και να το σηκώσει σε ένα κοντάρι, ώστε όποιος κοίταζε ότι μπορεί να θεραπευτεί. Ο Ιησούς το χρησιμοποιεί αυτό ως τύπο του εαυτού του. Ο τύπος είναι πράγματι πολύ εντυπωσιακός, αλλά πόσο περίεργο για τον Ιησού να συγκρίνει τον εαυτό του με ένα φίδι! Αλλά όχι, δεν ήταν φίδι, αλλά ομοίωση φιδιού. Πόσο αληθινό είναι λοιπόν το σύμβολο, ότι ο Ιησούς έγινε «κατ' ομοίωσιν αμαρτωλής σάρκας», ώστε «ως προσφορά για την αμαρτία να καταδικάσει την αμαρτία στη σάρκα». Ο Απόστολος Παύλος λέει: «Αυτά ήταν τα παραδείγματά μας για να μη λαχταρούμε τα πονηρά, όπως και αυτά ποθούσαν. Ούτε να είστε ειδωλόατρες όπως κάποιοι από αυτούς... ούτε να πειράζουμε τον Χριστό όπως μερικοί από αυτούς επίσης. Τώρα, όλα αυτά τα πράγματα συνέβησαν σε αυτούς για παράδειγμα, και είναι γραμμένα για τη νουθεσία μας στους οποίους ήρθαν τα πέρατα του κόσμου " (Α' Κορ: 10). Πάλι στα Εβρ. 3:12-19: «Με ποιον λυπήθηκε σαράντα χρόνια; Δεν ήταν με εκείνους που αμάρτησαν, των οποίων τα σφάγια έπεσαν στην έρημο; Και σε ποιους ορκίστηκε ότι δεν πρέπει να μπουν στην ανάπαυσή Του, αλλά σε εκείνους που ήταν ανυπάκουοι , και βλέπουμε ότι δεν μπόρεσαν να μπουν μέσα εξαιτίας της απιστίας τους». Επίσης 4:1, 2: «Ας φοβηθούμε, λοιπόν, μήπως απομένει μια υπόσχεση για την είσοδο στην ανάπαυσή Του κάποιος από εσάς φαίνεται (φανερώνεται) ότι δεν την έχει κάνει».

Από τα προηγούμενα δεν θα αμφισβητηθεί ότι η ιστορία των Παιδιών του Ισραήλ προοριζόταν να είναι τυπική των «ουράνιων πραγμάτων», δηλαδή των πνευματικών πραγματικοτήτων της

Νέας Διαθήκης. Πριν κλείσουμε αυτό το κεφάλαιο, μπορούμε να εξετάσουμε εν συντομία ένα ή δύο μαθήματα που μάθαμε προς όφελος μας. 1ος. Βλέπουμε ότι ο χριστιανός επιδέχεται νόμου, όπως και οι Εβραίοι. Η διαφορά είναι ότι ενώ ο νόμος του Μωυσή «σκότωσε», ο νόμος του Πνεύματος δίνει ζωή. Αυτός είναι ο μεγαλύτερος λόγος για τον οποίο το τελευταίο πρέπει να υπακούει με χαρά και σχολαστικότητα. Ο Χριστός είναι ο Κύριος και ο Αρχηγός μας, όπως ήταν ο Μωυσής για τον Ισραήλ, και είναι δικό μας να ακολουθήσουμε τον Θείο Ηγέτη μας όπως ο Ισραήλ ήταν υποχρεωμένος να ακολουθήσει τον δικό τους. Για όσους υπακούουν έτσι, η υπηρεσία Του είναι τέλεια ελευθερία. 2ο. Οι ευθύνες μας μετρώνται από τα πλεονεκτήματά μας. Όπου δίνονται πολλά, απαιτούνται πολλά. Εάν, λοιπόν, υπό τον Μωυσή, ο λαός τιμωρήθηκε για ανυπακοή, «πόση πιο σκληρή τιμωρία θα είμαστε άξιοι αν απομακρυνθούμε από Αυτόν που μιλάει από τον ουρανό». 3η. Τα κίνητρα για να ακολουθήσετε τον Μωυσή ήταν μεγάλα, αλλά πόσο μεγαλύτερα είναι τα κίνητρα για να ακολουθήσετε τον Ιησού. Ο Μωυσής ήταν πραγματικά ένα ευγενές παράδειγμα αυτοθυσίας για τον λαό του -- ένας σοφός ηγέτης, ένας πιστός φίλος. αλλά πόσο βαθύτερη είναι η αγάπη του Χριστού. τι μπορούν να συγκρίνουν οι φίλοι μαζί Του! Ο Μωυσής δεν μπόρεσε να σώσει τους ανθρώπους από τις αμαρτίες τους - δεν μπορούσε να τους οδηγήσει στην αιώνια ζωή. Αλλά ο Ιησούς είναι «η οδός, η αλήθεια και η ζωή», και όλοι οι άνθρωποι μπορούν να έρθουν στον Πατέρα μέσω Αυτού.

ΣΚΙΑ ΚΑΙ ΟΥΣΙΑ

ΣΤΗΝ προηγούμενη εισαγωγή, είδαμε ότι η ιστορία των Ισραηλιτών από την Αίγυπτο έως τη Χαναάν σχεδιάστηκε για να είναι τυπική της χριστιανικής ζωής από τον καιρό της απελευθέρωσής μας από τη δουλεία της αμαρτίας και του Σατανά μέχρι την είσοδό μας στα υπόλοιπα που απομένουν στο άνθρωποι του Θεού. Έχουμε σχεδιάσει μόνο ένα περίγραμμα. αλλά πολύ περισσότερα θα μπορούσαν να ειπωθούν για τους πειρασμούς, τις δοκιμασίες, τους πολέμους, τις νίκες κ.λπ., αλλά δεν έχουμε χώρο, και επιπλέον, είναι καλύτερο να είμαστε υποδηλωτικοί παρά εξαντλητικοί, ώστε ο πιστός αναγνώστης να έχει χώρο για περαιτέρω έρευνα και σύγκριση .

Θα συνεχίσω τώρα να δείξω ότι η σκηνή στην έρημο σχεδιάστηκε για να είναι ένας τύπος του χριστιανικού συστήματος. Είμαστε υπόχρεοι σχεδόν εξ ολοκλήρου στην προς Εβραίους επιστολή για την επιβεβαίωση αυτής της αλήθειας. Εβρ. 10:1: «Για να έχει ο νόμος τη σκιά των καλών πραγμάτων που θα έρθει, και όχι η ίδια η εικόνα των πραγμάτων», κ.λπ. Είναι προφανές από το πλαίσιο ότι ο «νόμος» εδώ σχετίζεται με εκείνο το μέρος του νόμου του Μωυσή που αφορούσε τη σκηνή και τις συνδέσεις της ή αυτό που ονομάζεται «εθιμοτυπικός νόμος». Αυτός ο νόμος περιείχε μια «σκιά των καλών πραγμάτων που θα έρθουν». Αυτά τα «καλά πράγματα» είναι οι ευλογίες του ευαγγελίου του Χριστού, όπως δείχνει πολύ οριστικά το κεφάλαιο. Η σκιά εξηγείται ότι «δεν είναι η ίδια η εικόνα των (καλών) πραγμάτων». Μια σκιά ποτέ δεν είναι η ακριβής εικόνα της ουσίας της, αλλά συνήθως αρκεί για να την υποδείξει. Μερικές φορές η αναγνώριση της σκιάς και της ουσίας της είναι δύσκολη - ίσως αδύνατο - μέχρι να εμφανιστεί η ουσία. Στη συνέχεια, όμως, η σχέση τους μεταξύ τους εδραιώνεται εύκολα. Αν δούμε μια σκιά ενός δέντρου που ρίχνει ο ήλιος ή η σελήνη, αν και το δέντρο δεν φαίνεται, λέμε με απόλυτη βεβαιότητα ότι η σκιά είναι αυτή ενός δέντρου. αλλά δεν μπορούμε πάντα να είμαστε τόσο σίγουροι μέχρι να συγκριθεί το αντικείμενο με τη σκιά του. Τώρα αυτή είναι η αρχή της ερμηνείας που πρέπει να

ακολουθήσουμε. Η ουσία στην Καινή Διαθήκη πρέπει να εξηγή τη σκιά στην Παλαιά Διαθήκη. Το Fancy είχε απεριόριστο παιχνίδι και η σύγχυση είχε ως αποτέλεσμα την αντιμετώπιση αυτού του θέματος μέσω της παραμέλησης αυτής της αρχής. Ακολουθώντας αυτή την αρχή, ελπίζουμε να είμαστε σε θέση να εξηγήσουμε την εικονική διδασκαλία της σκηνής της σκηνής και τις συνδέσεις της με συνέπεια και όμορφα. Δεν θα υποθέσουμε την αλήθεια της κύριας θέσης μας, αλλά θα την αποδείξουμε. Ότι η σκηνή με τις υπηρεσίες της προοριζόταν να είναι τυπική, οι ακόλουθες γραφές θα αρκούν για να δείξουν: «Τώρα αυτά (η σκηνή και τα έπιπλα της) έχοντας έτσι προετοιμαστεί, οι ιερείς μπαίνουν συνεχώς στην πρώτη σκηνή ολοκληρώνοντας τις υπηρεσίες· αλλά ο δεύτερος ο αρχιερέας μόνος του, μια φορά το χρόνο, όχι χωρίς αίμα, το οποίο πρόσφερε για τον εαυτό του και για τα λάθη του λαού, ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΑΥΤΟ ότι ο δρόμος προς τον άγιο τόπο δεν έχει γίνει ακόμη φανερός. η ΠΡΩΤΗ Σκηνή είναι ακόμα όρθια, η οποία είναι μια παραβολή για την εποχή που είναι τώρα . Εβρ. 9:6-11). «Ήταν λοιπόν απαραίτητο να καθαριστούν τα αντίγραφα των πραγμάτων στους ουρανούς με αυτά (το αίμα των ταύρων κ.λπ.), αλλά τα ίδια τα ουράνια πράγματα με καλύτερες θυσίες από αυτές. Γιατί ο Χριστός δεν μπήκε στον άγιο τόπο που έγινε με χέρια, ΟΠΩΣ ΣΕ ΣΧΕΔΙΟ ΠΡΟΣ ΤΟ ΑΛΗΘΙΝΟ, αλλά στον ίδιο τον ουρανό» κ.λπ. (Εβρ. 9:23-25). «Έχοντας λοιπόν, αδελφοί, τόλμη να εισέλθουμε στον άγιο τόπο με το αίμα του Ιησού, με τον τρόπο που μας αφιέρωσε, έναν ΝΕΟ ΚΑΙ ΖΩΝΤΑΝΟ ΤΡΟΠΟ, μέσω του πέλπου, δηλαδή της σάρκας Του. και έχοντας έναν μεγάλο αρχιερέα στον οίκο του Θεού, ας πλησιάσουμε με αληθινή καρδιά με πληρότητα πίστης, έχοντας τις καρδιές μας ραντισμένες από κακή συνείδηση και το σώμα μας πλυμένο με καθαρό νερό» (Εβρ. 10:19, 20). Αυτές οι γραφές είναι άφθονες για τον παρόντα σκοπό, δείχνουν ξεκάθαρα ότι η πρώτη σκηνή ήταν ένας τύπος μιας δεύτερης σκηνής που η σκηνή της μαρτυρίας ήταν φτιαγμένη με τα χέρια χέρια", "τα οποία ο Κύριος έθεσε και όχι ο άνθρωπος, ότι η σκιά επρόκειτο να αντικατασταθεί από το "αληθινό" (ή την πραγματικότητα)." Το Άγιο Πνεύμα μας έδωσε ευγενικά μια ξεχωριστή περιγραφή-ερμηνεία. Εφόσον διατηρούμε αυτό το ευρύ το περίγραμμα κατά την άποψή μας, και εφόσον εργαζόμαστε πάνω σε αυτό ως θεμέλιο, δεν μπορούμε να πάμε πολύ στραβά.

Από τις παραπάνω γραφές ένα συμπέρασμα είναι αναπόφευκτο, και θα το αναφέρω εδώ. Θα αποτελέσει τη βάση και το έδαφος της υπερκατασκευής που πρόκειται να χτίσουμε. Θα είναι καλά--δεν χρειάζεται, επομένως, να το έχετε κατά νου. Είναι αυτό: Η Σκηνή ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ ΗΤΑΝ ΕΝΑ ΤΥΠΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ. Λέγοντας Εκκλησία του Χριστού, εννοώ τον Χριστό και τον λαό Του, με όλα αυτά που τους ενώνουν. Πιστεύω ότι κάθε βήμα που κάνουμε σε αυτή τη σύγκριση θα θεωρηθεί ως μια κίνηση προς μια κατεύθυνση και προς έναν ευχάριστο στόχο μια κορύφωση που θα αφήσει το μυαλό του ευσεβούς αναγνώστη σε γλυκιά και ευλογημένη ανάπαυση όταν καταθέσει αυτό το μικρό έργο.

Το τελετουργικό του Μωσαϊκού ήταν θείκης προέλευσης από την αρχή μέχρι το τέλος. Ήταν, επομένως, τέλει ως τελετουργικό σύστημα. Αλλά ήταν μια «σκιά ουράνιων πραγμάτων». Τα «ουράνια πράγματα» πρέπει, επομένως, να σχηματίσουν ένα ΣΥΣΤΗΜΑ. Αυτό που, για λόγους ευκολίας, ονομάζουμε Χριστιανισμό είναι αυτό το σύστημα. Τώρα ο Χριστιανισμός δεν είναι το πρόσωπο του Χριστού μόνο, αν και χαίρομαστε που γνωρίζουμε ότι Αυτός είναι το κέντρο, η βασική πέτρα, το θεμέλιο. Το χριστιανικό σύστημα περιλαμβάνει τον Θεό τη μεγάλη πρώτη αιτία. Ιησούς Χριστός ο Υιός του ζωντανού Θεού. το Άγιο Πνεύμα. ο σταυρός, ο τάφος και η ανάσταση. πίστη, μετάνοια, βάπτισμα και αφιερωμένη ζωή. η εκκλησία και τα διατάγματά της.

Όλα αυτά τα πράγματα συμβολίζονταν στο Μωσαϊκό σύστημα. Δεν είμαστε σίγουροι ότι κάποιος από τους Ισραηλίτες, ή ακόμα και ο Μωυσής, το κατάλαβε αυτό. αν και αναμφίβολα για τους ένθερμους και ευσεβείς ανάμεσά τους ο νόμος ήταν κατά κάποιο τρόπο ο «σχολάρχης» τους για να τους φέρει στον Χριστό. Αλλά είτε κατάλαβαν αυτά τα πράγματα πριν είτε όχι, όταν εμφανίστηκε ο αντίτυπος ήταν τόσο ξεκάθαρος, που κανένας που ήταν «πνευματικός» δεν μπορούσε να το μπερδέψει. Ο Χριστός και η αλήθεια που ξεδίπλωσε, έγιναν, σαν να λέγαμε, ένα κλειδί με το οποίο θα μπορούσαν να μεταφραστούν εύκολα τα ιερογλυφικά του νόμου. Έτσι η διαθήκη στη σάρκα εμφανίζεται ως η σκιά της διαθήκης στο πνεύμα, η περιτομή στη σάρκα γίνεται περιτομή της καρδιάς. Μερικές φορές οι συγκρίσεις γίνονται αντιθέσεις. «Όχι τα παιδιά της σάρκας», αλλά ο Ισραήλ, σύμφωνα με την πίστη, είναι το σπέρμα του Αβραάμ και κληρονόμοι σύμφωνα με την υπόσχεση. Δεν ερχόμαστε στο Σινά με τους απαίσιους τρόμους του, αλλά στη Σιών, την πόλη του ζωντανού Θεού. Όχι η Ιερουσαλήμ στην Παλαιστίνη είναι το ένδοξο σπίτι μας, αλλά η Ιερουσαλήμ πάνω από «η μητέρα όλων μας».

Όσο περισσότερο γίνεται αυτή η σύγκριση, τόσο πιο ξεκάθαρα φαίνεται ότι η ίδια θεϊκή συγγραφή έχει σφραγιστεί τόσο στην Παλαιά όσο και στην Καινή Διαθήκη. και όσο περισσότερο εντυπωσιαζόμαστε με την υπέροχη σοφία του Θεού που χρησιμοποιεί πράγματα τόσο απλά για να σκιάσει τα εκπληκτικά πράγματα της Λύτρωσης. Η Βίβλος φαίνεται να είναι μια ενότητα. Όπως η σκηνή του Μαρτυρίου, έχει τον ιερό και πιο άγιο τόπο του -- την Παλαιά και την Καινή Διαθήκη. και χρειάζεται μόνο να σκίσεις το πέπλο για να δεις ότι και τα δύο είναι ένα. Και τα δύο είναι έργο ενός Αγίου Πνεύματος. Και οι δύο είναι προϊόν αγίων ανθρώπων του Θεού, οι οποίοι έγραψαν καθώς κινήθηκαν από το Άγιο Πνεύμα. Δεν υπάρχει σύγχυση, αλλά σταδιακή ανάπτυξη της θείας αλήθειας στην τελειότητα. Η φύση και η αποκάλυψη συμφωνούν. Οι ίδιοι νόμοι προόδου και ανάπτυξης διέπουν και τα δύο. Ο βολβός της τουλίπας περιέχει το όμορφο λουλούδι μέσα στις μυστηριώδεις πτυχές του. Αλλά για εμπειρία, ήταν αδύνατο να μαντέψει κανείς τι θα γινόταν αυτός ο βολβός φυτεύοντάς τον στη γη. αλλά όταν αναπτυχθεί τέλεια, βλέπουμε καθαρά ότι έχει εκπονηθεί ένα υπέροχο και όμορφο σχέδιο, με το τέλος να είναι το γλυκό λουλούδι που στεφανώνει το στέλεχος. Έτσι και με την Αποκάλυψη. Ο Παύλος το θέτει ως εξής: «Σε μένα που είμαι ο μικρότερος από όλους τους αγίους δόθηκε αυτή η χάρη, για να κηρύξω στους εθνικούς τον ανεξιχνίαστο πλούτο του Χριστού, και να βλέπουν όλους τους ανθρώπους ποια είναι η παροχή του μυστηρίου, που από όλους αιώνες έχουν κρυφτεί στον Θεό, ο οποίος δημιούργησε τα πάντα, με σκοπό τώρα να γίνει γνωστή στις αρχές και τις δυνάμεις στους ουράνιους τόπους ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ η πολλαπλή σοφία του Θεού, σύμφωνα με τον αιώνιο σκοπό (σκοπός των αιώνων), το οποίο σκόπευε εν Χριστώ Ιησού στον Κύριό μας» (Επ. 3:8-11). "Ω, το βάθος του πλούτου, και της σοφίας και της γνώσης του Θεού! πόσο ανεξιχνίαστες είναι οι κρίσεις του και οι περασμένες οδοί του! Γιατί ποιος γνώρισε το νου του Κυρίου; ή ποιος ήταν ο σύμβουλός του; ή ποιος έχει Του δόθηκε πρώτα, και θα ανταμειφθεί ξανά σε Αυτόν, και μέσω αυτού, και σε αυτόν είναι όλα τα πράγματα, σε ποιον ας είναι δόξα για πάντα.

Κεφάλαιο II

ΜΩΥΣΗΣ-ΧΡΙΣΤΟΣ

Έχουμε ήδη δει γενικά ότι ο Μωυσής ήταν τύπος Χριστού. Ας εξετάσουμε περαιτέρω αυτήν την αλήθεια. Σε καμία περίπτωση ο Μωυσής δεν εμφανίζεται ως τύπος Χριστού πιο εντυπωσιακά παρά ως νομοδότης του Ισραήλ. Όταν κατέβηκε από το άγιο όρος το πρόσωπό του έλαμψε από ουράνια δόξα και επειδή οι άνθρωποι δεν άντεχαν το φως, έβαλε ένα πέπλο στο πρόσωπό του. Αυτό μας θυμίζει Αυτόν που «εξήλθε από τον Θεό» και «κατέβηκε από τον ουρανό» για να αποκαλύψει το θέλημα του Θεού στον άνθρωπο. Κάνοντας αυτό, παραμέρισε τη δόξα που είχε με τον Πατέρα πριν αρχίσει ο κόσμος και έκλεισε τη θεϊκή Του φύση με ανθρώπινη σάρκα. Ο απόστολος παρουσιάζει αυτό το υπέροχο γεγονός ως αντίθεση. Είναι αδύνατο να χρησιμοποιήσουμε τη γλώσσα πιο εκφραστική και ανώτερη. «Δεν έχετε έρθει στο βουνό που θα μπορούσε να αγγίξει και που καιγόταν με φωτιά, και στο σκοτάδι, και στο σκοτάδι, και στην τρικυμία, και στον ήχο μιας σάλπιγγας και στη φωνή των λόγων· αυτή τη φωνή που εκείνοι που άκουσαν παρακαλούσαν να μη μιλούν· Θα έπρεπε να τους ειπωθούν περισσότερα, γιατί δεν μπορούσαν να αντέξουν αυτό που τους είχε επιβάλει, αν έστω και ένα θηρίο άγγιξε το βουνό, θα λιθοβοληθεί, και ήταν τόσο τρομακτική που ο Μωυσής είπε: Όρος Σιών, προς την πόλη του ζώντος Θεού, την ουράνια Ιερουσαλήμ, και σε αναρίθμητα πλήθη αγγέλων, και στη γενική συνέλευση και την εκκλησία των πρωτότοκων, που είναι εγγεγραμμένοι στον ουρανό, και στον Θεό τον κριτή όλων, και στα πνεύματα των δίκαιων ανθρώπων που έχουν τελειοποιηθεί, και στον Ιησού τον μεσάζοντα της νέας διαθήκης, και στο αίμα του ραντίσματος που μιλάει καλύτερα από αυτό του Άβελ» (Εβρ. 12:18-24).

Η παραπάνω αντίθεση λαμβάνει την τελική της πινελιά στα γεγονότα που ακολούθησαν την απόδοση του νόμου τόσο της παλαιάς όσο και της νέας διαθήκης. Κατά τη διάρκεια της απουσίας του Μωυσή στο όρος, ο λαός παραδόθηκε στην ειδωλολατρία. Για αυτό το αμάρτημα τρεις χιλιάδες από τους επαναστάτες χάθηκαν από τα ξίφη των αδελφών τους. Αλλά όταν ο νόμος του ευαγγελίου κηρύχθηκε για πρώτη φορά από το όρος Σιών τρεις χιλιάδες ψυχές σώθηκαν (Πράξεις 2). Αυτό είναι μια επίσημη απεικόνιση της αλήθειας. «Το γράμμα (νόμος του Μωυσή) φονεύει, αλλά το πνεύμα (δια του ευαγγελίου) δίνει ζωή» (Β' Κορ. 3:6).

Αλλά ο Μωυσής δεν έλαβε μόνο το νόμο των δέκα εντολών όταν βρισκόταν στο άγιο όρος. Είχε δεσμευτεί στην εμπιστοσύνη του επίσης ένα τέλειο πρότυπο, ή «μοτίβο» της σκηνής. Τώρα είναι σημαντικό μόνο εδώ να τονίσουμε την αλήθεια ότι ο Μωυσής στάθηκε σε σχέση με τη σκηνή του Μαρτυρίου, όπως ακριβώς ο Ιησούς Χριστός σχετίζεται με την Εκκλησία Του. Εις Εβρ. 3:1-6 διαβάζουμε: «Γι' αυτό, άγιοι αδελφοί, μέτοχοι μιας ουράνιας κλήσης, σκεφτείτε τον Απόστολο και Αρχιερέα της ομολογίας μας, ακόμη και τον Ιησού, που ήταν πιστός σε Αυτόν που Τον διόρισε, όπως και ο Μωυσής ήταν πιστός σε όλα Του. (Το σπίτι του Θεού) Διότι έχει θεωρηθεί άξιος μεγαλύτερης δόξας από τον Μωυσή, τόσο πολύ όσο αυτός που έχτισε το σπίτι έχει μεγαλύτερη τιμή από το σπίτι, γιατί κάθε σπίτι χτίζεται από κάποιον, αλλά Αυτός που έχτισε τα πάντα είναι ο Θεός. Και ο Μωυσής, πράγματι, ήταν πιστός σε όλο τον οίκο Του (του Θεού) ως υπηρέτης για μαρτυρία για εκείνα τα πράγματα, τα οποία επρόκειτο να ειπωθούν στη συνέχεια, αλλά ο Χριστός ως Υιός πάνω από το σπίτι Του, του οποίου το σπίτι είμαστε ΕΜΕΙΣ». Σε αυτό το απόσπασμα φαίνεται η ΑΠΟΣΤΟΛΗ του Χριστού. Ο Μωυσής ήταν ένας τύπος Χριστού ως Απόστολος, ή κάποιος που εστάλη σε θεία αποστολή. Ο Ααρών ήταν ένας τύπος της ιεροσύνης Του (του Χριστού), το οποίο φέρεται στο φως αργότερα στην επιστολή. Η αποστολή του Μωυσή ήταν να χτίσει τον οίκο του Θεού. Οι λεπτομέρειες του έργου είχαν δηλωθεί με κάθε

λεπτομέρεια, και ο Μωυσής δεν ήταν ελεύθερος να απομακρυνθεί από τις προδιαγραφές που είχε λάβει στο ελάχιστο. «Δες, λέει, ότι κάνεις τα πάντα σύμφωνα με το πρότυπο που σου έδειξε στο άγιο όρος». Ο Μωυσής «ήταν πιστός». Εκτέλεσε το θέλημα του Θεού σε όλα. Ο Θεός είχε έναν μεγάλο σκοπό κατά την ανέγερση της σκηνής του Μαρτυρίου, και η παραμικρή απόκλιση θα είχε αμαυρώσει αυτόν τον σκοπό. Δεν γνωρίζουμε ότι ο Μωυσής κατάλαβε αυτόν τον σκοπό, αλλά ξέρουμε ότι ήταν προσεκτικός με αγωνία βλέποντας ότι το κτίριο ήταν πιστό στο «μοτίβο». «Σύμφωνα με όλα όσα πρόσταξε ο Κύριος στον Μωυσή, έτσι οι γιοι Ισραήλ έκαναν όλο το έργο. Και ο Μωυσής κοίταξε όλο το έργο, και ιδού, το έκαναν κακό, όπως πρόσταξε ο Κύριος, έτσι το έκαναν· και ο Μωυσής τους ευλόγησε».

Τώρα σε αυτή τη μεγάλη αποστολή ο ΜΩΥΣΗΣ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ ΤΥΠΟΣ ΙΗΣΟΥ. Όπως ο «Απόστολος» του Θεού Κύριος Ιησούς «κατέβηκε από τον ουρανό όχι για να κάνει το δικό μου θέλημα», λέει, «αλλά το θέλημα εκείνου που με έστειλε». Και πάλι: «Η διδασκαλία μου δεν είναι δική μου, αλλά δική του εκείνου που με έστειλε... εκείνος που μιλά από τον εαυτό του αναζητά τη δόξα του· αλλά εκείνος που αναζητά τη δόξα αυτού που τον έστειλε, αυτό είναι αληθινό και δεν υπάρχει αδικία μέσα του. Δεν σας έδωσε ο Μωυσής το νόμο . Και πάλι, λέει: «Όταν υψώσετε τον Υιό του Ανθρώπου, τότε θα γνωρίσετε ότι είμαι Αυτός, και ότι δεν κάνω τίποτα από τον εαυτό μου, αλλά όπως με δίδαξε ο Πατέρας, μιλώ αυτά τα πράγματα. Και αυτός που με έστειλε είναι Μαζί μου, δεν με άφησε μόνο, γιατί κάνω πάντα εκείνα που Του αρέσουν» (Ιωάννης 8:26-29). Η αποστολή του Ιησού ήταν «να αναζητήσει και να σώσει τους χαμένους» -- να απελευθερώσει τους ανθρώπους από τη δύναμη του σκότους και να αποκαταστήσει την αγιότητα και τον Θεό. Αυτό το σπουδαίο έργο ολοκληρώθηκε σε δύο μέρη: πρώτον στην τοποθέτηση των θεμελίων του πνευματικού οίκου του Θεού. και δεύτερον, στην κατασκευή του κτηρίου. Το πρώτο μέρος αυτού του μεγαλειώδους έργου ολοκληρώθηκε στη διακονία του Χριστού στη γη και ολοκληρώθηκε με την ανάστασή του και την ανάληψή του στους ουραμούς. Το δεύτερο μέρος ξεκίνησε την ημέρα της Πεντηκοστής και ολοκληρώθηκε από τους αποστόλους. Αλλά ολόκληρο το έργο της κατασκευής της «αληθινής σκηνής» αφιερώθηκε στον Ιησού. Αυτός είναι ο δημιουργός και ο τελειοποιητής της πίστης." "Όλη η εξουσία στον ουρανό και στη γη" είναι δική του. Ο Λουκάς μιλάει για όλα όσα έκανε ο Ιησούς στη γη ως την αρχή του μεγάλου έργου Του (Πράξεις 1:1). Και ο Κύριός μας είπε : «Επί του βράχου αυτού θα οικοδομήσω την Εκκλησία Μου, και οι πύλες του Άδη δεν θα υπερσχύσουν εναντίον της» (Ματθ. 16:18).

Έτσι, το μεγάλο αντίτυπο του Μωυσή ως θείου νομοδότη και πρωτομάστορα βρίσκεται μπροστά μας. Αυτός που έφτιαξε τους κόσμους, και «από ποιον

όλα τα πράγματα δημιουργήθηκαν", είναι επίσης ο οικοδόμος ενός ακόμα μεγαλύτερου οικοδομήματος - του οίκου του Θεού. Κατά την οικοδόμηση του υλικού σύμπαντος, από τον ισχυρότερο κόσμο μέχρι το πιο λεπτό έντομο, επιτυγχάνεται τέλεια τάξη. Το ίδιο ισχύει και για το Μωσαϊκό σύστημα, και το ίδιο ισχύει και για το χριστιανικό σύστημα. Υπάρχει ένας «νόμος του πνεύματος» του Θεού Η σκηνή στην έρημο ήταν τέλεια σημαντικό θέμα έχει οδηγήσει σε αναρίθμητες διαιρέσεις και αιρέσεις μεταξύ εκείνων που δήλωναν ότι ήταν πιστοί υπηρέτες του Ιησού Χριστού. Ενέργησαν σαν να ήταν ο κάθε άνθρωπος «νόμος για τον εαυτό του», και σαν ο Θεός να είχε δηλώσει ότι ο κάθε άνθρωπος μπορούσε να κάνει αυτό που. Είναι σωστό στα μάτια Του, αλλά δεν είναι έτσι. Η βασιλεία των ουρανών είναι ανάμεσά μας, και οι νόμοι της

ιθαγένειας πρέπει να υποταχθούν. Η Εκκλησία του Χριστού είναι στη γη, και οι διατάξεις της δεν πρέπει να παραβιάζονται. Αυτά τα πράγματα είναι μπροστά μας στην Καινή Διαθήκη, και φανερώνουν τη σοφία και τη δόξα του Θεού. Το σύστημα είναι θεϊκά όμορφο και πλήρες, και προσαρμόστηκε στον άνθρωπο σε όλο τον κόσμο και για πάντα. Ας έχουμε λοιπόν κατά νου ότι η παραβίαση του θείου νόμου φέρνει πάντα κατάρρα.

Κεφάλαιο III

ΕΜΠΝΕΥΜΕΝΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ

Ας κάνουμε τώρα ένα βήμα μπροστά και ας εξετάσουμε ένα άλλο σημαντικό σημείο ομοιότητας μεταξύ της σκηνης του Μωυσή και «της αληθινής σκηνης που έστησε ο Κύριος και όχι ο άνθρωπος». Στην κατασκευή και των δύο σπιτιών χρησιμοποιήθηκαν εμπνευσμένοι εργάτες. Ο Θεός είπε στον Μωυσή: «Κοίτα, κάλεσα με το όνομα Βεζελέλ τον γιο του Ουρί, τον γιο του Χουρ, από τη φυλή του Ιούδα· και τον γέμισα με το πνεύμα του Θεού σε σοφία και κατανόηση, και σε γνώση και σε Να επινοείς πανουργία, να δουλεύεις σε χρυσό, και σε ασήμι, και σε ορείχαλκο, και σε κοπές πέτρες, και σκάλισμα σε ξύλο, να δουλεύω με κάθε τρόπο διόρισε μαζί του τον Αχολιάβ τον γιο του Αχισαμάκ από τη φυλή του Δαν, και στις καρδιές όλων των σοφών έβαλα σοφία, για να κάνουν όλα όσα σε πρόσταξα» (Εξ. 31:1-6).). Εδώ βλέπουμε ότι ορισμένοι άνθρωποι επιλέχθηκαν από τον Θεό και γέμισαν με το Άγιο Πνεύμα Του, με τη δύναμη του οποίου ήταν ιδιαίτερα επιδέξιοι και πλήρως τα προσόντα για να επεξεργάζονται το θείο ιδεώδες της σκηνης του Μαρτυρίου σε κάθε του ιδιαίτερο. Τα δώρα τους ήταν πολλαπλά και ποικίλα ανάλογα με τις διαφορετικές απαιτήσεις της δουλειάς τους. Δεν φαίνεται ότι είχαν λάβει προηγούμενη εκπαίδευση στις διάφορες τέχνες ή ότι είχαν φυσικά προσόντα, αλλά το συμπέρασμα είναι προς την αντίθετη κατεύθυνση. Ήταν σκλάβοι στην Αίγυπτο. Η κατάστασή τους δεν ήταν σε καμία περίπτωση αυτή στην οποία θα ενθαρρυνόταν η καλλιέργεια των τεχνών. Είναι, επομένως, πολύ πιθανό ότι ο Θεός επέλεξε αυτούς τους ανθρώπους, ακατάλληλους όπως ήταν φυσικά για το έργο, ώστε να φαίνεται ότι ήταν θεόπνευστοι και ότι η δόξα θα έπρεπε να αποδοθεί στον Θεό. Η ιδέα ήταν θεϊκή. Το σχέδιο ήταν θεϊκό. Και η σοφία και η δύναμη για να το επεξεργαστούμε ήταν επίσης θεϊκές, επομένως δεν υπήρχε χώρος για απλές ανθρώπινες ιδέες και μεθόδους. Ο Θεός ήταν ο αρχιτέκτονας, ο Μωυσής ήταν ο πρωτομάστορας και ο Μπεζελέλ και οι σύντροφοί του ήταν οι εργάτες. Δεν αποτελεί μέρος του καθήκοντος του εργάτη, όταν εργάζεται σε ένα κτίριο, να αλλοιώσει το σχέδιο του αρχιτέκτονα ή να αποκλίνει από τις προδιαγραφές στο ελάχιστο. αλλά καθήκον τους είναι να επεξεργάζονται πιστά τις οδηγίες που τους δίνονται σε σχέση με τα συγκεκριμένα τμήματα τους. Κάνοντας αυτό κάθε μέρος οδηγεί στην πληρότητα και την αρμονία του συνόλου. Έτσι έγινε με τους εργάτες στη σκηνή. Κάθε άνθρωπος έφτιαχνε τέλεια σύμφωνα με τις οδηγίες, και στο τέλος η σκηνή διαμορφώθηκε με όλα όσα της ανήκαν, ακριβώς σύμφωνα με το σχέδιο που έδειξε στον Μωυσή στο όρος.

Υπάρχει ένας κόσμος νοήματος στα ονόματα της Γραφής. Συχνά είναι προφητικοί. Με υπέροχο τρόπο υποδεικνύουν τον ίδιο τον χαρακτήρα και το αξίωμα, ακόμη και τη μοίρα των προσώπων που τα φέρουν. Τα ονόματα των δύο κύριων εργατών στη σκηνή είναι υπέροχα υποβλητικά. Bezelel σημαίνει «στη σκιά (ή την προστασία) του Θεού». Αχολιάμπ σημαίνει "σκηνή του

πατέρα". και πραγματικά πρέπει να ένιωθαν απόλυτα ασφαλείς κάτω από τη «σκιά του Παντοδύναμου» ενώ δούλευαν πιστά στη «σκηνή του Πατέρα» τους. Και έτσι ας είμαστε, αν είμαστε ακόλουθοι του καλού, και είμαστε ικανοποιημένοι με την υπακοή στο θέλημα του Πατέρα μας σε όλα τα πράγματα.

Τώρα αυτοί οι θεόπνευστοι εργάτες κατέλαβαν ακριβώς την ίδια θέση σε σχέση με την «πρώτη σκηνή» όπως κατέχουν οι απόστολοι του Ιησού Χριστού σε σχέση με τη «δεύτερη». Αυτοί, οι απόστολοι, δεν είχαν φυσικά προσόντα. Δεν έλαβαν προηγούμενη εκπαίδευση για το μεγάλο αποστολικό τους έργο. Ήταν, στα μάτια των ανθρώπων του πολιτισμού, και στην πραγματικότητα ήταν «άμαθοι και αδαείς άνθρωποι». Και παρόλο που είχαν ακολουθήσει τον Ιησού και άκουσαν τη θαυμάσια διδαχή Του, εν τούτοις όταν έφυγε από αυτούς, τους άφησε σε πλήρη σύγχυση ως προς τον πραγματικό χαρακτήρα του έργου που βρισκόταν μπροστά τους. Ως εκ τούτου, ο Ιησούς τους είπε να «μείνουν στην Ιερουσαλήμ έως ότου αποκτήσουν δύναμη από ψηλά». Λίγο καιρό πριν υποφέρει, ο Ιησούς είχε υποσχεθεί ευγενικά ξανά και ξανά τη δωρεά του Αγίου Πνεύματος. Ήξερε ότι για να μπορέσουν να εκτελέσουν τη μεγάλη Του αποστολή, την οποία τους έδωσε μετά την ανάστασή Του (Ματθ. 28:18-20), ήταν απαραίτητο να τους επιτραπεί η υπεράνθρωπη, αλάνθαστη καθοδήγηση. Εξ ου και οι επανειλημμένες δηλώσεις Του σχετικά με την έκχυση του Αγίου Πνεύματος. «Θα προσευχηθώ στον Πατέρα, και θα σας δώσει άλλον παρηγορητή, για να μείνει μαζί σας για πάντα, το Πνεύμα της αλήθειας, το οποίο ο κόσμος δεν μπορεί να δεχτεί· γιατί δεν τον βλέπει, ούτε τον γνωρίζει». «Ο Παρηγορητής, το Άγιο Πνεύμα, το οποίο ο Πατέρας θα στείλει στο όνομά μου, θα σας διδάξει τα πάντα και θα θυμηθεί όλα όσα σας είπα» (Ιωάννης 14:16,17, 25, 26). «Όταν έρθει ο Παρηγορητής, τον οποίο θα στείλω σε εσάς από τον Πατέρα, το Πνεύμα της αλήθειας που εκπορεύεται από τον Πατέρα, θα δώσει μαρτυρία για μένα· και εσείς επίσης θα δώσετε μαρτυρία για μένα, επειδή ήσασταν μαζί μου από την αρχή» (κεφ. 15:26, 27). «Σας είναι σκόπιμο να φύγω· γιατί, αν δεν φύγω, ο Παρηγορητής δεν θα έρθει σε εσάς· αν όμως πάω, θα τον στείλω σε εσάς. Και αυτός, όταν έρθει, θα καταδικάσει τον κόσμο Σεβασμός της αμαρτίας, της δικαιοσύνης και της κρίσης, έχω ακόμη πολλά να σας πω, αλλά δεν μπορείτε να τα αντέξετε τώρα Η ΑΛΗΘΕΙΑ δεν θα μιλήσει από τον εαυτό του, αλλά όσα θα ακούσει, θα σας δηλώσει τα μελλοντικά, γιατί θα τα πάρει να σας το δηλώσω» (κεφ. 16:7-14). «Συγκεντρωμένος μαζί τους, τους πρόσταξε να μην φύγουν από την Ιερουσαλήμ, αλλά να περιμένουν την υπόσχεση του Πατέρα, την οποία, είπε, ακούσατε από μένα. βαπτισμένος με (στο) Άγιο Πνεύμα από τότε όχι πολλές ημέρες» (Πράξεις 1:4, 5).

Από αυτές τις Γραφές βλέπουμε ότι οι εκλεκτοί απόστολοι του Χριστού δεν έπρεπε να ξεκινήσουν το μεγάλο τους έργο του κηρύγματος του ευαγγελίου και της οικοδόμησης της αληθινής σκηνής μέχρι να έρθει επάνω τους το Άγιο Πνεύμα, ώστε το Πνεύμα να εκχυθεί επάνω τους με τόση αφθονία θα πρέπει να "βαφτιστεί" σε αυτό? Ότι αυτό το ίδιο Πνεύμα ο κόσμος, ως τέτοιο, δεν μπορούσε να λάβει. Ότι θα έπρεπε να έρθει ως «παρηγορητής», θα πρέπει να ανακαλεί όλη την προηγούμενη διδασκαλία του Χριστού στη μνήμη τους και να τους καθοδηγεί σε όλη την αλήθεια και να αποκαλύπτει το μέλλον στην κατανόησή τους. ότι επρόκειτο να μιλήσει μέσω αυτών όλη την αλήθεια του Χριστού.

Έτσι, οι θεόπνευστοι απόστολοι του Ιησού είχαν θεϊκά προσόντα για το σπουδαίο έργο τους. Και για να μπορέσουν να οπλιστούν με επαρκή εξουσία, ο Θεός εργάστηκε μαζί τους, «δίνοντας

μαρτυρία μαζί τους με σημεία και θαύματα, και με πολλαπλές δυνάμεις, και με χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος, σύμφωνα με τη δική Του δύναμη» (Εβρ. 2: 4). Ήταν επίσης σε θέση, με τη δύναμη του Θεού, να σκοτώσουν (Πράξεις 5) και να ζωντανέψουν (Πράξεις 9:36-43). Θα μπορούσαν να «κρατήσουν» τις αμαρτίες και θα μπορούσαν να τις «αφαιρέσουν». στάθηκαν στον τόπο και ήταν το φερέφωνο του Χριστού και του Θεού. «Όποιος σας ακούει, Με ακούει, και αυτός που σας απορρίπτει, Με απορρίπτει· και όποιος Με Απορρίπτει, Αυτόν που Με έστειλε». Εδώ είναι μια αλυσίδα από τρεις κρίκους--ο Θεός, ο Χριστός, οι απόστολοι. Ο Θεός στον ουρανό, ο Χριστός ο μεσίτης και οι απόστολοι στη γη. Αυτός που καταλαβαίνει τον αποστολικό σύνδεσμο, πιάνει τον Χριστό και τον Παντοδύναμο Θεό. Ας μην παρεξηγηθώ. Οι απόστολοι κατέχουν αυτό το σημαντικότερο αξίωμα λόγω της αλάνθαστης διδασκαλίας τους. Είναι υπέροχο που ο Θεός δίνει τέτοια δύναμη στον άνθρωπο. αλλά είναι το σχέδιό Του, και πρέπει να υποταχθούμε με χαρά.

Η πρώτη εκκλησία αναγνώριζε πλήρως αυτή την εξουσία. «Συνέχισαν σταθερά τη διδασκαλία του Αποστόλου» (Πράξ. 2). Ήξεραν ότι ήταν οι πρεσβευτές του Χριστού. και ότι ο λόγος τους ήταν, λοιπόν, οριστικός σε όλα όσα ανήκαν στην πίστη του Χριστού, και σήμερα ισχύει η ίδια αποστολική εξουσία. Οι απόστολοι δεν έχουν διαδόχους. κανένα δεν είναι απαραίτητο. Η πίστη, σε όλη της την πληρότητα, ήταν μέσω αυτών, «μια για πάντα παραδόθηκε στους αγίους». και περιέχεται στα εξώφυλλα της Καινής Διαθήκης. Όλες οι προσπάθειες να προστεθεί ή να αφαιρεθεί από την εξουσία των αποστόλων, είτε με θρόνο, πολιτεία, κοινοβούλιο, σύνοδο, συνέδριο, Πάπα ή σύμβουλο, είναι πράξεις εξέγερσης ενάντια στο θέλημα του Θεού. Ο Ιησούς αναγνώρισε ότι ο κόσμος έπρεπε να μεταστραφεί μόνο «μέσω του λόγου τους» (Ιωάννης 17:20). Και ο Πέτρος δηλώνει ότι ο Θεός τους είχε δεσμεύσει «όλα όσα σχετίζονται με τη ζωή και την ευσέβεια». Ολοκληρώνουμε, λοιπόν, επαναλαμβάνοντας το γεγονός ότι οι θεόπνευστοι εργάτες στην πρώτη σκηνή ήταν τύποι των θεόπνευστων εργατών της δεύτερης, και ότι όπως οι πρώτοι επεξεργάστηκαν, με ακρίβεια και πλήρως, την πρώτη σκηνή σύμφωνα με το θείο «μοτίβο. " Έτσι οι απόστολοι του Ιησού Χριστού, υπό την έμπνευση του Αγίου Πνεύματος, επεξεργάστηκαν και ολοκλήρωσαν το χριστιανικό σύστημα. και το μεγάλο ηθικό που πρέπει να μάθουμε από αυτό είναι η πλήρης και ανεπιφύλακτη αποδοχή της αλήθειας όπως τη βρίσκουμε στην Καινή Διαθήκη. Εάν όλοι όσοι δηλώνουν ότι πιστεύουν στον Ιησού αποδεχόντουσαν αυτόν τον κανόνα και δεν θα «αγωνίζονταν μαζί για την πίστη του ευαγγελίου», το αποτέλεσμα θα ήταν ΕΝΟΤΗΤΑ -- «Ένα σώμα, ένα πνεύμα, μια ελπίδα, ένας Κύριος, μια πίστη , ένα βάπτισμα, και ένας Θεός και Πατέρας όλων, θα το έκαναν ΟΛΟΙ όσοι αγαπούν τον αγαπητό Κύριο Ιησού, αλλά να καταλάβουν αυτή τη μεγάλη θεμελιώδη αλήθεια

«Το όνομα και οι αιρέσεις και τα κόμματα πέφτουν, και ο Ιησούς Χριστός να είναι όλοι σε όλους».

Κεφάλαιο IV

ΤΑ ΥΛΙΚΑ

Η Σκηνή του Μαρτυρίου και τα έπιπλά του κατασκευάζονταν από ποικίλα πολύτιμα υλικά: χρυσό ασήμι, ορείχαλκο, πολύτιμους λίθους, ξύλο ακκαίας, εκλεκτό λινό, ακριβά δέρματα, βαφές,

πλούσια κεντήματα κ.λπ. Το πρώτο πράγμα που μπορούμε να παρατηρήσουμε κερδοφόρα είναι ότι όλα αυτά τα πράγματα ήταν οι ελεύθερες προσφορές του λαού του Θεού. «Και ο Κύριος μίλησε στον Μωυσή, λέγοντας, πείτε στους γιους Ισραήλ να πάρουν για μένα προσφορά· από κάθε άνθρωπο που η καρδιά τον θέλει, θα λάβετε την προσφορά μου» κ.λπ. (Εξ. 25:1-9). «Και ήρθαν καθένας που τον ξεσήκωσε η καρδιά του, και καθένας του οποίου το Πνεύμα τον έκανε πρόθυμο, και έφεραν την προσφορά του Κυρίου, για το έργο της σκηνής της συνάντησης, και για την υπηρεσία αυτής, και για τα άγια ενδύματα. ήρθαν και άνδρες και γυναίκες, όσοι ήταν πρόθυμοι, και έφεραν καρφίτσες, και σκουλαρίκια και δαχτυλίδια σφραγίδων» κ.λπ. (κεφ. 35:20-24. «Και αυτοί (οι εργάτες) έλαβαν από τον Μωυσή όλες τις προσφορές που είχαν φέρει οι γιοι Ισραήλ για το έργο της υπηρεσίας του αγιαστηρίου για να το φτιάξουν· και του έφεραν ακόμη δωρεάν. θέληση κάθε πρωί ούτε η γυναίκα κάνει πια δουλειά για τις προσφορές του αγιαστηρίου, γι' αυτό ο λαός αποκλείστηκε από το να δώσει» (Εξ. 36:3-6.) Έτσι στο θείο κάλεσμα οι άνθρωποι ανταποκρίθηκαν με τόση απελευθέρωση που έπρεπε να ΑΠΟΚΡΑΤΗΘΟΥΝ ΑΠΟ ΔΙΝΟΝΤΑΣ ένα όμορφο παράδειγμα αυτοθυσίας!

Έχουμε σε αυτό το περιστατικό μια απεικόνιση της εκούσιας αρχής που διαπερνά ολόκληρο το σχέδιο της ανθρώπινης λύτρωσης από την πρώτη μεγάλη αιτία της μέχρι το τελευταίο της αποτέλεσμα. «Ο Θεός τόσο αγάπησε τον κόσμο που ΕΔΩΣΕ τον μονογενή Του Υιό», και ο Ιησούς «μας αγάπησε και ΕΔΩΣΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ για μας». «ΜΕ ΤΗ ΧΑΡΗ σωζόμαστε με την πίστη· και αυτό όχι από εμάς, είναι το ΔΩΡΟ του Θεού». «Όποιος διψά, ελάτε στα νερά· και όποιος δεν έχει χρήματα, ελάτε να αγοράσετε και να φάτε χωρίς χρήματα και χωρίς τιμή». Ο Θεός χαίρεται να δίνει. Δίνει τα πάντα -- τη ζωή και τα εφόδια της ζωής. σωτηρία; και όλο το τεράστιο κόστος του. Και απολαμβάνει τις ελεύθερες προσφορές των πλασμάτων Του. Δεν αναγκάζει κανέναν. Το δόγμα της «ακαταμάχητης επιρροής του Αγίου Πνεύματος» έρχεται σε αντίθεση με την ιδιοφυΐα και το πνεύμα της Βίβλου. Αν ο Χριστός στέκεται στην πόρτα της ανθρώπινης καρδιάς καλώντας και χτυπώντας, εμείς οι ίδιοι πρέπει να ανοίξουμε και να Τον αφήσουμε να μπει. αν ο Θεός πει, "Όποιος διψά, ελάτε στα νερά", ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΡΘΟΥΜΕ ΟΙ ΕΙΣΤΟΙ ΜΑΣ και να πιούμε. Δεν θα μας αναγκάσει. Αν οι άνθρωποι ΔΕΝ ΘΑ έρθουν, για να έχουν ζωή, πρέπει να χαθούν. Ο Θεός δεν θα τους αναγκάσει. Έχει πει «Ο λαός μου θα είναι πρόθυμος λαός την ημέρα της εξουσίας μου». Πόσο αληθινά ισχύει αυτό για τη χριστιανική θρησκεία! Την ημέρα της Πεντηκοστής, ο λαός «πρώτα παραδόθηκε στον Κύριο» με την ισχυρή έκκληση του Αποστόλου Πέτρου, και στη συνέχεια ακολούθησε ένα περιστατικό που θαυμάσια συμπίπτει με το περιστατικό που αφηγήθηκε παραπάνω. Ακριβώς όπως ο λαός έφερε ελεύθερα την ουσία του στο κάλεσμα του Μωυσή, έτσι, όταν ο λαός «δέχθηκε ευχαρίστως τον λόγο του Αποστόλου και βαφτίστηκε», μας λένε ότι «κανείς από αυτούς δεν είπε ότι τίποτα από τα πράγματα που κατείχε ήταν δικά του και όσοι είχαν σπίτια ή γαίες τα πούλησαν και έφεραν τις τιμές των πραγμάτων που πουλήθηκαν και τα έβαζαν στα πόδια του Αποστόλου. (Πράξεις 4:32-34). Πόσο πρέπει να έχει πιάσει τις καρδιές τους η εν Χριστώ αλήθεια! Ω, εάν οι πιστοί αντιλαμβάνονταν τη σωτηρία του Θεού τώρα όπως έκαναν, τότε δεν θα υπήρχε ανάγκη να ικετεύουν και να προσεύχονται για λίγα χρήματα για να συνεχίσουν το έργο του Κυρίου. Δεν υπάρχει νόμος στη νέα διαθήκη που να λέει «θα δώσεις». Ο Θεός μας άφησε επίτηδες ελεύθερους να κάνουμε ό,τι μας προτρέπει η καρδιά μας. «Αν υπάρχει πρώτα πρόθυμος νους, γίνεται αποδεκτό σύμφωνα με αυτό που έχει ένας άνθρωπος και όχι σύμφωνα με αυτό που δεν έχει». "Αλλά αυτό λέω ότι εκείνος που σπέρνει

με φειδώ θα θερίσει και με φειδώ· και αυτός που σπέρνει γενναιόδωρα θα θερίσει επίσης γενναιόδωρα. εύθυμος δότης» (Β' Κορ. 8:12· 9:6-8).

Αλλά ενώ αφηθούμε έτσι ελεύθεροι, αυτός που έχει την πιο αμυδρή αντίληψη για την αξία του «ανείπωτου δώρου» του Θεού σε εμάς δεν θα είναι πρόθυμος να πει «Ήταν όλος ο κόσμος της φύσης δικός μου που ήταν μια προσφορά πολύ μικρή, αγάπη τόσο καταπληκτική, τόσο Θεϊκό, Απαιτεί την ψυχή μου, τη ζωή μου, τα πάντα».

Μπορούμε να σημειώσουμε, κατά δεύτερο λόγο, για την κάλυψη των αναγκών της σκηνής του Μαρτυρίου, απευθύνθηκε μόνο ο λαός του Θεού. Μπορεί να ειπωθεί ότι δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα άλλο. αλλά αυτό θα ήταν να υποθέσουμε πάρα πολλά. Το ότι δεν παρακαλούσαν τον έξω κόσμο είναι γεγονός που συμφωνεί με την πρακτική των πρώτων χριστιανών. Δεν πήραν τίποτα από τους ειδωλολάτρες για να τους υποστηρίξουν στο κήρυγμα του ευαγγελίου ή στην οικοδόμηση της εκκλησίας.

Στη συνέχεια, στην τρίτη θέση, η πολύτιμη αξία των υλικών που χρησιμοποιήθηκαν στη σκηνή του Μαρτυρίου δείχνουν τον «ανεξιχνίαστο πλούτο του Χριστού». Με αυτά τα πράγματα που οι ΑΝΘΡΩΠΟΙ βραβεύουν τόσο πολύ, εκτίθεται ο ανεκτίμητος πλούτος του ευαγγελίου. Όλα τα πράγματα εδώ είναι πολύτιμα. Ο Ιησούς είναι πολύτιμος για τον Θεό και για εμάς. Η ειρήνη και η συγχώρεση είναι πολύτιμα. Η παρουσία του Χριστού και η παρηγοριά του Αγίου Πνεύματος είναι πολύτιμα. και η ένδοξη ελπίδα της αιώνιας ζωής είναι πολύτιμη. Όλα είναι πολύτιμα για εμάς που πιστεύουμε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ V

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

Ο περίβολος, που ονομάζεται αυλή της σκηνής του Μαρτυρίου, είχε μήκος 100 πήχεις και πλάτος 50. Η μορφή ήταν ένα στενόμακρο τετράγωνο. Ένας πήχης ήταν 1,824 πόδια. Ως εκ τούτου, το μήκος ήταν περίπου 185 πόδια και το πλάτος περίπου 88 πόδια. Η σκηνή βρισκόταν μέσα σε αυτό το περίβολο προς το δυτικό άκρο, και στραμμένο προς την ανατολή. Ο περίβολος σχηματιζόταν από ένα παραπέτασμα από λεπτό πλεγμένο λινό που στηριζόταν σταθερά σε εξήντα ορειχάλκινους στύλους, είκοσι στη βόρεια και είκοσι στη νότια πλευρά και δέκα σε κάθε άκρο. Οι στύλοι μπήκαν σε υποδοχές από ορείχαλκο και στέφονταν με ασημένια κιονόκρανα ή «κεφάλαια». Στο ανατολικό άκρο ήταν η «πύλη του γηπέδου», πλάτους περίπου 35 πόδια. Σχηματιζόταν από μια όμορφη κουρτίνα από μπλε και μοβ και κόκκινο και λεπτό πλεγμένο λινό. Η ανάρτηση στηριζόταν σε τέσσερις πεσσούς, ομοιόμορφους με τον υπόλοιπο περίβολο. Έτσι ο περίβολος ήταν αρκετά ψηλός ώστε να εμποδίσει τη σκηνή του ναού να εκτεθεί στο βλέμμα όλων εκτός από αυτούς που ήρθαν στην καθορισμένη είσοδο και ήθελαν να εισέλθουν με τις προσφορές τους. Δεν διαβάζουμε ότι ο περίβολος ήταν προσβάσιμος σε όλους, είτε είχαν λατρευτική κλίση είτε όχι. αλλά μόνο (φαίνεται) σε όσους ήρθαν να προσφέρουν θυσία. Η όμορφη οθόνη της «πύλης» ήταν αναμφίβολα κρατημένη κοντά, αλλά πάντα παραμεριζόταν εύκολα για να δεχτεί οποιονδήποτε επιθυμούσε να πλησιάσει τον Θεό.

Τώρα μπορούμε να μάθουμε τουλάχιστον τρία πολύ όμορφα μαθήματα από αυτό το περίβλημα.

1. Τα βαθιά πράγματα του Θεού εν Χριστώ, «τα του Πνεύματος του Θεού», δεν εκτίθενται στο απρόσεκτο ή κριτικό βλέμμα όλων. Για να μπορέσει ένας άντρας να τα καταλάβει και να τα εκτιμήσει, πρέπει να φτάσει σε απόσταση κατανόησης. Ο Θεός έχει κρύψει αυτά τα πράγματα από τους (παγκόσμιους) σοφούς και συνετούς και τα έχει αποκαλύψει στα μωρά. Πρέπει να υπάρχει το ταπεινό, διδασκόμενο πνεύμα και η πρόθυμη καρδιά, «Εάν κάποιος ΘΕΛΕΙ να κάνει το θέλημά Του, θα γνωρίσει τη διδασκαλία, είτε είναι του Θεού είτε αν είναι ανθρώπων». Η «τίμια και καλή καρδιά» ήταν το μόνο χρώμα στο οποίο ρίζωσε και καρποφόρησε ο σπόρος της Βασιλείας. Ο μακάριος Κύριός μας είπε στους Ιουδαίους: «Δεν πιστεύετε επειδή δεν είστε από τα πρόβατά μου». Δηλαδή, δεν είχαν την υποτακτική, υποχωρητική διάθεση να Τον ακολουθήσουν, ως πρόβατα ποιμένα τους, και επομένως δεν μπορούσαν να πιστέψουν. Έτσι είναι που ο σκεπτικιστής μπορεί να βρει τόσα πολλά στη Βίβλο για να παραπονεθεί, ενώ ο χριστιανός βλέπει ομορφιά σε κάθε σελίδα, σε κάθε στίχο. Για εκείνους που χάνονται στην απιστία τα πράγματα του Θεού είναι ανοησία. αλλά για όσους πιστεύουν ο Χριστός είναι η δύναμη του Θεού και η σοφία του Θεού. Όλα αυτά φαίνονται να προοιωνίζονται από τον περίβολο της αυλής της σκηνής. Ας είμαστε λοιπόν σοφοί. ας έρθουμε στην πύλη. ας μπούμε με θυσία και προσφορά. «Μακάριοι οι πτωχοί τω πνεύματι, διότι αυτών είναι η βασιλεία των ουρανών. Μακάριοι οι καθαροί στην καρδιά γιατί αυτοί θα δουν τον Θεό».

2. Η πύλη ήταν φαρδιά. Όλοι όσοι επιθυμούσαν να έρθουν ενώπιον του Θεού με μετάνοια και προσφορά ήταν ελεύθεροι να το κάνουν. Έτσι, η πόρτα του ελέους στέκεται διάπλατα ανοιχτή και «όποιος θέλει» μπορεί να μπει μέσα. Τα ίδια τα χρώματα των κρεμαστών της πύλης της αυλής ήταν υποβλητικά. Το μπλε δείχνει προς τον ουρανό. Το μωβ μιλάει για δικαιώματα. Το ερυθρό (το εκχύλισμα ενός σκουληκιού) λέει για ταπεινότητα και βάσανα. Το καθαρό λευκό λινό υποδηλώνει αγιότητα. Όλα συνοψίζονται στον Ιησού Χριστό. Ήρθε από τον ουρανό, ο βασιλικός Υιός του ζωντανού Θεού, για να ταπεινωθεί και να γίνει υπάκουος μέχρι θανάτου για να μας λυτρώσει με το πολυτιμότερο αίμα Του, και προσέφερε τον εαυτό Του χωρίς λεκέδες στον Θεό. Ως τέτοιος είναι «η οδός, η αλήθεια και η ζωή, και κανείς δεν έρχεται στον Πατέρα παρά μόνο μέσω Αυτών».

3. Τα «κεφάλαια» ή κιονόκρανα που στεφάνωναν τους ορειχάλκινους στύλους κατασκευάζονταν από τα χρήματα της εξιλέωσης που έπαιρναν από τους Ισραηλίτες κατά την αρίθμησή τους. Όλα τα αρσενικά από είκοσι χρονών και πάνω έπρεπε να δώσουν μισό σέκελ ασήμι για τα λύτρα του (Εξ. 30:11-16), αξίας 1/2. Δεν επιτρεπόταν στους πλούσιους να δώσουν περισσότερα, ούτε στους φτωχούς λιγότερα. Έτσι, λαμβάνοντας υπόψη τα μέσα όλων, ο Θεός τους δίδαξε επίσης την ανάγκη μιας κοινής λύτρωσης για όλους. Ο Απόστολος φαίνεται να αναφέρεται σε αυτόν τον θεσμό όταν λέει: «Δεν λυτρωθήκατε με φθαρτά πράγματα, όπως ασήμι και χρυσάφι... αλλά με πολύτιμο αίμα, σαν αρνί χωρίς ψεγάδι και χωρίς κηλίδες, ακόμη και με το αίμα του Χριστού». και σε αυτή τη λύτρωση, όπως και στην εικόνα της, «ο Θεός δεν τηρεί πρόσωπα». «Δεν υπάρχει διάκριση, γιατί όλοι αμάρτησαν και στερήθηκαν τη δόξα του Θεού».

Αυτά τα κεφάλαια, λοιπόν, θα υπενθύμιζαν συνεχώς στον Ισραηλίτη το τίμημα της λύτρωσής Του. Τώρα έχω επισημάνει ότι η σκηνή ήταν κρυμμένη από τον απρόσεκτο και αδιάφορο παρατηρητή. Αλλά αυτά τα ασημένια καλύμματα θα ήταν πάντα στο μάτι, πάνω στους ορειχάλκινους στύλους και υψώνονταν πάνω από την κουρτίνα. Αυτό υποδηλώνει ένα σημαντικό σημείο. δηλαδή την αναγκαιότητα της διατήρησης του σταυρού του Χριστού, ή μάλλον του Χριστού σταυρωμένου, μπροστά στον κόσμο. Είναι καθήκον και προνόμιο της Εκκλησίας να κηρύξει το ευαγγέλιο σε κάθε πλάσμα, να τους υποδεικνύει το τίμημα της ανθρώπινης λύτρωσης. Το κήρυγμα του Χριστού είναι αυτό που έλκει τον αμαρτωλό στον Θεό. «Εγώ, αν υψωθώ από τη γη, θα τραβήξω όλους τους ανθρώπους κοντά Μου». «Δεν ντρέπομαι για το ευαγγέλιο, γιατί είναι η δύναμη του Θεού για τη σωτηρία καθενός που πιστεύει». Η λύτρωση πρέπει να είναι το κύριο σημείο στο κήρυγμα του ευαγγελίου. Πολλά κηρύγματα χάνονται--άχρηστα, γιατί οι κήρυκες δεν επικεντρώνονται στη ζωτική, σωτήρια αλήθεια. Και πάλι, η σιωπηλή μαρτυρία της λυτρωμένης ζωής του χριστιανού προτείνεται επίσης από αυτά τα ασημένια στεφάνια. Αυτός είναι ένας τρόπος -ίσως ο πιο ενδεικτικός- με τον οποίο όλοι μπορούν και πρέπει να κηρύξουν τον Χριστό. «Ας λάμψει το φως σας μπροστά στους ανθρώπους, ώστε να δουν τα καλά σας έργα και να δοξάσουν τον Πατέρα σας που είναι στους ουρανούς». «Είστε αγορασμένοι με ΤΙΜΗ, γι' αυτό δοξάστε τον Θεό στα σώματά σας και στα πνεύματά σας που είναι δικά του».

«Πάρε τη ζωή μου και ας αφιερωθεί, Κύριε, σε Σένα».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VI

Η ΔΟΜΗ

Η κάτοψη της σκηνής ήταν παρόμοια σε σχήμα και αναλογία με την αυλή. Οι τοίχοι του ήταν διαμορφωμένοι από 48 σανίδες από ξύλο ακκαίας, επικαλυμμένες με καθαρό χρυσό. Αυτές οι σανίδες είχαν μήκος 17½ πόδια και πλάτος 2½ πόδια.

Στερεώθηκαν κάθετα σε ασημένιες υποδοχές. Υπήρχαν 96 πρίζες, ένα ταλέντο ασήμι σε καθεμία, των οποίων η αξία στα χρήματά μας θα ήταν 34.200 £. Υπήρχαν 20 σανίδες σε κάθε πλευρά και 8 στο δυτικό άκρο. Ενώνονταν σταθερά μεταξύ τους με χρυσούς δακτυλίους και οριζόντιες ράβδους από ξύλο επικαλυμμένες με χρυσό. Στο ανατολικό άκρο, ή στην είσοδο, υπήρχαν πέντε ξύλινοι στύλοι επικαλυμμένοι με χρυσό για την πόρτα. Τέσσερις πυλώνες από τα ίδια υλικά στερεώθηκαν σε όλο το εσωτερικό του κτιρίου, λίγο περισσότερο από τη μέση, για το πέπλο. που χώριζε το «άγιο» από το «αγιότατο» μέρος. Ολόκληρο το πλαίσιο ήταν ταυτόχρονα απλό, αλλά και πλούσιο πέρα από την έκφραση. Προσαρμόστηκε υπέροχα στις συνθήκες. Χτίστηκε σε αυστηρά επιστημονικές αρχές. Ενώ η αντοχή και η δύναμή του ήταν πολύ μεγάλες, ήταν έτσι κατασκευασμένο που μπορούσε να αφαιρεθεί ή να τοποθετηθεί σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα.

Η ίδια η σκηνή ήταν ο τύπος της Εκκλησίας. Θέλω αυτό να το έχουμε σταθερά υπόψη. Λοιπόν, όντας έτσι, τι πρέπει να μάθουμε από τη γενική του δομή; 1ος. Ότι η Εκκλησία του Θεού είναι θαυμάσια απλή και ένδοξα πλούσια. και θαυμάσια προσαρμοσμένη στις ανάγκες του

ανθρώπου σε όλες τις ηλικίες και τα κλίματα. Είναι ένα τέλειο σύστημα. Είναι αδύνατο να βελτιωθεί η Εκκλησία της Καινής Διαθήκης, αν και πολλοί έχουν προσπαθήσει να το κάνουν. Αλλά έχουν κάνει μόνο μια έκθεση της βλακείας τους. 2ο. Οι σανίδες αφέθηκαν σε τεράστιες ασημένιες υποδοχές, φτιαγμένες από τα χρήματα των λύτρων, πριν αναφερθούμε. στέκεται μέσα και πάνω στο τίμημα της εξιλέωσης! Το πώς βρισκόμαστε εδώ και πάλι υπενθύμισε την ίδρυση της Εκκλησίας του Θεού. Βασίζεται στην εξιλέωση του Χριστού, η οποία είναι ανεκτίμητη. Με τον θάνατό Του έθεσε τα θεμέλια πάνω στα οποία οικοδομήθηκε η Εκκλησία. «Κανείς δεν μπορεί να βάλει άλλο θεμέλιο εκτός από αυτό που τίθεται, που είναι ο Ιησούς Χριστός». Έχουμε χτιστεί πάνω στα θεμέλια των αποστόλων και των προφητών (δηλαδή στο θεμέλιο πάνω στο οποίο έχτισαν), με τον ίδιο τον Ιησού Χριστό να είναι ο κύριος ακρογωνιαίος λίθος.

3η. Με τη συμπαγή ενότητα της σκηνής εκτίθεται η ενότητα του χριστιανικού συστήματος και της Εκκλησίας του Ιησού Χριστού. Όπως δεν υπήρχε παρά μόνο ένας τρόπος για να μπειτε, και μια σκηνή, έτσι υπάρχει μόνο ένας τρόπος σωτηρίας, και μία Εκκλησία. Στους Εφεσίους ο Παύλος έγραψε: «Εγώ, λοιπόν, ο αιχμάλωτος του Κυρίου, σας παρακαλώ να περπατάτε αντάξια της κλήσης με την οποία κληθήκατε, με κάθε ταπεινοφροσύνη και πραότητα· με μακροθυμία, ανέχοντας ο ένας τον άλλον με αγάπη, επιμέλεια Κρατήστε την ενότητα του πνεύματος στον δεσμό της ειρήνης. ο οποίος είναι υπεράνω πάντων και δια πάντων και εν πάντων» (Εφεσ. 4:1-6). Στους Κορινθίους ο ίδιος απόστολος γράφει: «Τελειοποιηθείτε μαζί με τον ίδιο νου και την ίδια κρίση». Και πάλι λέει: «Όλο το κτίσμα, κατάλληλα πλαισιωμένο μαζί, μεγαλώνει σε ιερό ναό (ιερό) εν Κυρίω. Στον οποίο και εσείς οικοδομηθήκατε μαζί για κατοικία του Θεού στο πνεύμα». Ο ευλογημένος Κύριός μας προσευχήθηκε επίσης με αυτά τα λόγια: «Προσεύχομαι... να είναι όλοι ένα, όπως εσύ, Πατέρα, είσαι σε μένα, και εγώ σε σένα, για να είναι και αυτοί ένα σε εμάς; για να πιστέψει ο κόσμος ότι Εσύ με έστειλες».

Δεν υπάρχει καμία παρεξήγηση αυτή η διδασκαλία. Ο σκοπός του Θεού είναι να υπάρχει ένα "κεφάλι" -- ο Χριστός, και "ένα σώμα" -- η Εκκλησία. ότι δεν πρέπει να υπάρχει «καμία διαίρεση στο σώμα», αλλά ότι όλος ο λαός του Χριστού πρέπει να είναι ένας. ότι αυτή η ενότητα δεν πρέπει να είναι ένα απλό συναίσθημα, αλλά ένα γεγονός που θα εντυπωσίαζε «τον κόσμο» με τη θεϊκή καταγωγή του ιδρυτή της. και ότι είναι καθήκον όλων όσοι δηλώνουν ότι είναι του Χριστού να αγωνίζονται για να επιφέρουν και να διατηρήσουν αυτή την ενότητα. Και πώς μπορεί όποιος δηλώνει ότι αγαπά τον Κύριο Ιησού, μπροστά στη θερμή προσευχή Του που αναφέρθηκε παραπάνω, μπορεί να υποστηρίξει ή να επικαλεστεί σεχταρισμό, δεν μπορώ να καταλάβω. Χιλιάδες πιστοί Χριστιανοί, που βρίσκονται μέσα σε ένα τεράστιο δίκτυο σεχταρισμού, αντί να κάνουν ό,τι μπορούν για να το ξεπεράσουν, προσπαθούν να βρουν δικαιολογίες για αυτό, ακόμη και επιχειρήματα υπέρ του. Αλλά ποτέ δεν μπορεί να υπερασπιστεί από τον Λόγο του Θεού. Στην πραγματικότητα, οι Γραφές το καταγγέλλουν και το καταδικάζουν σε καμία αβέβαιη γλώσσα. "Τώρα αυτό θέλω να πω, ότι ο καθένας από σας λέει, εγώ είμαι του Παύλου, και εγώ του Απόλλωνα, και εγώ του Κηφά, και εγώ του Χριστού. Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΧΕΙ ΧΩΡΙΣΤΕΙ; Σταυρώθηκε ο Παύλος για εσάς; Ή βαφτιστήκατε στο όνομα του Παύλου;» (Α' Κορ. 1:10-13.) «Και εγώ, αδελφοί, δεν μπορούσα να μιλήσω σε σας ως πνευματικούς, αλλά ως σαρκικούς, ως σε μωρά εν Χριστώ. Σας τάισα με γάλα, όχι με κρέας· γιατί ήσασταν Δεν μπορείτε να το αντέξετε, ούτε τώρα είστε σε θέση να είστε σαρκικοί Είμαι του Παύλου, και ένας άλλος, δεν είστε άνθρωποι,

λοιπόν, ο Απόλλωνας και τι είναι ο Παύλος μέσω των οποίων πιστέψατε και ο Κύριος; 1-5). Στην εκκλησία της Κορινθίας εμφανίστηκαν τα πρώτα σημάδια -θα ήταν τα τελευταία- των σεχταριστικών διαιρέσεων και των κομματικών ονομάτων. Και αμέσως μόλις εμφανίστηκαν, η φωνή της έμπνευσης τους καταδίκασε αμέσως ως σαρκικούς και αντίθετους στο γλυκό πνεύμα της ένωσης που εμψυχήθηκε στην πρώτη Εκκλησία. Η ενότητα είναι δύναμη. Είναι «πράγμα ομορφιάς και χαρά για πάντα», όταν η αγιότητα, η αγνότητα και η αγάπη είναι οι δεσμοί. Καλά θα μπορούσε ο Ψαλμωδός να τραγουδήσει: "Δείτε πόσο καλό και πόσο ευχάριστο είναι για τους αδελφούς να μένουν μαζί ενωμένοι! Είναι σαν το πολύτιμο λάδι στο κεφάλι, που έτρεχε πάνω στη γενειάδα, ακόμη και στη γενειάδα του Ααρών, που κατέβηκε στις φούστες των ενδυμάτων του, όπως η δροσιά του Ερμών, που κατεβαίνει στα βουνά της Σιών· γιατί εκεί ο Κύριος πρόσταξε την ευλογία Του, τη ζωή στον αιώνα» (Ψαλμ. 133). Αυτές οι δύο φιγούρες, αλοιφή και δροσιά, εκφράζουν άρωμα και αναζωογόνηση, και εκθέτουν όμορφα τις απολαύσεις της χριστιανικής ένωσης.

«Τι γλυκιά, πόσο παραδεισένια είναι η θέα, όταν εκείνοι που αγαπούν τον Κύριο χαίρονται ο ένας στην ειρήνη του άλλου, Και έτσι εκπληρώνουν τον Λόγο.

Όταν ο καθένας μπορεί να νιώσει τον στεναγμό του αδερφού του, Και μαζί του να φέρει ένα μέρος. Όταν η λύπη ρέει από μάτι σε μάτι, Και χαρά από καρδιά σε καρδιά.

Όταν είναι απαλλαγμένος από φθόνο, περιφρόνηση και υπερηφάνεια, οι ευχές μας όλα παραπάνω, ο καθένας μπορεί να κρύψει τις αποτυχίες του αδελφού του, Και να δείξει την αγάπη ενός αδελφού.

Όταν η αγάπη, σε ένα απολαυστικό ρεύμα, Μέσα από κάθε στήθος ρέει. Όταν η ένωση είναι γλυκιά και αγαπητή εκτίμηση, σε κάθε δράση λάμπει».

Αν ρωτηθεί, "Πώς μπορεί να πραγματοποιηθεί η χριστιανική ένωση;" η απάντηση είναι απλή. Όπως οι Ισραηλίτες δεσμεύτηκαν και ακολούθησαν τον Μωυσή ως αρχηγό και νομοδότη τους, και κανέναν άλλον, έτσι πρέπει να ακολουθήσουμε τον Χριστό και κανέναν άλλον. Η Καινή Διαθήκη είναι το βιβλίο του νόμου Του, που δόθηκε για τη μοναδική μας καθοδήγηση. Με το να είμαστε ικανοποιημένοι με αυτό μόνο, χωρίς ανθρώπινη πίστη ή ανθρώπινη ηγεσία, πρέπει αναπόφευκτα να γίνουμε όλοι ένα στην πίστη και ένα στη ζωή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VII

ΤΟ ΚΑΛΥΜΜΑ

ΥΠΗΡΧΑΝ τέσσερα καλύμματα για τη σκηνή του Μαρτυρίου, τοποθετημένα το ένα πάνω στο άλλο. Φαίνεται περίεργο που έπρεπε να ήταν τόσοι πολλοί. αλλά ίσως ο συμβολισμός τους είναι η καλύτερη εξήγηση. Παρατηρώ ότι η λέξη «εξιλέωση» στην Παλαιά Διαθήκη είναι, στα εβραϊκά, μια λέξη που σημαίνει κάλυμμα. Αυτό θυμίζει αναγκαστικά το περιστατικό σε σχέση με την πτώση των πρώτων γονιών μας. Διαβάζουμε ότι μετά την πτώση τους ντράπηκαν για τη γύμνια τους και έφτιαξαν ποδιές από φύλλα συκής. Αλλά ο Θεός δεν ήταν ευχαριστημένος με αυτό το

κάλυμμα. Με τα χέρια Του, φαίνεται, έφτιαξε για τον Αδάμ και τη γυναίκα του δερμάτινα πανωφόρια και τα έντυσε. Τώρα δεν είναι λογικό να υποθέσουμε ότι τα ζώα που θανατώθηκαν για να αποκτήσουν δέρματα, προσφέρθηκαν πρώτα για θυσία; Ο Κάιν και ο Άβελ κατάλαβαν για τις θυσίες. από πού πήραν τις γνώσεις τους; Σίγουρα από τους γονείς τους, που με τη σειρά τους πήραν τις πληροφορίες τους απευθείας από τον Θεό. Αν υποθέσουμε τότε ότι ήταν έτσι, πόσο όμορφο είναι το θέαμα; Ενώ ο Ιεχωβά δίνει την ευγενική υπόσχεση του σπέρματος της γυναίκας, δίνει ένα αντικειμενικό μάθημα για τη σφαγή αθώων θυμάτων: και με το δέρμα τους καλύπτει την ντροπή του αμαρτωλού ανθρώπου. Κατάλαβαν οι πρώτοι μας γονείς τον υπέροχο συμβολισμό; Δεν ξέρουμε. Αλλά σε εμάς πόσο εντυπωσιακά μας θυμίζει αυτό το περιστατικό «τον Αμνό του Θεού που σηκώνει την αμαρτία του κόσμου», με το αίμα του οποίου έχουμε τη λύτρωση και με τη δικαιοσύνη του οποίου καλύπτεται η ντροπή μας! Αλλά μετά από όλα τα σύμβολα του Χριστού στην Παλαιά Διαθήκη, αλλά εν μέρει αναφέρουν τη Λύτρωση που είναι στον Χριστό Ιησού. Η χρήση ενός καλύμματος ήταν για να κρύβεται, όχι να σβήνει ή να σβήνει. Αλλά εν Χριστώ οι αμαρτίες μας «σβήνονται» -- καθαρίζονται. Ο λεκές, οι ενοχές, η ντροπή, αφαιρούνται. Δεν τους θυμούνται πια. Μπορεί να μην τα ξεχνάμε, η πληγή είναι πολύ βαθιά και επώδυνη για να την ξεχάσουμε. Αλλά ο Θεός λέει: «Τις αμαρτίες τους και τις ανομίες τους δεν θα θυμάμαι πια». Όχι απλώς καλυμμένο, αλλά εξαφανίστηκε. όχι απλώς συγχωρημένος, αλλά ξεχασμένος. Είμαστε «δικαιωμένοι», δηλωμένοι «δίκαιοι». «Δικαιωθέντες διά της πίστεως, έχομεν ειρήνην με τον Θεόν δια του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού». «Αυτός έγινε για μας σοφία, δικαιοσύνη, αγιασμός και λύτρωση». Μήπως δεν είναι τότε που τα καλύμματα της σκηνής μιλούν για εξιλέωση; Ας εξετάσουμε όμως αυτά τα καλύμματα χωριστά.

Η ΚΑΛΥΨΗ ΤΩΝ ΔΕΡΜΑΤΩΝ ΑΣΚΟΥ.

Το εξώτερο κάλυμμα, που έκρυβε εντελώς όλα τα υπόλοιπα, ήταν φτιαγμένο από δέρματα ασβού (μερικοί πιστεύουν ότι προορίζονται δέρματα φώκιας, άλλοι φώκαινες). Αυτό το υλικό ήταν κατάλληλο για να αντισταθεί στις αλλαγές του καιρού. Ήταν στην εμφάνιση σκοτεινό, αγενές και μη ελκυστικό. Από το τραγούδι του Σολομώντα, κεφ. 1:5, φαίνεται ότι οι σκηνές, εκείνες τις μέρες, κατασκευάζονταν συνήθως από σκούρο υλικό. Σε προηγούμενο κεφάλαιο παρατηρήσαμε ότι η σκηνή ήταν κρυμμένη από το κοινό βλέμμα. Αλλά ακόμα και όταν το έβλεπαν από έξω δεν υπήρχε ομορφιά. Τώρα σε αυτήν την εξωτερική απλότητα, νομίζω ότι έχουμε ένα πολύ σημαντικό γεγονός που εκτίθεται. 1ος. Όσον αφορά το πρόσωπο του μακαριστού Κυρίου μας στη γη. Ο προφήτης Ησαΐας προείπε «Η όψη Του ήταν τόσο αμαυρωμένη περισσότερο από οποιονδήποτε άνθρωπο, και η μορφή Του περισσότερο από τους γιους των ανθρώπων» (Ησ. 52:14). «Θα μεγαλώσει μπροστά Του σαν τρυφερό φυτό, και σαν ρίζα από ξηρό έδαφος· δεν έχει μορφή ούτε ευγένεια· και όταν Τον δούμε, δεν υπάρχει ομορφιά που να Τον επιθυμούμε. Είναι περιφρονημένος και απορριπτέος των ανθρώπων, ένας άνθρωπος των θλίψεων και γνώστης της θλίψης και ως ένας από τον οποίο οι άνθρωποι κρύβουν το πρόσωπό τους, ήταν περιφρονημένος και δεν Τον εκτιμούσαμε». Είναι. 53:2,3. Όλα αυτά, όπως γνωρίζει κάθε αναγνώστης της Βίβλου, εκπληρώθηκαν κατά γράμμα στον Ιησού τον Ναζωραίο. Τι θαύμα που ο περήφανος Εβραίος προσβλήθηκε και οι ιδέες του περί ευπρέπειας συγκλόνισαν, όταν ο φτωχός ξυλουργός της Ναζαρέτ ισχυρίστηκε ότι ήταν ο Μεσσίας-η ελπίδα του Ισραήλ! Οι ζωγράφοι συνήθως χαίρονται να αναπαριστούν τον Ιησού με μια μεγαλειώδη παρουσία, ένα θεϊκό πρόσωπο και ένα φωτοστέφανο φωτός γύρω από το κεφάλι Του. Λοιπόν,

νομίζω ότι είναι πολύ φυσικό, αλλά όλα είναι λάθος. Αν είχε ποτέ κάποια φυσική ομορφιά, η έκθεσή Του, η φτώχεια, οι λύπες και οι κόποι Του ήταν υπεραρκετές για να την εξαφανίσουν. Είναι περισσότερο σύμφωνο με τη λογική και την Αγία Γραφή να αναπαριστά το πρόσωπό Του και τη μορφή Του αμαυρωμένη περισσότερο από ό,τι συνήθως με τους γιους των ανθρώπων. Γιατί ήταν αυτό; Γιατί δεν ήταν σκοπός Του να «τραβήξει το σαρκικό μάτι». Όχι η δόξα της μορφής Του, αλλά του χαρακτήρα και του έργου Του, επρόκειτο να είναι η έλξη. 2ο. Το ίδιο ισχύει και για την Εκκλησία του Χριστού. «Η βασιλεία των ουρανών (της οποίας η Εκκλησία του Θεού αποτελεί σημαντικό μέρος) δεν έρχεται με εξωτερική εμφάνιση». Δεν εισήχθη στον κόσμο με μεγαλοπρέπεια και μεγαλειώδη επίδειξη. Οι απόστολοι, όπως και ο Δάσκαλός τους, ήταν χωρικοί, ταπεινής καταγωγής και του περιβάλλοντός τους. Η Εκκλησία που έχτισαν ήταν η ίδια η απλότητα. Τα αξιοθέατα του ήταν ουσιαστικά και εξ ολοκλήρου πνευματικά. Δεν είχε κοσμικές τιμές να προσφέρει. αλλά άφθονη σταυροφορία, φτώχεια και βάσανα για χάρη του Χριστού. Η πίστη της, το δόγμα της οι διατάξεις της ήταν όλες όμοιες «σε αυτούς που χάνονταν, ανοησία». Οι χώροι συνάντησής του ήταν οι «σπηλιές της γης», τα ανώτερα δωμάτια ή τα ανοιχτά χωράφια. Ωστόσο, προχώρησε κατακτώντας και για να κατακτήσει. Έγινε αισθητό παντού, από την κοίτη μέχρι το θρόνο και από τη μια άκρη της γης στην άλλη. Ο Χριστιανισμός, καθώς προήλθε από τα χέρια του Χριστού και των Αποστόλων, ήταν σκληρά εχθρικός σε όλες τις ματαιοδοξίες της μεγαλοπρέπειας και της επίδειξης, και το πνεύμα του δεν αλλοιώνεται. Η φύση του δεν έχει αλλάξει.

Τι πρέπει λοιπόν να ειπωθεί για την υπερηφάνεια και τη μάταιη επίδειξη των σημερινών εκκλησιών και καθηγητών; Τι σημαίνουν τα μεγάλα μας κτίρια, τα βαμμένα παράθυρα, τα ακριβά όργανα, οι υψηλόμισθοι λειτουργοί, οι «μοντέρνες εκκλησίες», αλλά μια απόκλιση από την απλότητα που υπάρχει στον Χριστό Ιησού; Αυτά τα πράγματα μπορεί να κερδίσουν την επιδοκιμασία των ανθρώπων, ιδιαίτερα των κοσμικών, αλλά αποδυναμώνουν και παραλύουν την πνευματική δύναμη της εκκλησίας. Μειώνουν την οξεία γραμμή οριοθέτησης μεταξύ της εκκλησίας και του κόσμου. οδηγούν σε διακρίσεις και σεβασμό των προσώπων στην εκκλησία ανάλογα με την κοινωνική θέση. ανοίγουν το δρόμο για ένταξη χωρίς μετατροπή. Ο Χριστιανισμός δεν χρειάζεται τέτοια αξεσουάρ. Προχωρά πολύ καλύτερα χωρίς αυτά. όχι στο να κερδίσει πλήθος θαυμαστών, αλλά στο να σώσει τους ανθρώπους από τις αμαρτίες τους. Με την υπερηφάνεια και τις αισθησιακές απολαύσεις, και με την προσφορά προτροπών που δεν είναι σε αρμονία με το πνεύμα του Χριστού, νικάμε τον υψηλό σκοπό του ευαγγελίου. Ως εκ τούτου, συμπεραίνουμε ότι όπως δεν υπήρχε τίποτα ελκυστικό για το εξωτερικό της σκηνής, έτσι δεν θα έπρεπε να υπάρχουν απλές σαρκικές και αισθησιακές έλξεις που να συνδέονται με την Εκκλησία του Θεού.

ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΚΑΛΥΜΜΑ

Για λόγους αντίθεσης, ίσως είναι καλό τώρα να εξετάσουμε το κάλυμμα όπως φαίνεται από το εσωτερικό της σκηνής, ή το πιο εσωτερικό κάλυμμα. Τίποτα δεν θα μπορούσε να είναι πιο εντυπωσιακό από την αντίθεση μεταξύ του εξωτερικού και του εσωτερικού της σκηνής. Το πρώτο, όπως είδαμε, ήταν σκοτεινό, σκοτεινό και μη ελκυστικό. αλλά ο τελευταίος ήταν εξαιρετικά πλούσιος και όμορφος. Είδαμε ότι είχε τοίχους από καθαρό χρυσό. Είχε επίσης ψιλά σφυρήλατα έπιπλα από καθαρό χρυσό. Και δίπλα σε αυτά είχε ένα κρεμαστό για την πόρτα, το

οποίο ήταν κλειστό, κλείνοντας το φως της ημέρας: ένα πέπλο και ένα κάλυμμα όπως φαινόταν από μέσα. Όλα αυτά ήταν φτιαγμένα με την ίδια όμορφη υφή και χρώματα. Το πρώτο διαμέρισμα φωτιζόταν από τις επτά φωτεινές λάμπες του χρυσού φανοστάτη. και τα Άγια των Αγίων φώτισαν τα Σκείνα, ένα ένδοξο φως από τον ουρανό, που έλαμπε στο έλεος. Πόσο μαγευτικά όμορφη, λοιπόν, πρέπει να ήταν η σκηνή του Μαρτυρίου όπως φαίνεται από μέσα! Το εσωτερικό κάλυμμα ήταν από λεπτό πλεγμένο λινό, με χρώματα μπλε, μωβ και κόκκινο. Στις κουρτίνες δουλεύονταν αγγελικές μορφές (πιθανότατα κεντήματα από λεπτές χρυσές κλωστές). Τώρα όλη αυτή η δόξα, η ομορφιά και ο πλούτος είναι υποδηλωτικές. Μας μιλάει για τη θεότητα του Χριστού. Ήταν «ο Θεός φανερωμένος στη σάρκα». Είχε μια δόξα, αλλά ήταν πνευματική και όχι σαρκική. «Βλέπαμε τη δόξα Του», λέει ο Ιωάννης, «τη δόξα του μονογενούς του Πατέρα, γεμάτη χάρη και αλήθεια». «Ο οποίος, όντας η λάμψη της δόξας Του, και η ίδια η εικόνα της ουσίας Του, και υποστηρίζοντας τα πάντα με τον λόγο της δύναμής Του, όταν έκανε τον εξαγνισμό των αμαρτιών, κάθισε στα δεξιά του Θεού» (Εβρ. 1 :3). Όταν ο Μωυσής είπε στον Θεό, «Σε προσεύχομαι, δείξε μου τη δόξα Σου», ο Θεός απάντησε: «Θα κάνω όλη την ΚΑΛΗ ΜΟΥ να περάσει μπροστά σου». Άρα η υπέρτατη δόξα του Χριστού στη γη ήταν η καλοσύνη Του. Και πάλι, η εσωτερική δόξα της σκηνής μιλάει για την εσωτερική δόξα της Εκκλησίας. Τα κάλλη της είναι πνευματικά και όχι σαρκικά.

«Η κόρη του βασιλιά είναι όλη ένδοξη μέσα της». «Έτσι ο Βασιλιάς θα επιθυμήσει πολύ την ομορφιά σου και θα τον προσκυνήσεις». «Είσαι πολύ δίκαιος, αγάπη μου».

Η αγιότητα, ο ουράνιος φρόνημα, η γλυκιά ταπείνωση και η πλήρης υποταγή στο θέλημα του Θεού, που έκαναν τον Ιησού τόσο όμορφο στη γη, είναι οι ίδιες οι χάρες που κοσμούν την αληθινή Εκκλησία του Χριστού σε όλους τους αιώνες. Έχουμε παρατηρήσει προηγουμένως τις πιθανές έννοιες των χρωμάτων και των μορφών στα αναρτήματα, το πέπλο και το κάλυμμα.

Μιλούν για ουράνια, ταπείνωση, βασιλική δόξα και αγνότητα. Για να κατανοήσουμε αυτά τα πράγματα πρέπει να μπούμε και να «μείνουμε» στον Χριστό και στην Εκκλησία Του. Δεν μπορούν να εκτιμηθούν ή να κατανοηθούν παρά μόνο πρακτικά και πειραματικά. Ούτε ο λόγος ούτε η παρατήρηση μπορούν να μας δώσουν την ευλογία του ιερού. Κάποια πράγματα πρέπει να τα δοκιμάσεις πριν γίνει κατανοητή η γλύκα τους. Ο σκεπτικιστής χλευάζει αυτό που, στη φύση των πραγμάτων, δεν έχει δύναμη να εκτιμήσει. Πόσο αληθινά είναι τα λόγια: «Γευθείτε και δείτε ότι ο Κύριος είναι καλός· ευλογημένος είναι ο άνθρωπος που εμπιστεύεται σε Αυτόν». Και επίσης τα λόγια του Πέτρου: «Να λαχταράτε το πνευματικό γάλα, που είναι χωρίς δόλο, για να αυξηθείτε με αυτό προς σωτηρία, εάν έχετε γευτεί ότι ο Κύριος είναι ελεήμων».

Χωρίς αυτή τη γεύση, δεν μπορεί να υπάρξει αυτή η λαχτάρα για τη θρεπτική τροφή που προέρχεται από την κοινωνία με τον Θεό. Εκείνος όμως που έχει «γεύσει» έχει οξυνθεί η όρεξή του και λαχταρά να χορτάσει από το πλήρωμα του Θεού εν Χριστώ.

Η δόξα της Εκκλησίας είναι και η καλοσύνη της. Η διδασκαλία του Ιησού και των αποστόλων Του σχετίζεται σχεδόν εξ ολοκλήρου με τον χαρακτήρα. Στην Εκκλησία, τα έργα της σάρκας - «πορνεία, ακαθαρσία, ειδωλολατρία, πλεονεξία, μαγεία, έχθρα, έριδες, ζήλιες, οργή, φαρτίες, διαιρέσεις, αιρέσεις, φθόνοι, μέθη, γλέντια και άλλα παρόμοια» πρέπει να γίνονται.

καταδικάστηκε αυστηρά και καταστράφηκε. αλλά οι καρποί του Πνεύματος - «αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, καλοσύνη, καλοσύνη, πίστη, πραότητα, εγκράτεια»- καλλιεργούνται και ωριμάζουν, έως ότου κρέμονται με την πιο πλούσια αφθονία για τη ζωή των αγίων.

Η ΚΑΛΥΨΗ ΤΩΝ ΔΕΡΜΑΤΩΝ ΚΡΙΩΝ.

Ανάμεσα στα δύο καλύμματα που μόλις περιγράφηκαν υπήρχαν άλλα δύο. Το δίπλα στο εξωτερικό κάλυμμα των «δερμάτων ασβών» ήταν φτιαγμένο από «δέρματα κριαριών βαμμένα κόκκινα». Η κόκκινη βαφή υποτίθεται ότι έχει εξαχθεί από ένα σκουλήκι. Αυτό απεικονίζει τη ρήση του Δαβίδ, ο οποίος μιλούσε για τον Χριστό, «Είμαι σκουλήκι και κανένας άνθρωπος». Ένα σκουλήκι είναι απεχθή και πατιέται κάτω από τα πόδια του ανθρώπου. Όπως εφαρμόζεται στον Ιησού, παρουσιάζει την υπέροχη ταπείνωσή Του για τη σωτηρία μας. «Ήταν περιφρονημένος και απορριφθείς από τους ανθρώπους». «Ήταν περιφρονημένος, και δεν Τον εκτιμούσαμε». «Αν και ήταν πλούσιος, όμως για χάρη μας έγινε φτωχός, για να γίνουμε πλούσιοι μέσω της φτώχειας Του». «Έγινε για λίγο χαμηλότερο από τους αγγέλους, εξαιτίας των παθημάτων του θανάτου... για να γευτεί με τη χάρη του Θεού τον θάνατο για κάθε άνθρωπο». Πόσο «κατώτερο» από τους αγγέλους μπορεί να κριθεί από το εξής: «Έχετε αυτό το νου μέσα σας, που ήταν και στον Χριστό Ιησού, ο οποίος, όντας με τη μορφή του Θεού, δεν θεωρούσε έπαθλο την ισότητα με τον Θεό, αλλά άδειασε τον εαυτό Του, παίρνοντας τη μορφή δούλου, όντας ομοιόμορφος άνθρωπος και όντας άνθρωπος, ταπείνωσε τον εαυτό Του, και έγινε υπάκουος μέχρι θανάτου, ναι, στο θάνατο του σταυρού».

Καθώς παίρνουμε τη σκηνή του Μαρτυρίου για να αναπαραστήσουμε την Εκκλησία όπως έχει σχέση με τον Χριστό, βλέπουμε συνεπώς σε αυτό το κάλυμμα ένα χαρακτηριστικό στην Εκκλησία του «ιδίου νου που ήταν στον Χριστό Ιησού». Ο ευλογημένος Κύριός μας προσπάθησε να εντυπώσει αυτό το μάθημα στους μαθητές, προτού φύγει από αυτούς, με μια όμορφη πράξη ταπεινοφροσύνης. «Πήρε μια πετσέτα και ζούσε και άρχισε να πλένει τα πόδια των μαθητών. και αμέσως μετά τη δήλωση του θέματος αυτού του αντικειμένου μαθήματος: «Με ονομάζετε Δάσκαλο και Κύριο, και καλά κάνετε, γιατί έτσι είμαι. Τα πόδια ο ένας του άλλου, γιατί σας έδωσα ένα παράδειγμα ότι πρέπει να κάνετε όπως σας έκανα, αλήθεια, σας λέω ότι ο δούλος δεν είναι μεγαλύτερος από τον κύριό του, ούτε αυτός που έχει σταλεί μεγαλύτερος από αυτόν που έστειλε. Αν τα γνωρίζετε αυτά, μακάριοι είστε αν τα κάνετε». Είμαστε ταπεινωμένοι και ταπεινωμένοι από την αμαρτία, αλλά είμαστε περήφανοι και γεμάτοι έπαρση και αργούμε να μάθουμε το βάθος αυτής της μεγάλης αλήθειας. Πρέπει όμως να μαθευτεί. «Εάν άνθρωπος δεν ταπεινωθεί και γίνει μικρό παιδί, δεν μπορεί να εισέλθει στη βασιλεία των ουρανών». Και αυτό το πνεύμα ταπεινότητας πρέπει να διατηρηθεί. «Μακάριοι οι πτωχοί τω πνεύματι, διότι αυτών είναι η βασιλεία των ουρανών».

«Αυτός που είναι ο μεγαλύτερος ανάμεσά σας, ας είναι υπηρέτης όλων». Αυτό είναι ένα δύσκολο μάθημα να κατακτηθεί. Λίγοι όμως εκτελούν πλήρως το έργο. Το να γίνεται ο σπουδαιότερος υπηρέτης όλων - το να παίρνει τη χαμηλότερη θέση - είναι πράγματι μια μεγάλη πράξη αυτο-απαρνήσεως. Αλλά ο Κύριός μας το έκανε. και δεν πρέπει να το θεωρούμε πολύ δύσκολο να γίνουμε σαν Αυτόν -- να ακολουθήσουμε τα βήματά Του. Ω, αν αυτό το μάθημα είχε μαθευτεί και εφαρμοστεί πλήρως, πώς θα έδειχνε η Εκκλησία τους επαίνους του Λυτρωτή της!

Τότε όλοι θα αναζητούσαν όχι τη δική τους δόξα, αλλά του Χριστού. Τότε όλοι δεν θα κοιτούσαν τα δικά τους πράγματα, αλλά τα πράγματα των άλλων. Ο καθένας θα αγωνιζόταν να ξεδεύει και να ξεδεύεται για το καλό της Εκκλησίας και για τη δόξα του Χριστού.

ΚΑΛΥΜΜΑ ΤΩΝ ΤΡΙΧΩΝ ΤΩΝ ΓΙΔΩΝ

Αυτό το κάλυμμα βρισκόταν δίπλα στο όμορφο πιο εσωτερικό κάλυμμα, και επομένως βρισκόταν κάτω από το κάλυμμα των δερμάτων των κριών. Προσφέρονταν αίγες για θυσία. Τη μεγάλη ημέρα όλου του ισραηλιτικού έτους, την ημέρα της εξιλέωσης, προσφέρθηκαν δύο τράγοι ως προσφορές. Ο ένας σκοτώθηκε ως προσφορά για την αμαρτία, και ο Ααρών πήρε το αίμα του στα Άγια των Αγίων και το ράντισε πάνω στο ιλαστήριο για να κάνει εξιλέωση για όλο τον λαό. Ο άλλος τράγος μεταφέρθηκε ζωντανός στην άκρη του στρατοπέδου, και ο Ααρών έβαλε τα δύο του χέρια στο κεφάλι του και ομολόγησε πάνω του όλες τις ανομίες των γιων Ισραήλ και όλες τις παραβάσεις τους, ακόμη και όλες τις αμαρτίες τους. και τα έβαλε πάνω στο κεφάλι του ζωντανού τράγου, και το έστειλε με το χέρι ενός ανθρώπου που ήταν έτοιμος στην έρημο, και ο τράγος έφερε πάνω του όλες τις ανομίες τους σε μια ερημική γη.

Ο αναγνώστης θα έχει υπόψη του τις εισαγωγικές παρατηρήσεις, εισάγοντας αυτή τη μελέτη των καλυμμάτων, ως προς τη σχέση μεταξύ κάλυψης και εξιλέωσης. Λοιπόν, μου φαίνεται ότι αυτό το κάλυμμα από τρίχες κασίκας μας θυμίζει ειδικά τη μεγάλη, εξιλέωσή μας. Και νομίζω, επίσης, ότι υπάρχει θεία διδασκαλία στη διάταξη αυτών των καλυμμάτων. Η συμβολική τους εφαρμογή έχει τη σειρά έτσι - υποβάθμιση, ταπεινοφροσύνη, εξιλέωση, ομορφιά της αγιότητας, ειρήνη και ευλογία. Έτσι, ο Ιησούς έγινε με ανθρώπινη μορφή, με ομοίωση αμαρτωλής σάρκας, ταπείνωσε τον εαυτό Του, πέθανε για τις αμαρτίες μας και εισήλθε στη δόξα. Και έτσι ερχόμαστε επίσης με όλες τις αμαρτίες και την ντροπή μας, με βαθιά ταπείνωση πνεύματος, με εμπιστοσύνη στο εξιλεωτικό αίμα του Ιησού και λαμβάνουμε συγχώρεση, ειρήνη, την ομορφιά της αγιότητας και τη δόξα του Θεού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VIII

Ο ΘΡΑΛΑΚΟΣ ΒΩΜΟΣ

Θα είναι περισσότερο σε αρμονία με το σχέδιο αυτής της μικρής εργασίας να εξετάσουμε στη συνέχεια τα αντικείμενα στην αυλή της σκηνής.

Το πρώτο από αυτά ήταν το θυσιαστήριο του ολοκαυτώματος. Αυτό είχε σχήμα τετράγωνο και ήταν φτιαγμένο από ξύλο ακκαίας επικαλυμμένο με ορείχαλκο. Ήταν κούφιο, δεν είχε ούτε πάνω ούτε κάτω. αλλά μια ισχυρή ορειχάλκινη σχάρα ήταν στερεωμένη σχεδόν στο μέσον του δρόμου για να συγκρατεί τη φωτιά και τη θυσία. Αυτός ο βωμός είχε πλάτος περίπου εννέα πόδια και ύψος πέντε πόδια και η θέση του βρισκόταν στην αυλή, ακριβώς απέναντι από την «πύλη» της αυλής και την πόρτα της σκηνής, στο μέσο του δρόμου. Το πρώτο πράγμα που απαιτεί την προσοχή μας είναι

Η ΦΩΤΙΑ

Η φωτιά του βωμού της θυσίας άναψε για πρώτη φορά με μια άμεση πράξη του Θεού. «Και φάνηκε η δόξα του Κυρίου στον λαό, και βγήκε φωτιά μπροστά στον Κύριο—(πιθανόν από τη στήλη της φωτιάς και του σύννεφου)— και κατέφαγε πάνω στο θυσιαστήριο το ολοκαύτωμα και το λίπος, που όταν όλος ο λαός είδε φώναξε και έπεσε με τα μούτρα» (Λευιτ. 9:23-24). Αυτό έγινε για να εντυπωσιάσει τους ανθρώπους με τον πιο επίσημο τρόπο ότι η φωτιά σε εκείνο το βωμό ήταν η φωτιά του Θεού. και είχε μια απαίσια σημασία. Παρατηρούμε και εδώ ότι η φωτιά στο βωμό έπρεπε να μείνει αναμμένη για πάντα. «Και η φωτιά επάνω στο θυσιαστήριο θα ανάψει επ' αυτού.

Τώρα τι σημαίνει αυτή η φωτιά; Αυτό το κάψιμο στο θυσιαστήριο, το να στέκεται εμπόδιο στην προσέγγιση στη σκηνή και την ιερή παρουσία; Μου φαίνεται ότι αντιπροσωπεύει ένα πράγμα, και αυτό μόνο -- τη δικαιοσύνη του Θεού στην τιμωρία της αμαρτίας! Υποδεικνύει «η φωτιά που δεν θα σβήσει ποτέ». Λέει ότι «η αμαρτία δεν μπορεί να μείνει ατιμώρητη». Λέει ότι "ο Θεός μας --(να αμαρτάνεις και οτιδήποτε έχει την αμαρτία πάνω του) -- είναι φωτιά που καταναλώνει". και ότι «Δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να ξεκαθαρίσει τους ένοχους». Ο φτωχός αμαρτωλός καθώς έφερνε το αθώο θύμα του να σφαγιαστεί και να καταναλωθεί σε αυτό το βωμό αναγνώρισε τη δική του άξια τιμωρία σε όλη τη συναλλαγή, και η μόνη ιδέα που υπερέχει στο μυαλό του θα ήταν η ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΗ. «Όπως υποφέρει αυτό το αθώο αρνί, έτσι να υποφέρω κι εγώ», αν ο Κύριος δεν είχε ορίσει με το μεγάλο Του έλεος λύτρα. Και έτσι ο αγαπητός μας Κύριος, όταν πέθανε για εμάς, «αμαρτήθηκε», «βάρωσε τις αμαρτίες μας στο ίδιο Του σώμα», «έκανε κατάρα για εμάς» και καταναλώθηκε από τη φωτιά του Θεού στο θυσιαστήριο της εξιλέωσης. «Τραυματίστηκε για τις παραβάσεις μας· μωλωπίστηκε για τις ανομίες μας· η τιμωρία της ειρήνης μας ήταν πάνω του· και με τις ραβδώσεις Του θεραπευόμασταν. Όλοι εμείς σαν πρόβατα έχουμε πλανηθεί· στραφήκαμε τον καθένα στον δικό του δρόμο· και ο Κύριος έβαλε επάνω Του την ανομία όλων μας».

ΟΙ ΘΥΣΙΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ.

Αυτά ήταν πολλά και διάφορα. Αναμφίβολα, όλοι έδειχναν, ή προανήγγειλαν, τον σταυρό του Χριστού - σε Αυτόν που «στο τέλος των αιώνων φάνηκε να απαλλάσσει την αμαρτία με τη θυσία του εαυτού Του». Εισερχόμαστε τώρα σε μια μελέτη που διερευνά την καρδιά, που συγκινεί την ψυχή. Το μέρος όπου βρισκόμαστε είναι ιερό έδαφος. ας πλησιάσουμε με ευλάβεια πνεύματος. Ας ακολουθήσουμε ταπεινά και ευλαβικά τον δρόμο μας, και οι κόποι μας να ανταμειφθούν πλουσιοπάροχα.

Το πρώτο πράγμα που αξίζει να σημειωθεί είναι ότι όλες αυτές οι θυσίες έπρεπε να είναι «χωρίς κηλίδα ή ψεγάδι». Αυτό αντιπροσωπεύει την πεντακάθαρη αγνότητα του Χριστού. Αυτός μέσω του αιώνιου πνεύματος «προσέφερε τον εαυτό Του χωρίς λεκέδες στον Θεό». Λυτρωθήκαμε «με το πολύτιμο αίμα του Χριστού, σαν αμνός άψογος και χωρίς κηλίδα». Η ανοξειδωτη και πεντακάθαρη αγνότητα του Χριστού μαρτυρείται σε πολλές Γραφές. Ήταν «άγιος, ακίνδυνος και χωρισμένος από τους αμαρτωλούς». «Δεν έκανε αμαρτία, ούτε δόλος βρέθηκε στο στόμα του». Ο Θεός «Τον έκανε αμαρτία για εμάς που δεν γνωρίζαμε αμαρτία, για να γίνουμε η δικαιοσύνη του Θεού σε Αυτόν». «Ήταν σε όλα τα σημεία πειρασμός σαν να είμαστε ακόμη χωρίς αμαρτία». «Πέθανε τον δίκαιο για τον άδικο για να μας φέρει στον Θεό». Ο Πιλάτος είπε, «Δεν βρίσκω

κανένα σφάλμα σε Αυτόν», και ο ίδιος ο Ιησούς μπορούσε να αμφισβητήσει όλους τους εχθρούς Του ρωτώντας, «ποιος από εσάς με καταδικάζει για αμαρτία». Έτσι, ο Χριστός στέκεται μπροστά σε έναν ένοχο κόσμο μια τελείως αγία και αμόλυντη θυσία, προσφέροντας τον εαυτό Του στον Θεό ως ο παντοδύναμος Λυτρωτής μας. ένα όμορφο παράδειγμα για τη μίμησή μας. του οποίου ο πεντακάθαρος χαρακτήρας λειτουργεί ως γοητεία και έμπνευση στη φτωχή ψυχή που βαραίνει την αμαρτία. Και κάτω από αυτή τη γοητεία και αυτή την έμπνευση οι τάξεις:-- "Καυτώματα", "προσφορές αμαρτίας", "προσφορές παραβίασης", "προσφορές ειρήνης", "προσφορές κρέατος", "προσφορές ποτών" και προσφορές για "αμαρτίες άγνοιας". " Θα έχουμε μόνο χώρο να παρατηρήσουμε μερικά από αυτά.

1. Το ολοκαύτωμα--Αυτό μπορεί να είναι ένας ταύρος, ένας κριός, μια κασίκα, ένα περιστέρι ή ένα περιστέρι, σύμφωνα με τα μέσα του προσφέροντος, όπως σημειώθηκε παραπάνω. Το ένα ήταν εξίσου αποδεκτό από τον Θεό με το άλλο, αν αντιπροσώπευε τα μέσα του προσφέροντος. Σε όλες τις περιπτώσεις πρέπει να είναι αρσενικό χωρίς ψεγάδι. Η προσφορά του ταύρου ήταν ίσως η πιο εντυπωσιακή. Επρόκειτο να θανατωθεί «στην πόρτα της σκηνής της συνάντησης», υποδεικνύοντας έτσι ότι ο μόνος τρόπος πρόσβασης στον Θεό είναι μέσω του σταυρωμένου Σωτήρα. Ο προσφέρων έπρεπε «να βάλει το χέρι του πάνω στο κεφάλι του ολοκαυτώματος», δηλώνοντας έτσι με τον πιο εκφραστικό τρόπο την πίστη του στον Θεό, την εγκάρδια μετάνοια και την προσευχή του να γίνει δεκτό το αθώο θύμα στη θέση του, του ένοχου αμαρτωλού. Έτσι, στον «καινούργιο και ζωντανό τρόπο» προς τον Θεό, ο καταδικασμένος αμαρτωλός βάζει το χέρι της πίστης του στην καθορισμένη θυσία του Θεού και γεμάτος μετάνοια πιστεύει ότι οι αγωνίες και ο θάνατος του Ιησού γίνονται δεκτοί στη θέση της καταδίκης που τόσο του αξίζει. Ο προσφέρων, όπως φαίνεται, έπρεπε να σκοτώσει το θύμα με τα ίδια του τα χέρια. Η μέθοδος θανάτωσης ενός θηρίου μεταξύ των Εβραίων, μέχρι σήμερα, είναι να τραβήξουν ένα μεγάλο και εξαιρετικά κοφτερό μαχαίρι στον λαιμό, έτσι ώστε να κόψουν τα κύρια αιμοφόρα αγγεία με ένα χτύπημα. Αυτή η μέθοδος εξασφαλίζει τον γρήγορο θάνατο του ζώου και την πλήρη αποστράγγιση του ζωτικού του αίματος. Αυτή η ελεύθερη έκχυση αίματος που πραγματοποιήθηκε με αυτόν τον τρόπο, μας θυμίζει με δύναμη τα λόγια του Ησαΐα, «Έχυσε την ψυχή (τη ζωή) Του μέχρι θανάτου». Ο προσφέρων που σκοτώνει το θηρίο με το ίδιο του το χέρι δείχνει με τον πιο εντυπωσιακό τρόπο τη σχέση μεταξύ του προσφέροντος και του θανάτου του αντικαταστάτη του. Η αλήθεια που επιδιώκεται είναι το γεγονός ότι ΟΙ ΑΜΑΡΤΙΕΣ ΜΑΣ προκάλεσαν τον θάνατο του Χριστού τόσο πολύ σαν να ήμασταν οι πραγματικοί δολοφόνοι του. Είναι τρομερή αλήθεια ότι έχω εμπλακεί τόσο στην τραγωδία του σταυρού που είτε είμαι ένοχος για την απαίσια πράξη, είτε λυτρώνομαι από αυτήν. Αν απορρίψω τον Χριστό, παίρνω το μέρος με εκείνους που φώναξαν «Σταύρωσέ τον, σταύρωσέ Τον»· αλλά αν Τον δεχτώ, το πολύτιμο αίμα Του καθαρίζει την ένοχη ψυχή μου από όλους τους λεκέδες της.

Το επόμενο πράγμα που έπρεπε να γίνει ήταν να πάρουν οι γιοι του Ααρών το αίμα του θύματος και να το ραντίσουν γύρω από το θυσιαστήριο. Σε αυτό έχουμε μια απεικόνιση των λέξεων «Ηρθαμε... στο αίμα του ραντίσματος, που μιλάει καλύτερα από αυτό του Άβελ». Επίσης, «Έχοντας τις καρδιές μας ραντισμένες από κακή συνείδηση».

Ακολούθησε το ξεφλούδισμα του ζώου και το κόψιμο του σε κομμάτια, το πλύσιμο των έσω και των ποδιών και η τοποθέτηση του συνόλου στη φωτιά στο βωμό. Έχει ειλικρινά παρατηρηθεί

ότι, ειδικά σε ζεστές εποχές, η θέα και η μυρωδιά από τόσο πολύ αίμα και τα σφαγμένα θηρία που ήταν ξαπλωμένα στον ήλιο, πρέπει να ήταν πιο αηδιαστικά και επαναστατικά, και αυτό που εξέπληξε την ανθρώπινη φύση δύσκολα θα μπορούσε να είχε δίνεται κάθε ευχαρίστηση στον Θεό. Και έτσι δηλώνεται: «Δεν απολαμβάνω τα ολοκαυτώματα» και «η θυσία και η προσφορά δεν σε ευχαριστεί». Γιατί, λοιπόν, διορίστηκαν; Η ΑΜΑΡΤΙΑ τους έκανε αναγκαία! Η αμαρτία απαιτούσε επαρκή και κατάλληλη θεραπεία. Πρέπει να εκτεθεί σε όλη του τη φρικτή. και ο ένοχος άνθρωπος έπρεπε να εντυπωσιαστεί βαθιά με τη φύση της αμαρτίας και την τιμωρία που της αξίζει.

Γυρίζοντας στον αντίτυπο - τον θάνατο του Ιησού - το ίδιο πράγμα που εντάθηκε συναντά την άποψή μας. Πόσο φρικτά αρρωστημένη και επαναστατική πρέπει να ήταν το θέαμα της σταύρωσης! Μερικοί άντρες μπορούν να θεωρηθούν αρκετά βάνουσοι -ίσως οι στρατιώτες και οι ηγεμόνες των Εβραίων-- να βρίσκουν ευχαρίστηση βλέποντας τέτοια αξιοθέατα, αλλά κανένας άλλος. Ο ίδιος ο Θεός τράβηξε ένα παχύ πέπλο σκότους πάνω από τη σκηνή, σαν να ήθελε να αποκλείσει το απαίσιο θέαμα από τους αγγέλους.

Το θέαμα του Ιησού να υποφέρει, να πεθαίνει, πρέπει να είχε λιποθυμήσει πολλές καρδιές. Ήδη η πλάτη του είχε οργωθεί από τη φοβερή μάζιγα. Το μέτωπό του τρυπήθηκε και σκίστηκε με το αγκάθινο στεφάνι. Το αίμα έβαψε το ρούχο Του, το πρόσωπό Του, το σώμα Του. και τώρα, αδύναμος και λιποθυμημένος από τον πόνο και την απώλεια αίματος, τρέμοντας και αδυνατισμένος, ήρθε η αρχή του τέλους. Τον γυμνώνουν, εκθέτοντας τις ανοιχτές πληγές και το αιματοβαμμένο σώμα Του. Ρίχτηκε στη γη και τα χέρια και τα πόδια Του καρφώθηκαν στον αγενή σταυρό. Τώρα σηκώνεται μεταξύ γης και ουρανού, και εκεί κρέμεται για έξι ώρες, έως ότου οι σκιές του θανάτου σέρνονται στο πρόσωπο και σχηματίζονται. Το σώμα είναι τώρα φρικτό στην απαίσια αγκαλιά του θανάτου! Τι θέαμα! Ποιος στον ουρανό ή τη γη θα μπορούσε να το κοιτάξει χωρίς φρίκη! Ήταν ένα απαίσιο θέαμα. Ο Θεός φαινόταν να συνοφρυώνεται χλωμίζοντας τους ουραμούς. να στενάζει, σκίζοντας τη γη και τα βράχια. Ήταν όμως απαραίτητο. Χωρίς το χύσιμο του αίματος Του δεν θα μπορούσε να υπάρξει άφεση. Για να μας κάνει δίκαιους πρέπει να είναι καταραμένος.

2. Η προσφορά αμαρτίας της άγνοιας.--Ο νόμος απαιτούσε μια προσφορά για το αμάρτημα της άγνοιας. Διέφερε από το ολοκαύτωμα στα ακόλουθα σημεία. Όλο το λίπος έπρεπε να αφαιρεθεί προσεκτικά από τα «μέσα» και να καεί πάνω στο βωμό. αλλά ολόκληρο το σφάγιο έπρεπε να μεταφερθεί χωρίς «σε καθαρό μέρος, όπου χύνεται η στάχτη, και (εκεί) καίγεται σε ξύλα με φωτιά». Αυτό φαίνεται να έχει σκοπό να δείξει πόσο έντονα αποτρόπαια είναι η αμαρτία για τον Θεό -- ακόμα και στην πιο ήπια μορφή της, δηλαδή όταν διαπράττεται από άγνοια. Ο συγγραφέας της προς Εβραίους επιστολής (κεφ. 13:11-13) αναφέρεται στη σταύρωση του Χριστού έξω από το τείχος της πόλης ως αντίτυπο αυτής της θυσίας, και αναγνωρίζει τη ντροπή που συνδέεται με αυτήν. «Διότι τα σώματα εκείνων των θηρίων, των οποίων το αίμα φέρεται στον άγιο τόπο από τον αρχιερέα ως προσφορά για την αμαρτία, καίγονται χωρίς το στρατόπεδο. Γι' αυτό και ο Ιησούς, για να αγιάσει τον λαό μέσω του ίδιου του αίματος, υπέφερε χωρίς Πύλη, λοιπόν, ας πάμε προς αυτόν χωρίς το στρατόπεδο, φέροντας τον ονειδισμό Του». «Έγινε αμαρτία για μας», φέροντας τη ντροπή και την τιμωρία της. Ας είμαστε λοιπόν πρόθυμοι να συμμεριστούμε την ντροπή και την κατάκρισή Του. Η ντροπή του σταυρού δεν έχει πάψει.

Όσοι ακολουθούν τον Κύριό τους σε όλα τα πράγματα είναι τόσο περιφρονημένοι όσο ποτέ. Αρκούνται όμως να υπομένουν τον σταυρό τους, περιφρονώντας την ντροπή, όπως ο θεϊκός τους Δάσκαλος, και περιμένουν υπομονετικά τη μεγάλη μέρα της δικαίωσής τους. Η ντροπή είναι πραγματικά από την άλλη πλευρά. Γράφει, λοιπόν, ο Πέτρος: «Κανείς από εσάς ας μην υποφέρει ως δολοφόνος, ή κλέφτης, ή ως κακοποιός, ή ως αναμειγνύων στις υποθέσεις των άλλων· αλλά αν κάποιος υποφέρει ως χριστιανός, ας μην ντρέπεται, αλλά ας δοξάζει. Ο Θεός σε αυτό το όνομα».

Σε αυτή την προσφορά για το αμάρτημα της άγνοιας υπάρχει ένα σοβαρό μάθημα για τους απρόσεκτους και νωθούς που ομολογούν ότι πιστεύουν στον Χριστό. Ένας πολύ μεγάλος αριθμός από αυτούς παραμελούν εντελώς τη μελέτη του ιερού λόγου του Θεού και θεωρούν δεδομένη την απόλυτα ασφαλή θέση τους στον Χριστό. αλλά αν τους ζητούσαν «έναν λόγο για την ελπίδα που υπάρχει μέσα τους», θα μπερδεύονταν και θα χάνονταν μια ικανοποιητική απάντηση. Άκουσαν μια φωνή, ή ένιωσαν μια αλλαγή, ή οικειοποιήθηκαν ένα κείμενο, που ίσως δεν προοριζόταν ποτέ για αυτούς, ή «εμπιστεύτηκαν στον Χριστό». Δεν αμφέβαλλαν πια: ήταν αμαρτωλό να αμφιβάλλεις. Αλλά δεν έκαναν τον κόπο να ΔΟΚΙΜΑΣΟΥΝ τη θέση τους στις Γραφές της αλήθειας. δεν «έψαξαν και είδαν». Τι απορίας άξιο που πολλοί προχωρούν στα τυφλά, με μια αίσθηση αυτοασφάλειας, ενώ ταυτόχρονα διαπράττουν το αμάρτημα της άγνοιας. Κάποτε ο συγγραφέας συνάντησε έναν κήρυκα του Ευαγγελίου που δήλωσε ότι ζούσε απολύτως χωρίς αμαρτία. είχε φτάσει στην εξυψωμένη κατάσταση του «τέλειου αγιασμού». Του έκανα μερικές ερωτήσεις σχετικά με μερικές από τις θετικές εντολές του Ιησού Χριστού. Αναγνώρισε ότι ζούσε στην απόλυτη παραμέλησή τους - δεν τους είχε σκεφτεί πολύ και τα θεωρούσε περιττά! Αυτός ο άνθρωπος διέπραττε το αμάρτημα της άγνοιας κάθε μέρα, μια αμαρτία πολύ πιο ειδεχθή και υπαίτια από οποιαδήποτε άλλη σύμφωνα με το νόμο του Μωυσή. Αυτή η αμαρτία χρειάζεται την εξιλέωση του Χριστού όσο κάθε άλλη μορφή κακίας. και για να το αφαιρέσετε είναι απαραίτητο να «ερευνήσετε τις Γραφές».

3. Η Θυσία της Κόκκινης Δαμαλίδας. Στο 19ο κεφ. των Αριθμών δίνονται πλήρεις λεπτομέρειες αυτής της θυσίας. Το ζώο έπρεπε να είναι κόκκινο παντού, και «χωρίς κηλίδες». Ο Ελεάζαρ ο ιερέας έπρεπε να την βγάλει έξω από το στρατόπεδο και να τη σκοτώσει. Τότε έπρεπε να πάρει από το αίμα της και με το δάχτυλό του να το ραντίσει μπροστά στην πόρτα της σκηνής επτά φορές. Στη συνέχεια, έπρεπε να κάνει ολόκληρο το σώμα της να καεί σε στάχτη, και στη μέση της φωτιάς θα ρίξει «ξύλο κέδρου και ύσσωπου και κόκκινη». Η στάχτη της δαμαλίδας έπρεπε να τοποθετηθεί σε καθαρό μέρος και, όταν χρειαζόταν να χρησιμοποιηθεί, έπρεπε να αναμειχθεί με πηγή ή τρεχούμενο νερό. Αυτό ήταν «το ύδωρ του εξαγνισμού», το οποίο χρησιμοποιήθηκε για να εξαγνίσει τα άτομα από κάθε είδους σαρκική μόλυνσεις.

Αυτή η θυσία της κόκκινης δαμαλίδας μας προσφέρει ένα άλλο μεγάλο είδος της θυσίας του Χριστού. Το χρώμα του -το κόκκινο όλο πάνω- δείχνει την ένταση και την πληρότητα των παθημάτων Του για λογαριασμό μας. Ήταν βυθισμένος μέσα τους. Είπε: «Έχω ένα βάπτισμα με το οποίο να βαφτιστώ, και πώς στενοχωριέμαι μέχρι να γίνει αυτό!» Το βάπτισμα δεν είναι ποτέ ράντισμα. είναι μια εντελώς συντριπτική. Ο Χριστός κυριεύτηκε εντελώς στα βάσανα. «Όλα τα κύματα σου και οι φωνές σου έχουν περάσει από πάνω μου».

Η δαμαλίδα ήταν «χωρίς κηλίδα» και δεν υπήρχε ζυγός πάνω της. Ποτέ δεν ήταν στην υπηρεσία του ανθρώπου, αλλά αποκλειστικά προορίζεται για τον Θεό. Εδώ μπορεί να υποδεικνύεται ολόκληρη η αφοσίωση του Ιησού στην υπηρεσία του Θεού. Είπε: «Χαίρομαι να κάνω το θέλημά Σου, Θεέ». «Το κρέας και το ποτό μου είναι να κάνω το θέλημα Εκείνου που με έστειλε και να τελειώσω το έργο Του». Κάηκε ολόκληρη. ολόκληρο το σφάγιο έγινε στάχτη. Για τον Ιησού διαβάζουμε: «Ούτε ένα κόκκαλό Του δεν θα σπάσει». Ήταν, σαν να λέγαμε, ένα «ολοκαύτωμα». Πνεύμα, ψυχή, σώμα, όλα «καταναλωμένα» στην αγωνία και τον θάνατο. Το «ξύλο κέδρου, και ύσσωπος και ερυθρός» μπορεί να δείχνει την ακραία πικρία του ποτηριού που του έδωσε ο Πατέρας Του να πιει. Μπορούμε να κρίνουμε την πικρία του από τη Γεθσημανή. Η πικρή κραυγή Του, «Πατέρα μου, αν είναι δυνατόν, αφήστε αυτό το ποτήρι να φύγει από μένα», και ο αιματοειδής ιδρώτας Του, είναι τα σημάδια της αγωνίας της ψυχής που έφερε ο αγαπητός Σωτήρας. Η στάχτη και το νερό του εξαγνισμού δείχνουν τη δύναμη του αίματος του Ιησού να μας καθαρήσει από τις αμαρτίες και να μας χωρίσει στην υπηρεσία του Θεού. «Εάν», λέει ο θεόπνευστος γραφέας, «το αίμα των τράγων και των ταύρων, και η στάχτη μιας δαμαλίδας, που ραντίζει τα μολυσμένα, αγιάσει στην καθαρότητα της σάρκας, πόσο μάλλον το αίμα του Χριστού, που μέσω του αιώνιου Πνεύματος που προσέφερε τον εαυτό Του χωρίς ψεγάδι στον Θεό, καθάριστε τη συνείδησή σας από νεκρά έργα για να υπηρετήσετε τον ζωντανό Θεό».

Αυτό το ενδιαφέρον θέμα των θυσιαστικών τύπων και σκιών θα μπορούσε να επιδιωχθεί πολύ περισσότερο. αλλά έχουμε προχωρήσει αρκετά για τον χώρο μας και την υπομονή του αναγνώστη. Δεν υπάρχει αμφιβολία για τον τυπικό χαρακτήρα αυτών των προσφορών, που γίνονται χρόνο με το χρόνο και μέρα με τη μέρα. Όλοι υπέδειξαν τη μοναδική μεγάλη θυσία του Χριστού. Και τώρα, κοιτάζοντας πίσω από το πλεονέκτημά μας, πόσο γλυκό να τραγουδάμε:

Πριν από το χτίσιμο της σκηνής, ήταν νόμιμη η προσφορά θυσίας οπουδήποτε, αλλά μετά υπήρχε μόνο ένα σημείο και ένα θυσιαστήριο στο οποίο μπορούσαν να προσφερθούν θυσίες: αυτό βρισκόταν στο θυσιαστήριο ακριβώς μπροστά από την πόρτα της σκηνής. Υπάρχει λοιπόν ένα μέρος - ο Γολγοθάς και μια προσφορά - ο Χριστός σταυρωμένος, στον οποίο μπορούμε τώρα να έρθουμε και να βρούμε τη σωτηρία. «Εγώ είμαι η οδός, η αλήθεια και η ζωή· κανένας δεν έρχεται προς τον Πατέρα παρά μόνο μέσω εμού». «Δεν υπάρχει κανένα άλλο όνομα που δόθηκε στους ανθρώπους με το οποίο πρέπει να σωθούμε».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΧ

ΤΟ ΛΑΒΕΡ

ΑΝΑΜΕΣΑ στο θυσιαστήριο του ολοκαυτώματος και στην πόρτα της Σκηνής του Μαρτυρίου βρισκόταν ο Λαβής. Κατασκευάστηκε από τους ορειχάλκινους καθρέφτες των «υπηρετούμενων γυναικών». Δεν αναφέρεται το μέγεθος και το σχήμα του. Πρέπει να είχε σημαντικές διαστάσεις, καθώς χρησιμοποιούνταν για το μπάνιο των ιερέων. Το να προσπαθούσαν οι ιερείς να εισέλθουν στη σκηνή του μαντρί χωρίς να πλυθούν στη λεκάνη, θα επέφερε ακαριαίο θάνατο. Τι αντιπροσωπεύει αυτή η λεκάνη; Το ότι υποδηλώνει κάτι πολύ σημαντικό φαίνεται από την απαίσια ποινή που επιβλήθηκε στον ιερέα που το περιφρόνησε ή το παραμέλησε. Απαντώντας σε αυτό το ερώτημα, θα ήθελα να επιστήσω ιδιαίτερη προσοχή σε ένα απόσπασμα στο Επ. 6:25-

27. «Οι σύζυγοι αγαπούν τις γυναίκες σας, όπως και ο Χριστός αγάπησε την εκκλησία, και παρέδωσε τον εαυτό Του για αυτήν· για να την αγιάσει, αφού την καθάρισε με το πλύσιμο του νερού με τον λόγο», κ.λπ. Εδώ γίνεται εμφανής αναφορά στον αγιασμό του ιερέα στον λεβήτη, που μας βοηθά να κατανοήσουμε σωστά τη σημασία του. Η λεκάνη αντιπροσωπεύει δύο πράγματα άρρηκτα ενωμένα μεταξύ τους - "Το Νερό με τον Λόγο".

1. Ο «Λόγος» υποδεικνύεται από την ουσία από την οποία σχηματίστηκε ο λεβιέ – οι καθρέφτες των γυναικών που υπηρετούν. Ο σκοπός ενός καθρέφτη είναι να αντανακλά την ομοιότητα κάποιου. Ο λόγος του Θεού παρομοιάζεται με καθρέφτη από τον Απόστολο Ιάκωβο. «Επειδή, αν κάποιος είναι ακροατής του λόγου και όχι εκτελεστής, μοιάζει με έναν άνθρωπο που βλέπει το φυσικό του πρόσωπο σε έναν καθρέφτη, γιατί βλέπει τον εαυτό του και φεύγει, και αμέσως ξεχνάει τι άνθρωπος ήταν. που κοιτάζει τον τέλειο νόμο, τον νόμο της ελευθερίας, και έτσι συνεχίζει, επειδή δεν είναι ακροατής που ξεχνά, αλλά πράττων που εργάζεται, αυτός ο άνθρωπος θα είναι ευλογημένος στις πράξεις του» Ιακ. 1:23-25. Αυτή είναι μια εντυπωσιακή και όμορφη απεικόνιση του λόγου του Θεού. Μας δείχνει τον εαυτό μας, εκθέτει τη γυμνή μας παραμόρφωση - τη διεφθαρμένη κατάσταση της καρδιάς μας - στα μάτια του Θεού, και έτσι μας οδηγεί να αναζητήσουμε κάθαρση και ανανέωση. Ο λόγος του Θεού κατέχει μια πιο σημαντική θέση στη σωτηρία του αμαρτωλού. Είμαστε «γεννημένοι» από τη λέξη. Ο Δαβίδ είπε: «Ο λόγος σου με ζωντανεύει. «Η πίστη έρχεται με το άκουσμα του λόγου του Θεού». Είναι - «το ξίφος του πνεύματος» και «είναι ζωντανό και ενεργό, και πιο αιχμηρό από οποιοδήποτε δίκικο μαχαίρι». Υπάρχουν μερικοί που λένε ότι ο λόγος του Θεού είναι ένα «νεκρό γράμμα», αλλά κανείς δεν μπορεί να πει τόσο ειλικρινά υπό το φως αυτών των γραφών.

2. Το «νερό» στην παραπάνω γραφή (Επ. 5) αναφέρεται στον χριστιανικό θεσμό του βαπτίσματος. Όλοι οι μελετητές συμφωνούν σε αυτό. Και πράγματι, είναι αδύνατο να αμφισβητηθεί όταν κατανοηθεί ο τόπος και ο σχεδιασμός του βαπτίσματος, όπως διδάσκεται στην Καινή Διαθήκη. Ας δούμε. Η βάπτισμα είναι στο νερό. «Δες εδώ είναι το νερό, τι με εμποδίζει να βαπτιστώ», «Μπορεί κανείς να απαγορεύσει το νερό, να μην βαφτιστούν αυτά». Το βάπτισμα είναι πλύσιμο (ή λούσιμο). «Σήκω, και βαπτίσου, και πλύνε τις αμαρτίες σου, επικαλούμενος το όνομά Του». Το βάπτισμα πρέπει να χορηγείται μόνο στον μετανοημένο πιστό. «Αυτός που πιστεύει και βαπτίζεται θα σωθεί», «Μετανοείτε και βαπτισθείτε καθένας σας στο όνομα του Κυρίου Ιησού για την άφεση των αμαρτιών σας». Το βάπτισμα δέχεται στο «ένα σώμα», την εκκλησία. «Είστε όλοι βαπτισμένοι σε ένα σώμα». Το βάπτισμα είναι για «σωτηρία» ή «άφεση αμαρτιών». Βλέπε Μάρκος 16:15-16. Πράξεις 2:28.

Συμπεραίνουμε λοιπόν ότι το νερό του λεβήθρα μπροστά από την πόρτα της σκηνής αντιπροσωπεύει το βάπτισμα. Το κάνουμε επειδή δεν μπορεί να αντιπροσωπεύει τίποτα άλλο και επειδή η αναλογία είναι πλήρης. Αυτό θα φανεί ακόμη πιο οριστικά στο επόμενο κεφάλαιο. Μόλις τώρα θέλω να δείξω τον διπλό τύπο--"Το νερό με τη λέξη". Στο Tit. 3:5 διαβάζουμε, «Σύμφωνα με το έλεός Του μας έσωσε μέσω του πλουσίματος (περιθώριο, λεκάνη) της αναγέννησης και της ανανέωσης του Αγίου Πνεύματος». Είδαμε ότι ο λόγος του Θεού είναι το «σπαθί του πνεύματος», δηλαδή είναι το μέσο που χρησιμοποιεί το Άγιο Πνεύμα στη μεταστροφή. Εξ ου και αυτό που κάνει η λέξη κάνει το πνεύμα. Στο παραπάνω κείμενο τότε έχουμε τεκμηριώσει την αλήθεια ότι η λέξη και το νερό είναι αχώριστα στην αναγέννηση. Την

ίδια αλήθεια διδάσκει ο Ιησούς: «Εάν δεν γεννηθεί άνθρωπος από νερό και πνεύμα, δεν μπορεί να εισέλθει στη βασιλεία του Θεού» (Ιωάν. 3:5).

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Χ

ΤΟ ΙΕΡΑΤΕΙΟ

Η Λευιτική Ιεροσύνη ήταν τυπική της Χριστιανικής Ιεροσύνης. «Και εσείς ως ζωντανοί λίθοι χτίζεστε πνευματικό σπίτι, για να είστε ιερό ιερατείο, για να προσφέρετε πνευματικές θυσίες, ευπρόσδεκτες στον Θεό μέσω του Ιησού Χριστού», Α΄ Πέτρου 2:5. Επίσης εδάφιο 9 «Εσείς όμως είστε εκλεκτή φυλή, βασιλικό ιερατείο, άγιο έθνος, λαός για την ιδιοκτησία του Θεού». «Άξιος είσαι να πάρεις το βιβλίο και να ανοίξεις τις σφραγίδες του, γιατί σκοτώθηκαν και αγόρασες στον Θεό με το αίμα σου, άνδρες από κάθε φυλή, και γλώσσα, και λαό, και έθνος, και τους έκανες να είναι Ο Θεός μας ένα βασίλειο και ιερείς, και βασιλεύουν στη γη» Αποκ. 5:9, 10. «Έχοντας λοιπόν, αδελφοί, τόλμη να εισέλθουμε στον άγιο τόπο με το αίμα του Ιησού, με την οδό που αφιέρωσε για εμάς, Μια νέα και ζωντανή οδός, μέσα από το πέπλο, δηλαδή τη σάρκα του, και έχοντας έναν μεγάλο αρχιερέα στον οίκο του Θεού, ας πλησιάσουμε με αληθινή καρδιά, με πληρότητα πίστης, έχοντας τις καρδιές μας ραντισμένες από ένα κακό. συνείδηση και το σώμα μας πλυμένο με καθαρό νερό» Εβρ. 10:19, 20. «Έχουμε θυσιαστήριο από το οποίο δεν έχουν δικαίωμα να φάνε και που υπηρετούν τη σκηνή του Μαρτυρίου» Εβρ. 13:10. Επίσης εδάφιο 15:11 «Διαμέσου αυτού λοιπόν, ας προσφέρουμε συνεχώς θυσία δοξολογίας στον Θεό, δηλαδή τον καρπό των χειλιών που εξομολογούνται το όνομά του».

Αυτές οι γραφές διδάσκουν:

1. Ότι όλοι οι Χριστιανοί είναι ιερείς του Θεού εν Χριστώ. Επομένως, δεν υπάρχει τέτοιο πράγμα ως ταξικό ιερατείο, όπως αυτό που αποκτάται στην Εκκλησία της Ρώμης και στην Εκκλησία της Αγγλίας. Αυτό το λάθος υπήρξε, σε όλες τις εποχές από τότε που επιβλήθηκε στην Εκκλησία, μια γόνιμη πηγή λάθους. Είναι αναμφίβολα η ρίζα του δέντρου του αντίχριστου. Και πόσο δύσκολο είναι να ξεριζώσεις αυτό το κακό! Η διάκριση μεταξύ «κληρικού» και «λαϊκού», της μονοπρόσωπης διακονίας και, μάλιστα, κάθε μορφής απλού επισήμου εντοπίζονται σε αυτό το γιγάντιο κακό.

2. Ότι «η ιεροσύνη που αλλάζει υπάρχει και αλλαγή του νόμου». Οι θυσίες μας είναι «πνευματικές», και ως εκ τούτου ο βωμός μας είναι πνευματικός. «Η θυσία της λειτουργίας» και το «θυσιαστήριο» της Επισκοπικής Εκκλησίας, τα ιερατικά άμφια, η προσφορά θυμιάματος, είναι όλα εξίσου ξένα προς τον «νέο και ζωντανό τρόπο». Είτε ανήκουν στον νεκρό Ιουδαϊσμό είτε στην ειδωλολατρική ειδωλολατρία.

3. Ότι η καθιέρωση του ιερέα υπό το νόμο ήταν τυπική της αφιέρωσης του χριστιανού στον Χριστό.

Είδαμε σε προηγούμενα κεφάλαια ότι οι σχετικές θέσεις του θυσιαστηρίου του ολοκαυτώματος και του λεβιέ στην αυλή της σκηνής έδειχναν τον δρόμο της σωτηρίας. Γιατί όπως και οι δύο στέκονταν απέναντι από την πόρτα της σκηνής του Μαρτυρίου, έτσι και ο σταυρός του Χριστού και η διάταξη του βαπτίσματος στέκονται απέναντι από την εκκλησία και πρέπει να προσεγγιστούν για να μπουν σε αυτήν. Και πάλι, το πρώτο πράγμα που πλησίασε από την πύλη της αυλής ήταν ο βωμός και μετά ο λεβιέ. Έτσι, στον δρόμο της σωτηρίας ο αμαρτωλός έρχεται πρώτα στον Χριστό σταυρωμένος, πιστεύοντας, μετανοώντας. τότε ως μετανοημένος πιστός στον Ιησού βαφτίζεται και μπαίνει στην εκκλησία. Τώρα αυτή η σειρά έχει αντιστραφεί με την καθιέρωση του νηπιοβαπτισμού. Αυτή η πρακτική τοποθετεί τον «λευτήρα της αναγέννησης» μπροστά από τον σταυρό του Χριστού και έχει οδηγήσει σε μερικά τρομερά λάθη της διδασκαλίας. Διότι, αναγνωρίζοντας σωστά τη γραφική σύνδεση μεταξύ του βαπτίσματος και της άφεσης των αμαρτιών και της νέας γέννησης, σχεδόν όλες οι υπηρεσίες βάπτισης για βρέφη διδάσκουν ότι το μωρό αναγεννιέται στο βάπτισμα. Και είναι τόσο σταθερή αυτή η διδασκαλία για τους υπουργούς και τους ανθρώπους, που οι πρώτοι συχνά δυσκολεύονται να διαβάσουν την τελετή ταφής τους στο νεκρό βρέφος που πέθανε αβάπτιστο. και οι τελευταίοι συχνά φαντάζονται το βρέφος σε μια τέτοια περίπτωση ΧΑΜΕΝΟ. Το βάπτισμα των νηπίων πρέπει, από τη φύση των πραγμάτων, να είναι λάθος, καθώς είδαμε ότι ο λόγος του Θεού προορίζεται να είναι παρών και να λειτουργεί στην καρδιά του ατόμου που βαφτίζεται. Το βάπτισμα δεν είναι μια απλή σωματική πράξη. Είναι το βάπτισμα ολόκληρου του ανθρώπου, ψυχής και σώματος. Σημαίνει θάνατο στην αμαρτία και ανάσταση στην «νεότητα της ζωής». εκφράζει την εσωτερική πίστη και τη μετάνοια με ένα εξωτερικό σύμβολο. Τώρα, καθώς κανένα από αυτά τα πράγματα δεν μπορεί να ισχύει για τα νήπια, είναι βέβαιο ότι το βάπτισμα των νηπίων είναι αντίθετο με τον λόγο του Θεού. Τι τότε? Η τάξη του αγιασμού των ιερέων είναι η τάξη της μεταστροφής στον Θεό. Καθώς ο υποψήφιος για την ιεροσύνη ήρθε πρώτος με τη θυσία του και έλαβε εξιλέωση μέσω του αίματος του αθώου θύματος, ενώ ήταν γεμάτος πίστη και μετάνοια. Στη συνέχεια λούστηκε στη λεκάνη. Τότε ήταν ντυμένος με τις καθαρές λευκές ρόμπες. και μετά μπήκε στον άγιο χώρο για να διακονήσει στη σκηνή του μαρτυρίου. έτσι σε μεταστροφή ο φτωχός χαμένος αμαρτωλός πρέπει πρώτα να έρθει με πίστη και μετάνοια στον σταυρωμένο Σωτήρα - στο αίμα του σταυρού του - και έτσι πιστεύοντας, να βαπτιστεί στο νερό στο όνομα του Πατέρα, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, και έτσι «ενδυόμενος τον Χριστό» ντύνεται με την πεντακάθαρη δικαιοσύνη του, και είναι κατάλληλος να μπει στην Εκκλησία και να γίνει ζωντανό μέλος της.

Και τώρα ολοκληρώνοντας αυτό το κεφάλαιο, ας ρωτήσει ο ευγενικός αναγνώστης μου: "Έχω έρθει στον Χριστό με αυτόν τον τρόπο;" Σας ζητώ να ψάξετε την Καινή Διαθήκη και να κρίνετε μόνοι σας αν είναι η «οδός του Κυρίου» ή όχι. Πρώτα έλα στον Ιησού - έλα στον Αμνό του Θεού - έλα στο αίμα της νέας διαθήκης, έλα και εμπιστεύσου τον, έλα να τον αγαπήσεις, έλα να παραδοθείς ολοκληρωτικά σε αυτόν, και έτσι, και μόνο έτσι, έλα σε το βάπτισμά του, να «ταφτεί με τον Χριστό» και «εν Χριστώ». Θάψτε την παλιά ζωή - τον γέροντα, και σηκωθείτε από τον συμβολικό τάφο για να ζήσετε για τον Χριστό, την αγιότητα και την αιωνιότητα. Τότε με χαρά εισέλθετε στον άγιο τόπο Του - την Εκκλησία, και υπηρετήστε ευλαβικά τον μεγάλο Βασιλιά και απολαύστε γλυκά την «κοινωνία των αγίων».

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΟΠΟΣ

Ο ιερέας που ήταν δεόντως αφιερωμένος, μπήκε στον Άγιο Τόπο για να λειτουργήσει εκεί. Ο Ιερός Τόπος ήταν το πρώτο διαμέρισμα της σκηνής, χωρισμένο από το «Άγιο των Αγίων», ή το εσωτερικό διαμέρισμα, με ένα παχύ πέπλο από πολύ πλούσιο υλικό. Αυτό το πέπλο έκρυβε εντελώς τα Άγια των Αγίων από τα μάτια, και περνούσε μόνο μια φορά το χρόνο από τον αρχιερέα. Η κουρτίνα στην πόρτα της σκηνής ήταν φτιαγμένη από το ίδιο πλούσιο υλικό με το πέπλο, και αναμφίβολα κρατήθηκε κάτω ώστε να κρύβεται ο Άγιος Τόπος από την εξωτερική θέα. Τώρα, αυτός ο Ιερός τόπος, με τα έπιπλα και τη θεία λειτουργία του, είναι χαρακτηριστικό της Εκκλησίας του Ιησού Χριστού. Με τον όρο εκκλησία δεν εννοώ αυτό το παγκόσμιο, μυστικιστικό τίποτα που τόσοι πολλοί θεωρούν τώρα ότι είναι η Εκκλησία, αλλά η συνέλευση του λαού του Χριστού, που συνέρχεται τακτικά σε οποιοδήποτε μέρος για να λατρεύει τον Θεό με πνεύμα και αλήθεια. ή με άλλα λόγια, η Εκκλησία του Θεού όπως διατάχθηκε και τέθηκε μπροστά μας στην Καινή Διαθήκη. Σε αυτήν την εκκλησία όλοι είναι ιερείς - όπως είδαμε - τέτοιοι με αίμα και νερό - πίστη στον Χριστό και βάπτισμα. «Ας πλησιάσουμε (ως ιερείς) έχοντας τις καρδιές μας ραντισμένες από κακή συνείδηση και το σώμα μας πλυμένο (λουσμένο) σε καθαρό νερό». Και όπως κανείς δεν τολμάει να εισέλθει στη σκηνή του μαρτυρού που δεν ήταν δεόντως χειροτονημένος ιερέας, έτσι κανείς δεν πρέπει να θεωρεί ότι εισέρχεται στην Εκκλησία και συμμετέχει στα προνόμιά της, όποιος δεν έχει καθιερωθεί δεόντως στον τρόπο του διορισμού του Θεού.

Για την εκκλησία όταν ιδρύθηκε για πρώτη φορά (Πράξεις 2:42) λέγεται: «Συνέχισαν σταθερά στη διδασκαλία και την κοινωνία των αποστόλων· στο σπάσιμο του άρτου και στις προσευχές». Αυτό το απόσπασμα δείχνει τα βασικά πράγματα που αφορούσαν την αφοσίωση και τη λατρεία της εκκλησίας. Και κατά την εξέταση της σκηνής της σκηνής, με τα έπιπλά της και τις υπηρεσίες της, θα διαπιστώσουμε ότι αυτά τα πράγματα ήταν τα ίδια τα πράγματα που συμβολίζονταν περισσότερο.

ΤΟ ΛΑΜΠΙΣΤΗΡΙ.

Ξεκινάμε με το χρυσό λυχνοστάτη. Αυτό ήταν ένα πολύ όμορφο και ακριβό έπιπλο. Χτυπήθηκε από μια συμπαγή μάζα χρυσού, που ζύγιζε ένα ταλέντο, που ισοδυναμούσε με 5475 £ στα χρήματά μας. Είχε κεντρική βάση με όρθιο λύχνο και έξι κλαδίσκους, τρεις εκατέρωθεν. Το σύνολο ήταν καλαίσθητα και διακοσμητικά σχεδιασμένο, δουλεμένο σε σχήματα λουλουδιών και καρπών των ροδιών. Το λάδι που εξαγόταν από τα μούρα της ελιάς έκαίγε στις λάμπες, οι οποίες εξέπεμπαν μια εξαιρετικά λαμπερή φλόγα. Τα φώτα δεν επιτρεπόταν ποτέ να σβήσουν, αλλά ήταν καθήκον των ιερέων να τα κρατούν γεμάτα με λάδι και κουρεμένα συνεχώς. Δόθηκαν χρυσοί ταμπακιέρες για να βοηθήσουν στο κούρεμα, αλλά όχι πυροσβεστήρες. Ο λυχνοστάτης ήταν τοποθετημένος στην αριστερή πλευρά του ιερού τόπου, και ήταν ΤΟ ΜΟΝΟ ΤΟΥ ΦΩΣ.

Τώρα, στην Εκκλησία του Χριστού, τι σκόπευε να προσιωνίσει αυτός ο όμορφος λυχνοστάτης, με τις φλεγόμενες φλόγες του; Η απάντηση είναι ο λόγος της θείας έμπνευσης, ή η «διδασκαλία των αποστόλων». Αυτή η διδασκαλία είναι ο λόγος του Θεού και τίποτα άλλο. Οι ακόλουθες συγκρίσεις θα δείξουν την αλήθεια αυτού του συμπεράσματος:

1. Ο λυχνοστάτης ήταν μεγάλης αξίας, καθώς ήταν από καθαρό μασίφ χρυσό. Ο λόγος του Θεού είναι αγνός και ανεκτίμητης αξίας. Όσοι γνωρίζουν οτιδήποτε έχει την αξία του, επικυρώνουν πλήρως το ρητό του Ψαλμωδού: «Πόσο πολύτιμες είναι και οι σκέψεις σου για μένα, Θεέ!» Ο λόγος του Θεού είναι πολύτιμος γιατί αποκαλύπτει τον Θεό, τον ουρανό, την αιωνιότητα. δείχνει τον δρόμο της σωτηρίας, της αγιότητας και της αιώνιας ζωής. Με μια λέξη γιατί είναι γεμάτο Χριστό.

2. Ο καθαρός χρυσός είναι η πιο ανθεκτική ουσία. Εδώ πάλι ο λυχνοστάτης μαρτυρεί τον λόγο του Θεού που «μένει στον αιώνα».

3. Ήταν εξαιρετικά όμορφο. Ο λόγος του Θεού είναι γεμάτος από την ομορφιά της αγιότητας.

4. Οι επτά κλάδοι δείχνουν την τελειότητα -- την πληρότητα. «Ο αριθμός επτά ήταν ο τέλειος αριθμός. Έχει προταθεί με μεγάλη ισχύ και ομορφιά (βλ. Maston's Christ in the Tabernacle), ότι αυτά τα επτά λυχνάρια υποδεικνύουν τη Βίβλο, με τις τρεις μεγάλες διαιρέσεις της -- τον νόμο, τους ψαλμούς και τους προφήτες στη μία πλευρά. Και τρία τμήματα της Καινής Διαθήκης - οι Πράξεις, οι επιστολές και η Αποκάλυψη από την άλλη πλευρά. με τον Χριστό στα ευαγγέλια ως κύριο κεντρικό στέλεχος. Ωστόσο, έχω τη διάθεση να θεωρήσω ότι αυτοί οι επτά κλάδοι προορίζονται να επισημάνουν ένα άλλο θέμα. Θεωρώ ότι οι θεσμοί της παλιάς διαθήκης ήταν τυπικοί για πράγματα που ανήκουν ουσιαστικά στο νέο. Το λυχνοστάτη λοιπόν αντιπροσωπεύει τη ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΝΕΑΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ, δηλαδή τη διδασκαλία των αποστόλων. Ως εκ τούτου, παίρνω τους επτά κλάδους - τον τέλειο αριθμό - για να αντιπροσωπεύσω την «ενότητα του πνεύματος» όπως συνοψίζεται στην Εφεσ. 4:1-6: «Εγώ, λοιπόν, ο αιχμάλωτος στον Κύριο, σας παρακαλώ να περπατάτε αντάξια της κλήσης με την οποία κληθήκατε, με κάθε ταπεινοφροσύνη και πραότητα, με μακροθυμία, ανέχοντας ο ένας τον άλλον με αγάπη, δίνοντας επιμέλεια να τηρείτε Η ενότητα του πνεύματος στον δεσμό της ειρήνης είναι ένα σώμα και ένα πνεύμα, όπως και εσείς κληθήκατε σε μία ελπίδα της κλήσης σας, μία πίστη, ένα βάπτισμα, ένας Θεός και Πατέρας όλων πάνω από όλα, και μέσα από όλα, και σε όλα».

Η ενότητα του λυχνοστάτη δεν φαινόταν μόνο στον τέλειο αριθμό των κλαδιών του, αλλά και στο γεγονός ότι ήταν όλα χτυπημένα από μια συμπαγή μάζα χρυσού. Αυτό υποδηλώνει όμορφα την ενότητα του πνεύματος όπως εξηγείται από τη «διδασκαλία του αποστόλου». Όπως βλέπουμε στην Εφ. 4, υπάρχουν επτά μονάδες στην ενότητα του πνεύματος, και όλες εξελίχθηκαν από μια πολύτιμη μάζα - τον Κύριο Ιησού Χριστό, και όλες συνδέονται αχώριστα μαζί Του. Το να είχε αφαιρεθεί οποιοδήποτε από τα κλαδιά του φανοστάτη θα το είχε παραμορφώσει και θα είχε καταστρέψει την τελειότητά του. Έτσι, για να αφαιρέσουμε οποιοδήποτε από τα πράγματα που αναφέρει ο Παύλος στην «ενότητα του πνεύματος», θα καταστρέψει την πληρότητά του και θα το καταστήσει παραμορφωμένο. Ας υποθέσουμε ότι δοκιμάζουμε το αποτέλεσμα του. Ας αφαιρέσουμε από τον Χριστιανισμό (γιατί αυτό σημαίνει πνεύμα) τον «έναν Κύριο.» Πόσο ανούσια θα γίνονταν όλα τα υπόλοιπα!

Θα υπήρχε ένα σώμα με πνεύμα, αλλά χωρίς κεφάλι. Η πίστη δεν θα είχε έλξη, κανένα αντικείμενο. το βάπτισμα δεν θα είχε τέλος και η ελπίδα δεν θα είχε κίνητρο.

5. Το φως του λυχναριού ήταν το μόνο φως της σκηνής. Δεν υπήρχαν παράθυρα. Κανένα φως δεν δανείστηκε από τη φύση. Στο φως των λυχνιών ο ιερέας δούλευε και όλα τα άλλα

αντικείμενα στη σκηνή φαινόταν ευδιάκριτα. Το απαλό, καθαρό φως του φώτιζε το σύνολο με εξαιρετική ομορφιά. Έτσι και στην Εκκλησία του Χριστού. Η διδασκαλία των αποστόλων είναι ο μόνος κανόνας πίστεως και καθήκοντος. Είναι υψίστης σημασίας για όλους όσοι επιθυμούν να ευαρεστήσουν τον Θεό να το καταλάβουν αυτό. Φοβικές και καταστροφικές ήταν οι συνέπειες της παραμέλησης αυτού σε όλες τις χριστιανικές εποχές. Σε προηγούμενο κεφάλαιο είδαμε ότι οι απόστολοι είχαν επενδυθεί με θεϊκή εξουσία, και ντυμένοι με αλάνθαστη δύναμη ως ιδρυτές και οργανωτές της Εκκλησίας. Αν αυτή η μεγάλη αλήθεια ήταν πάντα αναγνωρισμένη, τα ανθρώπινα δόγματα, τα δόγματα και οι αιρέσεις ήταν αδύνατες. Στην αρχή αυτή η φύση και ο λόγος πρέπει να υποταχθούν. Ανάλογα με την επικράτηση της «διδασκαλίας των αποστόλων» στην Εκκλησία, εμείς ως Χριστιανοί θα διακρίνουμε τον τόπο και το έργο μας και θα δούμε τη δόξα του Χριστού σε όλες τις διατάξεις Του.

6. Τα λυχνάρια έπρεπε να διατηρούνται στολισμένα και αναμμένα από τους ιερείς. Έτσι, στην Εκκλησία ο λαός του Θεού είναι υποχρεωμένος να διατηρήσει την πίστη όπως αρχικά παραδόθηκε και να την κρατήσει απαλλαγμένη από κάθε παρεμβολή και διαστρέβλωση.

Έτσι, το λυχνοστάτη ήταν ενδεικτικό της διδασκαλίας των θεόπνευστων αποστόλων του Χριστού. Και καθώς το στέλεχος και η ουσία αυτής της διδασκαλίας ήταν ο Χριστός, βλέπουμε πόσο τέλεια το προήγγειλε το λυχνάρι. Ο λόγος για την παρουσία του λυχναριού στη σκηνή ήταν για να λάμψει το φως του. Ο λόγος λοιπόν της διδασκαλίας των αποστόλων στην εκκλησία είναι ότι ο Χριστός μπορεί να είναι το φως μας, να γεμίσουμε με το φως Του και να βγούμε στον κόσμο για να είμαστε με τη σειρά μας «Το φως του κόσμου».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ XII

ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ ΤΟΥ ΨΩΜΙΟΥ

ΑΥΤΟ ήταν ένα τραπέζι από ξύλο ακκαίας επικαλυμμένο με χρυσό και είχε χρυσό στεφάνι. Ήταν περίπου 3 ½ πόδια μήκος, 2 πόδια πλάτος και 2 ½ πόδια ύψος. Είχε πιάτα, κουτάλια, μπουλ και καλύμματα. Όλο από καθαρό χρυσό. Η χρήση αυτού του πολυδάπανου και όμορφου τραπεζιού ήταν για να κρατήσει το «ψωμί του σιού». Οι πλήρεις οδηγίες δίνονται σε Lev. 24:5-9. Το «ψωμί του σιού» αποτελούνταν από δώδεκα άζυμα: ένα για κάθε φυλή. Έπρεπε να τοποθετηθούν στο τραπέζι σε δύο σειρές - έξι σε κάθε μια «ενώπιον του Κυρίου». Θα έπρεπε να τρώνε μόνο από τους ιερείς, κάθε Σάββατο. και στη θέση τους τοποθετήθηκαν φρέσκα ψωμιά καθώς αφαιρέθηκαν τα παλιά. Αυτό το τραπέζι βρισκόταν στη δεξιά πλευρά της σκηνής, απέναντι από το χρυσό φανοστάτη.

Δεν υπάρχει αμφιβολία, νομίζω, ότι αυτό είχε σκοπό να συμβολίσει το «σπάσιμο του άρτου», το επόμενο πράγμα που παρατηρήθηκε στις Πράξεις 2:42 μεταξύ των πραγμάτων που η Εκκλησία τηρούσε «σταθερά». Τα σημεία σύγκρισης είναι τόσο ξεκάθαρα όσο η σκιά στην ουσία του. 1ος. Το τραπέζι ήταν καλυμμένο παντού με χρυσό (με χρυσό συναντάμε παντού στη σκηνή), που δείχνει τα πολύτιμα πράγματα που εκτίθενται στο δείπνο του Κυρίου. Ο χρυσός είναι πολύτιμος και περιζήτητος περισσότερο από οτιδήποτε άλλο. Αλλά για την πεινασμένη ψυχή η πνευματική γιορτή του τραπεζιού του Κυρίου εκτιμάται πολύ περισσότερο από το «χρυσό που

χάνεται». 2ο. Το ψωμί ήταν αντιπροσωπευτικό. Τα δώδεκα ψωμιά αντιπροσώπευαν τις δώδεκα φυλές του Ισραήλ. Αντιπροσωπευτικό είναι και το ψωμί της τράπεζας του Κυρίου. Υπάρχει μόνο ένα καρβέλι, και αυτό αντιπροσωπεύει το σώμα του Χριστού: «Αυτό είναι το σώμα μου». Αντιπροσωπεύει επίσης την ενότητα του «Σώματος Του η Εκκλησία»: «Είμαστε ένα ψωμί και ένα σώμα». 3η. Οι ιερείς μόνοι μετείχαν του ii? και στην Εκκλησία μόνο όσοι έχουν ενταχθεί στο χριστιανικό ιερατείο μετέχουν στο δείπνο του Κυρίου. 4η. Τα ψωμιά τρώγονταν κάθε Σάββατο. Έτσι, το δείπνο του Κυρίου τρώγεται, από την αληθινή Εκκλησία, κάθε πρώτη μέρα της εβδομάδας: την ημέρα που είναι πλέον αφιερωμένη στη χριστιανική λατρεία. «Την πρώτη ημέρα της εβδομάδας συνήλθαν οι μαθητές για να σπάσουν ψωμί» (Πράξεις 20:7). 5η. Τα ψωμιά ονομάζονταν ψωμί σόου. και στο δείπνο του Κυρίου ο θάνατος του Ιησού «φανερώνεται μέχρις ότου έλθει». 6η. Τα ψωμιά ήταν για μνημόσυνο. Το δείπνο του Κυρίου λοιπόν είναι μια εορτή μνήμης: «Κάνε αυτό», είπε ο Ιησούς, «σε ανάμνησή μου». Φυσικά, υπάρχουν σημεία όπου αυτή η σύγκριση θα μπορούσε να καταρρεύσει, αλλά τα προηγούμενα είναι αρκετά για να αποδειχθεί η επιδιωκόμενη ομοιότητα του τραπέζιού του άρτου με το δείπνο του Κυρίου.

Ακριβώς εδώ, ίσως είναι καλό να παρατηρήσουμε ότι ενώ ο ιερέας ήταν απασχολημένος στην υπηρεσία της σκηνής του μαρτυρίου, το ψωμί του τραπέζιού και τα μέρη των ζώων που προσφέρονταν για θυσία, αποτελούσαν (από όσο γνωρίζουμε) τη μοναδική του τροφή. Και πόσο ευλογημένα είναι αλήθεια ότι για τον Χριστιανό ΧΡΙΣΤΟ (όπως αναφέρεται και στη θυσία και στο ψωμί) είναι η μόνη τροφή για την ψυχή του!

Ακριβώς σε αυτό το σημείο ίσως είναι καλό να παρατηρήσετε πόσο λεπτομερώς καθορίζονται τα πάντα στη σκηνή, ακόμη και στο πιο μικρό και φαινομενικά πιο ασήμαντο άρθρο. Τώρα, αν η σκηνή και οι υπηρεσίες της είχαν σκοπό να προοιωνίσουν την Εκκλησία του Χριστού, τι επικίνδυνο έργο είναι να αλλάξεις ή να απαλλάσσει από οποιονδήποτε από τους διορισμούς του Κυρίου! Ασφαλώς είναι καθήκον κάθε Χριστιανού να επιμένει ώστε οι διατάξεις του Κυρίου να εφαρμόζονται σύμφωνα με την αποστολική μέθοδο. Ο Απόστολος Παύλος θεώρησε απαραίτητο να γράψει στην εκκλησία της Κορινθίας για να διορθώσει τις καταχρήσεις σχετικά με αυτό ακριβώς το θέμα του δείπνου του Κυρίου. Είχαν απομακρυνθεί από την παραγγελία που τους είχε παραδοθεί από τον ίδιο, και είχαν μειώσει το διάταγμα σε ένα κοινό γεύμα, και έτσι του έκλεψαν όλη την όμορφη σημασία του. Για να τους αποτυπώσει την αναγκαιότητα της τήρησης της τάξης ανέπαφη, τους πληροφορεί ότι ο Κύριος του την είχε αποκαλύψει με ειδική αποκάλυψη. «Έλαβα από τον Κύριο αυτό που σας παρέδωσα, πώς ο Κύριος Ιησούς τη νύχτα που τον πρόδωσαν πήρε ψωμί, και αφού ευχαρίστησε, το έσπασε και είπε: Αυτό είναι το σώμα μου, το οποίο Κάνετε αυτό σε ανάμνηση εμένα καθώς τρώτε αυτό το ψωμί και πίνετε αυτό το ποτήρι, κηρύττετε τον θάνατο του Κυρίου μέχρι να έρθει». Για να παρακολουθήσουν αυτή την όμορφη και εντυπωσιακή διάταξη, οι πρώτοι Χριστιανοί συνέρχονταν κάθε ημέρα του Κυρίου (Πράξεις:20:7), ενώνοντας έτσι τα σύμβολα του θανάτου Του με την ημέρα κατά την οποία αναστήθηκε από τους νεκρούς: μια πιο κατάλληλη και κατάλληλη ένωση. Αλλά πώς αυτή η θεϊκή διάταξη επιπλήττει τη ραθυμία των ανθρώπων, που θεωρούν τους εαυτούς τους σοφότερους από τον Θεό στην παραβίαση αυτής της θείας διάταξης - κάποιιο κρατούν το ποτήρι από τους ανθρώπους. Κάποιοι κόβουν το καρβέλι σε εκατό κομμάτια, καταστρέφοντας έτσι τη φιγούρα του «ενός σώματος». Κάποιοι το παρακολουθούν μόνο μία φορά το μήνα, ή ακόμα και μία φορά το τρίμηνο, καταστρέφοντας έτσι την ένωση μεταξύ θανάτου και ανάστασης. και κάποιιο το

κάνουν απλώς μετά την υπηρεσία, αντί να το κάνουν, όπως στην αρχή, το κέντρο και τον κύριο λόγο για να συναντηθούμε, λόγω της υπέροχης διδασκαλίας του για τον Χριστό, ο οποίος είναι ο αρχηγός και το κέντρο στη συνέλευση των αγίων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ XIII

Ο ΒΩΜΟΣ ΤΟΥ ΘΥΜΙΑΜΑΤΟΣ

ΑΥΤΟ βρισκόταν ανάμεσα στο Λυχνοδρόμιο και στο Τραπέζι του Ψωμιού, «μπροστά από το πέπλο».

Όπως και το τραπέζι, ήταν φτιαγμένο από ξύλο ακκαίας, στρωμένο με καθαρό χρυσό. Είχε πλάτος 21 ίντσες και ύψος 3 ½ πόδια. και σε τετράγωνο σχήμα. Είχε κέρατα σε κάθε πάνω γωνία, σαν το θυσιαστήριο του ολοκαυτώματος. και στα πλαϊνά του ήταν στερεωμένα ραβδιά για να το αντέχουν όταν ήταν σε κίνηση. Το θυμίαμα, που έκαιγαν πάνω του κάθε μέρα οι ιερείς, πρωί και βράδυ, ήταν ένα σύνθετο από γλυκά βότανα. Αυτή η ένωση επρόκειτο αποκλειστικά να χρησιμοποιηθεί στον βωμό του θυμιάματος και δεν επρόκειτο να χρησιμοποιηθεί από κοινού από τον λαό που πονούσε για θάνατο. Βλέποντας ότι ήταν μια θεϊκή ένωση, μπορούμε κάλλιστα να πιστέψουμε ότι η μυρωδιά που εκπέμπεται κατά την καύση του ήταν απολαυστικά αρωματική. Οι ώρες που έκαιγαν το θυμίαμα ήταν οι ώρες, πρωί και βράδυ, που ο κόσμος συγκεντρωνόταν στην πύλη της σκηνής για προσευχή. Βλέπε Λουκάς 1:8-10.

Επομένως, δεν έχουμε καμία αμφιβολία ως προς το μεταφορικό νόημα αυτού του θυμιάματος. Προοιωνίζει «ΟΙ ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ» της εκκλησίας. που ο αναγνώστης θα θυμάται ότι είναι η υπόλοιπη πράξη της εκκλησιαστικής λατρείας, όπως αναφέρεται στις Πράξεις 2:42, την οποία πρέπει να εξετάσουμε. Στην Αποκ. 8:3-4 διαβάζουμε: «Και ένας άλλος άγγελος ήρθε και στάθηκε στο θυσιαστήριο (του θυμιάματος), και του δόθηκε πολύ θυμίαμα, για να το προσθέσει στις προσευχές όλων των αγίων, Το χρυσό θυσιαστήριο που ήταν μπροστά στον θρόνο, και ο καπνός του θυμιάματος, με τις προσευχές των αγίων, ανέβηκε μπροστά στον Θεό από το χέρι του αγγέλου». Ο Δαβίδ προσευχήθηκε, δείχνοντας την κατανόησή του για το νόημα του θυσιαστηρίου του θυμιάματος, «Ας εκτεθεί η προσευχή μου ως θυμίαμα μπροστά σου». Δεν χρειαζόμαστε άλλες αποδείξεις. Το θυμίαμα αντιπροσώπευε την προσευχή. Και καθώς το σύνολο προοιωνίζει την Εκκλησία του Θεού στην εποχή του Ευαγγελίου, το θυμίαμα πρέπει να σημαίνει «τις προσευχές» που αποτελούν ουσιαστικό μέρος της τάξης της θείας λατρείας στην εκκλησία. Το γεγονός ότι κατασκευάστηκε για την αποκλειστική χρήση της σκηνής του Μαρτυρίου, δείχνει ότι καμία λατρεία δεν είναι αποδεκτή στον Θεό από εκείνους που δεν τον πλησιάζουν με τον νέο και ζωντανό τρόπο, όπως επισημάνθηκε προηγουμένως σε αυτό το έργο. Το να υποθέσουμε ότι ο αμαρτωλός μπορεί απλώς να προσευχηθεί για χάρη και σωτηρία, σημαίνει ότι παραμερίζει την «οδό» του Κυρίου όπως την είδαμε να χαρακτηρίζεται.

Η φωτιά στο θυσιαστήριο του θυμιάματος ελήφθη από το θυσιαστήριο του ολοκαυτώματος. Από το ίδιο σημείο λήφθηκε και η φωτιά για το «θυμιατήρι». Ο Nadab και ο Abihu χτυπήθηκαν με θάνατο επειδή έκαψαν «περίεργη φωτιά» ενώπιον του Κυρίου, δηλ. φωτιά που δεν ελήφθη από το θυσιαστήριο του ολοκαυτώματος. Έσπασαν έτσι τη σύνδεση μεταξύ των δύο βωμών. Το

μάθημα που διδάσκει αυτό είναι ότι όσο θερμές κι αν είναι οι προσευχές και οι έπαινοι μας, εάν δεν έχουμε έρθει πρώτα στον Χριστό και δεν «λάβουμε την εξιλέωση» με τον τρόπο που έχει ορίσει ο Θεός, οι προσευχές μας θα είναι βδέλυγμα στον Θεό.

Στις προσευχές της Εκκλησίας περιλαμβάνονται ο έπαινος και η ευχαριστία. Όλες οι προσευχές πρέπει να αναμειγνύονται με ευγνωμοσύνη προς τον Θεό για τα προηγούμενα ελέη που ελήφθησαν. Το θυμίαμα ήταν ένα ευχάριστο άρωμα. Αυτό δείχνει πόσο ευχαριστημένος είναι ο Θεός μας όταν λατρεύουμε ενώπιόν Του και θέτουμε μπροστά Του τα αιτήματα της καρδιάς μας.

Έτσι, βλέπουμε ότι το πρώτο διαμέρισμα της σκηνής με τα έπιπλά του προμήνυε τη λατρεία της Εκκλησίας του Θεού στην εποχή του Ευαγγελίου. Ο αναγνώστης καλείται να μελετήσει την πρώτη προς Κορινθίους επιστολή του Παύλου, όπου σύντομα θα δει ότι τα πράγματα που υποδείξαμε ήταν ακριβώς αυτά που ο Παύλος είχε, υπό θείκη καθοδήγηση, «τάξει» για τη λατρεία της Εκκλησίας όταν συγκεντρώθηκε. μαζί. Στο κεφ. 11 ξεκινάει επαινώντας τους επειδή τηρούν τις «παραδόσεις», δηλαδή τις διατάξεις του Χριστού. Στη συνέχεια προχωρά στη διόρθωση ορισμένων ατασθαλιών στις οποίες είχαν επιδοθεί, ενώ κατά κύριο λόγο κρατούσε τις «παραδόσεις» όπως παραδόθηκαν. Στη συνέχεια γίνονται αναφορές στη «διδασκαλία» στην Εκκλησία. Αυτό είχε προφανώς αμοιβαίο χαρακτήρα και συμμετείχαν πολλοί. Εδώ βλέπουμε μια σαφή ένδειξη ότι η Εκκλησία συνεχίζει στη «διδασκαλία των αποστόλων». Στη συνέχεια χαμηλώστε στο κεφ. 11 βλέπουμε ότι συνέχισαν επίσης στο «σπάσιμο του ψωμιού». και στο κεφ. 14 έγινε επίσης αναφορά στις «προσευχές» στις οποίες η Εκκλησία ασχολούνταν συνεχώς.

Τώρα, πριν φύγουμε από τον Άγιο Τόπο, μπορούμε κάλλιστα να σκεφτούμε τη σοφία και την αγάπη του Θεού για να διατάξουμε έτσι τη λατρεία της Εκκλησίας Του. Κατά τη συνένωση, η κεντρική έλξη για την Εκκλησία ήταν το δείπνο του Κυρίου που το είχε ορίσει έτσι ο Θεός, όχι λόγω των στοιχείων, αλλά λόγω των πραγμάτων στα οποία έδειχναν. Έκαναν όμορφα το σώμα και το αίμα του Χριστού: μίλησαν για λύτρωση, για συγχώρεση, για ειρήνη με τον Θεό. αντιπροσώπευαν την πηγή και τη διατροφή της πνευματικής ζωής και έδειχναν προς τα εμπρός τη ένδοξη εμφάνιση του Ιησού Χριστού. Θα μπορούσε κάτι πιο κατάλληλο και κατάλληλο από τη θέση που κατέχει αυτή η διάταξη στην Εκκλησία; Η «διδασκαλία» ή το ξεδίπλωμα της θείας αλήθειας από εκείνους που είναι αρμόδιοι να διδάξουν είναι επίσης το πιο ουσιαστικό για την ανάπτυξη της Εκκλησίας. «Επιθυμήστε το ειλικρινές γάλα του λόγου», λέει ο Πέτρος, «για να μεγαλώσετε με αυτό». Και τέλος, «οι προσευχές» (με τις οποίες πρέπει να ενωθεί ο έπαινος) φέρνουν την ψυχή κοντά στον Θεό και την κρατούν εκεί. Μας φέρνουν τις ευλογίες του Θεού. Μέσω αυτών βρίσκουμε τη χάρη να βοηθάμε σε ώρα ανάγκης. Πράγματι, σε αυτά τα θεία ραντεβού έχουμε όλα όσα μπορούμε να συλλάβουμε ότι είναι απαραίτητα για την εποικοδόμηση της Εκκλησίας στη θεία ζωή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ XIV

ΤΑ ΑΓΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ

ΑΥΤΟ το διαμέρισμα ήταν ένα τετράγωνο δωμάτιο, χωρισμένο από τον Ιερό χώρο με το όμορφο πέπλο, για το οποίο θα έχουμε κάτι να πούμε αργότερα. Το κτήριο διαμορφώθηκε φυσικά από τα ίδια υλικά με τον Ιερό Τόπο. Η διαφορά μεταξύ των δύο διαμερισμάτων ήταν στα έπιπλα και το φως. Τα Άγια των Αγίων περιείχαν:--(1) Την Κιβωτό της Διαθήκης. Αυτό ήταν ένα ξύλινο σεντούκι, επικαλυμμένο με χρυσό. Περιείχε ένα αντίγραφο του νόμου, ένα χρυσό δοχείο με μάννα που διατηρήθηκε ως εκ θαύματος, και τη ράβδο του Ααρών που φύτρωσε. (2) Το Mercy Seat. Αυτό σχημάτιζε το καπάκι της κιβωτού και ήταν από μασίφ χρυσό. Ένα όμορφο χρυσό στεφάνι στόλιζε τις πλευρές, και δύο χερουβίμ χρυσά στέκονταν, ένα σε κάθε άκρο, με τα φτερά τους απλωμένα το ένα προς το άλλο και τα πρόσωπά τους λυγισμένα προς την κιβωτό. Το σύνολο χτυπήθηκε από μια μάζα χρυσού. Όπως ο Άγιος Τόπος, τα Άγια των Αγίων δεν είχαν παράθυρα. ούτε είχε λυχνοστάτη, και καθώς το παχύ πέπλο κρατιόταν κοντά θα ήταν στο απόλυτο και αέναο σκοτάδι, αλλά για το ένδοξο φως που το φώτιζε. Τι ήταν αυτό το φως; Ήταν το φως του Θεού το σεχίνα. Ακριβώς πάνω από την Κιβωτό της Διαθήκης υψωνόταν το υπέροχο σύμβολο της θεϊκής παρουσίας - η κολόνα του σύννεφου τη μέρα και της φωτιάς τη νύχτα. Αυτή η μυστηριώδης φωτιά διαπέρασε τα παχιά καλύμματα της σκηνής και κατέβηκε στο Ελεήμονας, ανάμεσα στα χερουβείμ της δόξας, και έτσι φώτισε τα Άγια των Αγίων με μια φλόγα υπερφυσικού φωτός. Ο αναγνώστης μπορεί εύκολα να φανταστεί πόσο υπέροχα ένδοξο πρέπει να ήταν αυτό το διαμέρισμα, με τους χρυσούς τοίχους του, το όμορφο κάλυμμα και το πέπλο του, τη χρυσή κιβωτό και το ελέητό του, και όλα φωτισμένα τόσο λαμπρά με θεϊκό φως από τον ουρανό!

Τι αντιπροσωπεύει, λοιπόν, αυτός ο Άγιος Τόπος; Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι αντιπροσωπεύει την ιερή παρουσία του Ιεχωβά. Ο ΟΥΡΑΝΟΣ, όχι μια τοποθεσία, αλλά μια κατάσταση, όπως διαβάζουμε στο εδάφιο Εβραίου 9:24: «Ο Χριστός δεν μπήκε σε ιερό τόπο φτιαγμένο με χέρια, όπως στο πρότυπο του αληθινού, αλλά στον ίδιο τον ουρανό, για να εμφανιστεί τώρα στο πρόσωπο του Θεού για μας». Αυτό είναι καθοριστικό. Τώρα ας εξετάσουμε τα σύμβολα λεπτομερώς.

1ος. Ο χρυσός, τα πλούσια κρεμαστά και το κάλυμμα, όπως εξηγήθηκε προηγουμένως, δείχνουν πλούτη, δόξα, τιμή, αγιότητα, παραδεισένια. Όλα αυτά τα πράγματα ανήκουν στον Θεό και στον ουρανό, ως ΠΡΩΤΗ Πηγή τους.

2ο. Η κιβωτός, με το κάθισμα του ελέους και τη Σεχίνα σε συνδυασμό, συμβολίζουν τον Ιεχωβά ενθρονισμένο ψηλά. Η κιβωτός θεωρούνταν πάντα ταυτόσημη με την παρουσία του Θεού. Ότι αυτή ήταν η θεϊκή πρόθεση σχετικά με αυτό είναι σαφές από πολλά περιστατικά που συνδέονται με αυτήν στη μετέπειτα ιστορία της. Όταν καταλήφθηκε από τους Φιλισταίους, η ετοιμοθάνατη νύφη του Ηλεί φώναξε: «Η δόξα έφυγε από τον Ισραήλ, επειδή η κιβωτός ελήφθη». Και όταν μεταφέρθηκε στο ναό του Dagon, ο θεός των ψαριών έπεσε επανειλημμένα μπροστά του. Όπου μεταφέρθηκε στην αιχμαλωσία του, ο λοιμός και η πανούκλα κατέστρεψαν τους ανθρώπους. Ο Ουζά χτυπήθηκε νεκρός επειδή το άγγιξε, και πενήντα χιλιάδες άνδρες της Βηθσεμέσ σκοτώθηκαν επειδή το κοίταξαν. Από την άλλη πλευρά, ο οίκος του Ωβήδ-Εδώμ ευλογούνταν όλη την ώρα που αναπαύονταν κάτω από τη στέγη του. Οι Ισραηλίτες μιλούσαν συχνά για τον Θεό που κατοικούσε «ανάμεσα στα χερουβείμ», και οι Φιλισταίοι είπαν, αναφερόμενοι στην κιβωτό, «Ο Θεός ήρθε στο στρατόπεδο». Από όλα αυτά είναι σαφές ότι η

κιβωτός στο σύνολό της ήταν σύμβολο της μεγαλειώδους και απαίσιας παρουσίας του Θεού. Ας εξετάσουμε τώρα τα μέρη του. (α) Η κιβωτός περιείχε αντίγραφο του νόμου. Ο Παύλος λέει: «Ο νόμος είναι άγιος, δίκαιος και καλός». Ήταν το σύμβολο της τέλει αγιότητας του Θεού. Ήταν ο «νόμος της διαθήκης», και ως εκ τούτου η θέση του στην κιβωτό υποδηλώνει ότι ο Θεός είναι «μια διαθήκη που τηρεί τον Θεό». «Ο λόγος του Κυρίου δεν μπορεί να παραβιαστεί», «υπομένει για πάντα», και ό,τι έχει υποσχεθεί, σίγουρα θα εκτελέσει. Όταν ο Θεός εμφανίστηκε στη σάρκα, στο πρόσωπο του Υιού Του Ιησού Χριστού, εκπληρώθηκαν τα λόγια του Δαβίδ, «το νόμο σου έκρυψα στην καρδιά μου, για να μην αμαρτήσω εναντίον σου», και ο Ιησούς «εκπλήρωσε το νόμο και το έκανε να τιμήσει ικανό». (β) Η κιβωτός περιείχε επίσης το «χρυσό δοχείο του μάννα». Το μάννα ήταν η υπερφυσική τροφή με την οποία ο Θεός τάιζε τον λαό Του στην άγονη έρημο. Κατέβηκε από τον ουρανό. Ήταν μυστηριώδες - οι άνθρωποι είπαν, "Τι είναι;" δεν ήταν προϊόν γης, γιατί η έρημος ήταν άγονη. Διατηρήθηκε ως εκ θαύματος στην κιβωτό. Τώρα όλα αυτά μιλούν ξεκάθαρα για τον βαθύ σκοπό του Θεού, που ήταν κρυμμένος για αιώνες, αλλά τώρα αποκαλύφθηκε στον Ιησού Χριστό, σχετικά με τον άρτο της ζωής, τον οποίο, αν φάει κάποιος, θα ζήσει για πάντα. «Εγώ είμαι ο άρτος της ζωής», είπε ο Ιησούς. «Οι πατέρες σας έφαγαν μάννα στην έρημο και πέθαναν. Αυτός είναι ο άρτος που κατεβαίνει από τον ουρανό, για να φάει ο άνθρωπος και να μην πεθάνει». Αυτό είναι «το μυστήριο της ευσεβείας: ο Θεός φανερώνεται στη σάρκα». (γ) Στην κιβωτό εναποτέθηκε επίσης «η ράβδος του Ααρών που μπουμπούκωνε». Η ιστορία αυτής της ράβδου αποκαλύπτει τη σημασία της. Ο Κορέ, ο Δαθάν και ο Αβιράμ φιλοδοξούσαν να γίνουν ιερατεία και ηγήθηκαν μιας εξέγερσης εναντίον του Μωυσή και του Ααρών. Για να εδραιώσει τον Ααρών και να αποκαλύψει την εξέγερσή τους, ο Θεός διέταξε ένα στεγνό ραβδί για κάθε φυλή, με το όνομα του αρχηγού κάθε φυλής γραμμένο πάνω του, πρέπει να τοποθετηθούν στη σκηνή. «Και συνέβη ώστε την επομένη ο Μωυσής πήγε στη σκηνή της μαρτυρίας, και ιδού, η ράβδος του Ααρών για τον οίκο του Λευί βλαστήθηκε, και έβγαλε μπουμπούκια και άνθη και έδωσε αμύγδαλα». Έτσι, ο Ααρών και ο οίκος του καθιερώθηκαν πλήρως και τελικά στην ιεροσύνη. το εξεγερμένο κόμμα που υπέστη έναν τρομερό θάνατο ως ανταμοιβή της ταπεινοφροσύνης τους. Τώρα γιατί τοποθετήθηκε αυτή η ράβδος στην κιβωτό; Σύμφωνα με το Numb. 11:10 «φυλάχθηκε ως ένδειξη ενάντια στα παιδιά της εξέγερσης». Αυτή ήταν η άμεση χρήση του. Αλλά ενώ εξυπηρετούσε αυτόν τον σκοπό για τον Ισραήλ, υποδεικνύει επίσης τον μυστικό σκοπό του Θεού σχετικά με το βασιλικό ιερατείο του Ιησού Χριστού. Σκεφτείτε: ήταν ένα στεγνό ραβδί. Ο Χριστός ήταν «ως ρίζα από ξηρό έδαφος». Τώρα όμως άνθισε και καρποφόρησε ως ο μεγάλος Αρχιερέας στον θρόνο Του.

Έτσι, το περιεχόμενο της κιβωτού μιλάει εύγλωττα για τον μυστικό σκοπό του Θεού που ήταν κρυμμένος για αιώνες, αλλά τώρα αποκαλύφθηκε στον Ιησού. «Όπως είναι γραμμένο το μάτι δεν είδε, ούτε το αυτί άκουσε, ούτε μπήκε στην καρδιά του ανθρώπου τα πράγματα που ο Θεός ετοίμασε για εκείνους που τον αγαπούν, αλλά ο Θεός μας τα αποκάλυψε με το πνεύμα Του, γιατί το πνεύμα ερευνά όλα τα πράγματα -- ναι, τα βαθιά πράγματα του Θεού».

3η. Το έλεος. Το όνομα αυτού του όμορφου καλύμματος της κιβωτού είναι πολύ υποβλητικό. ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΕΛΕΥΘΕΡΟ. Υποδηλώνει την αξιολύπητη, ελεήμονα και στοργική φύση του Θεού. Ενώ το περιεχόμενο της κιβωτού έδειχνε τη δικαιοσύνη και την πίστη του Θεού, και υποδήλωνε τον ερχομό του Χριστού ως δικαιοσύνη μας, και του Μεγάλου Βασιλιά και Ιερέα μας. το κάθισμα του ελέους μας λέει ότι ο Θεός είναι ευνοϊκός και επιθυμεί να μας σώσει. Δείχνει ότι στο

πλήρωμα του χρόνου ο Θεός θα παρείχε ένα πραγματικό έλεος - τον Ιησού Χριστό - του οποίου αυτή ήταν μια όμορφη σκιά. «Είναι ο εξιλεωτικός για τις αμαρτίες μας, και όχι μόνο για τις αμαρτίες μας, αλλά για τις αμαρτίες όλου του κόσμου». Εδώ παρατηρήστε πώς η αλήθεια και η δικαιοσύνη, με την αγάπη και το έλεος συνδυάζονται όμορφα μεταξύ τους. ο πρώτος στην κιβωτό και ο δεύτερος στο έλεος. Εν Χριστώ λοιπόν «έλεος και αλήθεια συνήλθαν».

4η. Τα χερουβείμ της δόξας. Αυτές ήταν αγγελικές εικόνες που κοιτούσαν προς τα κάτω στο έλεος, με τα φτερά απλωμένα το ένα προς το άλλο. Η στάση τους έδειχνε την έντονη επιθυμία τους να κατανοήσουν τα μυστήρια της κιβωτού και του ελέους. Αντιπροσωπεύουν τους αγγέλους και τους αρχαγγέλους που περιβάλλουν τον θρόνο του Θεού στους ουρανούς. Διαβάζουμε για χερουβίμ που τοποθετήθηκαν στην είσοδο της Εδέμ, για να φυλάξουν το δέντρο της ζωής και να εμποδίσουν τον ένοχο άνθρωπο να το φάει. Αυτή ήταν μια ελεήμονα πρόληψη, καθώς σε αυτή την έκπτωτη αμαρτωλή κατάσταση κανένας άνθρωπος δεν θα «ζούσε πάντα». Εδώ πάλι φυλάνε το έλεος. και καθώς κοιτάζουν προς τα κάτω με τόση προσήλωση στο ελέητρο και την κιβωτό, θυμόμαστε το ρητό "τα οποία (τα πράγματα της σωτηρίας μας) οι άγγελοι επιθυμούν να κοιτάξουν." Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι οι άγγελοι του Θεού ενδιαφέρονται βαθιά για το πεπρωμένο του ανθρώπινου γένους. Για τα παιδιά ο Χριστός είπε: «Οι άγγελοι ΤΟΥΣ βλέπουν πάντα το πρόσωπο του Πατέρα Μου που είναι στους ουρανούς». Στους Εβραίους τίθεται το ερώτημα: "Δεν στέλνονται όλα αυτά διακονούντα πνεύματα για να υπηρετήσουν αυτούς που θα έπρεπε να είναι κληρονόμοι της σωτηρίας;" Ο Ιησούς τους αντιπροσωπεύει σαν να χαίρονται για τη χαρά του Θεού «για έναν αμαρτωλό που μετανοεί περισσότερο από τους ενενήντα εννέα δίκαιους που δεν χρειάζονται μετάνοια». Παίζουν σημαντικό ρόλο σε όλη την Παλαιά Διαθήκη στη διακονία στον άνθρωπο των πραγμάτων του Θεού. και στο μεγάλο μέλλον - όπως φαίνεται στην Αποκάλυψη - θα συμμετάσχουν στους ένδοξους θριάμβους του Βασιλιά των βασιλιάδων και του Κυρίου των κυρίων.

5η. Η σεχίνα της δόξας. Αυτό, όπως είδαμε, ήταν το υπερφυσικό φως που κατέβαινε πάνω στο ελέησμα και ήταν το μόνο φως των αγίων των αγίων. Η εσωτερική σκηνή, όπως είδαμε προηγουμένως, ήταν το σύμβολο του ουρανού, και εδώ έχουμε ένα σύμβολο του ίδιου του Θεού. Ο ουρανός δεν χρειάζεται φως της φύσης - ο Θεός είναι το φως του. Αλλά ΑΥΤΟ το μέρος και αυτό το φως έδειχναν ότι ο Θεός είχε κατέβει για να κατοικήσει με τον άνθρωπο. Όπως είναι γραμμένο, «κατοικεί ανάμεσα στα χερουβείμ». Ο Θεός είπε επίσης στον Μωυσή: «Εκεί θα κοινωνήσω μαζί σου από ψηλά το ελέησμα ανάμεσα στα δύο χερουβίμ, που βρίσκονται πάνω στην κιβωτό της μαρτυρίας». Είναι λοιπόν μια ένδοξη πρόβλεψη της δόξας του Θεού σε σχέση με την Εκκλησία του Ιησού. Αλλά από αυτό αργότερα. Επιτρέψτε μου να σημειώσω εδώ μόνο το γεγονός ότι και στα δύο διαμερίσματα της σκηνής δεν υπήρχε πάτωμα παρά η άμμος της ερήμου. Στο επόμενο κεφάλαιο θα δούμε ότι αυτό ήταν ένα σημείο μεγάλης σημασίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ XV

Ο ΑΡΧΙΕΡΕΑΣ

Η θεώρηση του Αρχιερέα είναι το τελευταίο αλλά σπουδαιότερο θέμα μας. Ότι ο Αρχιερέας προοριζόταν να είναι τύπος του Χριστού της Καινής Διαθήκης αποδεικνύει πλήρως και άφθονα.

Αλλά, όπως θα δούμε, η δόξα και το μεγαλείο του Χριστού απαιτούν ακόμη περισσότερα από τον Εβραίο Αρχιερέα για να το απεικονίσει. Καθώς το θέμα είναι ευρύ, θα είναι πιο βολικό να το χωρίσουμε σε ενότητες. Ας πάρουμε πρώτα ΤΑ ΕΝΔΥΜΑΤΑ ΤΟΥ.

Αυτά ήταν πλούσια και όμορφα. Τα κάτω ενδύματα ήταν από καθαρό λευκό λινό. Μας υπενθυμίζεται έτσι η αγνότητα και η ανοξείδωτη φύση του χαρακτήρα και της ζωής του Ιησού, ο οποίος ήταν «άγιος, ακίνδυνος και αμόλυντος και χωρισμένος από τους αμαρτωλούς». Ακολούθησε το «χιτώνα του εφόδ». Αυτό ήταν ένα είδος χιτώνα, από μπλε υλικό, που κατέβαινε κάτω από τα γόνατα. "Επάνω στο στρίφωμα του" ήταν ρόδια από μπλε και μοβ και κόκκινο. εναλλάσσονταν με χρυσές καμπάνες, που ηχούσαν γλυκά όταν ο Αρχιερέας έμπαινε στα Άγια των Αγίων. Αξιοσημείωτο είναι ότι τα άμφια ήταν από το ίδιο υλικό και τα ίδια χρώματα με τα κρεμαστά και τα εσωτερικά καλύμματα της σκηνής. Ο χιτώνας του Αρχιερέα φαίνεται να υποδηλώνει την ιερή χαρά που μας φέρνει στο Ευαγγέλιο του Χριστού. Πάνω από αυτό το χιτώνα ήρθε το εφόδ. Αυτό ήταν ένα περίτεχνο και δαπανηρό ένδυμα. Ήταν ένας κοντός χιτώνας, κρεμασμένος στους ώμους και ήταν φτιαγμένος από χρυσό, μπλε, μωβ, κόκκινο και λεπτό πλεγμένο λινό. Οι χρυσές πλάκες χτυπήθηκαν λεπτές και κόπηκαν σε κλωστές και επεξεργάστηκαν καλλιτεχνικά το υλικό. Όταν επισκέφτηκα την έκθεση Indian and Colonial στο Λονδίνο πριν από λίγο καιρό, είδα κάποια ανατολίτικα κεντήματα από χρυσό, που μου φάνηκε παράξενα αντίστοιχη με την περιγραφή αυτής της εφόδου. Το έργο ξεπέρασε σε πλούτο και ομορφιά όλα όσα είχα δει ποτέ πριν. Έχουμε σε αυτή την εφωδία ένα σύμβολο της θείας δόξας και αξιοπρέπειας του μεγάλου Αρχιερέα μας. όχι όπως εμφανίστηκε στη γη, αλλά όπως εμφανίζεται τώρα στην παρουσία του Θεού για εμάς. Στο μπροστινό μέρος αυτής της όμορφης εφόδου ήταν τοποθετημένος ο θώρακας. Ήταν κι αυτό ένα άρθρο ένδοξης ομορφιάς. Έγινε τετράγωνο και διπλασιάστηκε, ώστε να σχηματίζει μια τσέπη, που καλύπτει το στήθος. Η βάση του ήταν από το ίδιο υλικό με το εφόδ. αλλά η κύρια ομορφιά του αποτελούνταν από δώδεκα πολύτιμους λίθους διαφορετικών χρωμάτων, σε τέσσερις σειρές των τριών σε κάθε μία. Σε κάθε πέτρα ήταν χαραγμένη μια από τις δώδεκα φυλές του Ισραήλ. Ως εκ τούτου, ολόκληρες οι δώδεκα φυλές εκπροσωπούσαν σε αυτόν τον θώρακα. και έπεσε στην καρδιά του Αρχιερέα καθώς εμφανιζόταν ενώπιον του Θεού. Αυτός ο θώρακας από δώδεκα πολύτιμους λίθους, που αντιπροσωπεύει τις δώδεκα φυλές, είναι ένα όμορφο σύμβολο του Χριστού του μεγάλου Αρχιερέα μας που φέρει την εκκλησία, την οποία τόσο αγαπά, στην καρδιά του. ενώ μεσολαβούσε γι' αυτήν στην παρουσία του Πατέρα Του.

Οι πολύτιμοι λίθοι μιλούν για την ΑΞΙΑ ΠΟΥ Ο ΙΗΣΟΥΣ ΒΑΖΕΙ στην εκκλησία Του. Για τον πιστό λαό Του λέει «Θα γίνουν δικοί μου... όταν έρθω να αριθμήσω τα κοσμήματά Μου». Δεν τους ξεχνά ποτέ. Είναι όμορφα με την ομορφιά του ουρανού. λάμπουν στο φως του Θεού. Σε καθέναν από τους ώμους του Αρχιερέα υπήρχε ένα πιάτο από χρυσό, στερεωμένο επίσης στο εφόδ. Σε κάθε πιάτο ήταν τοποθετημένη μια μεγάλη πέτρα όνυχα, με έξι από τα ονόματα των φυλών του Ισραήλ χαραγμένα. Εδώ πάλι αντιπροσωπεύονται οι δώδεκα φυλές και η εκκλησία προοιωνίζεται ότι φέρεται στους ώμους του Χριστού. Ο ώμος είναι στη Γραφή σύμβολο ευθύνης και φέρουσας βάρους. Έτσι στον Ησαΐα 9, «Η κυβέρνηση θα είναι στον ώμο Του (του Χριστού). Το πρόβατο που χάθηκε και βρέθηκε το έβαλαν στον ώμο του καλού βοσκού, ενώ εκείνος το έφερνε στο σπίτι αγαλλιασμένος. Ως εκ τούτου, οι πλάκες των ώμων προορίζονται να απεικονίσουν πώς ο Ιησούς, ως ο μεγάλος Αρχιερέας μας, αναλαμβάνει την υπόθεση μας και

φέρει το βάρος των φροντίδων μας. «Έχοντας λοιπόν έναν μεγάλο Αρχιερέα, που πέρασε από τους ουρανοί, τον Ιησού τον Υιό του Θεού, ας κρατήσουμε γερά την ομολογία μας. Πειραστήκαμε σε όλα τα σημεία όπως εμείς, αλλά χωρίς αμαρτία, ας πλησιάσουμε λοιπόν με τόλμη στον θρόνο της χάριτος για να λάβουμε έλεος και να βρούμε τη χάρη για να μας βοηθήσει σε ώρα ανάγκης» (Αυτ. 4:14. -16). «Επειδή, επειδή υπέφερε ο ίδιος, πειραζόμενος, μπορεί και να υποστηρίξει τους πειρασθέντες» (κεφ. 2:18). Η ΠΕΡΙΕΡΓΙΑ ΖΩΝΗ, δεμένη γύρω από τη μέση του Αρχιερέα, ήταν της ίδιας πλούσιας και όμορφης δουλειάς με την εφόδα. Η συμβολική του σημασία μπορεί να συγκεντρωθεί από τις ακόλουθες Γραφές: -- «Ο Θεός, που με ζούσε με δύναμη, και τελειοποιεί τον δρόμο μου, κάνει τα πόδια μου σαν πόδια οπισθίων» (Ψαλμ. 18:32-33). «Με μετέτρεψες το πένθος μου σε χορό· έλυσες τον σάκο μου και με περιζώσας με χαρά» (Ψαλμ. 30:11). "Ας είναι ζωσμένες οι οσφύ σας και ας αναμμένα τα λυχνάρια σας, και να είστε οι ίδιοι σαν ανθρώπους που αναζητούν τον Κύριό σας... μακάριοι είναι εκείνοι οι δούλοι τους οποίους ο Κύριος, όταν έρθει, θα βρεθεί να παρακολουθεί. Αλήθεια σας λέω ότι θα ζώσε τον εαυτό του και βάλει τους να καθίσουν για φαγητό και έλα να τους σερβίρεις» (Λευ. 12:35-37). «Ο Ιησούς πήρε μια πετσέτα και ζούσε και έβαλε νερό σε μια λεκάνη και άρχισε να πλένει τα πόδια των μαθητών» (Ιωάννης 13:3-5). Σταθείτε λοιπόν, έχοντας περιζώσει την οσφύ σας με την αλήθεια (Επ. 6:14). Από αυτές τις Γραφές φαίνεται ότι η ζώνη είναι μια πολύ κοινή φιγούρα στα εμπνευσμένα γραπτά και σημαίνει δύναμη, ταχύτητα, χαρά, ετοιμότητα για υπηρεσία, αλήθεια. Τώρα όλα αυτά ισχύουν για τον Ιησού ως Αρχιερέα μας. Είναι δυνατός να σώσει, γρήγορος να ελευθερώσει, χαίρεται για τον λαό του, πάντα έτοιμος να τον υπηρετήσει και να τον οδηγήσει σε δρόμους αλήθειας. Το ότι αυτή η ζώνη είναι σημαντική καθώς εφαρμόζεται στον Χριστό φαίνεται από την εμφάνιση του Ιησού σε δόξα όπως αποκαλύφθηκε στον Ιωάννη στην Πάτμο: «Και είδα επτά χρυσά κηροπήγια· και εν μέσω των κηροπήγιας ένα σαν γιο ανθρώπου, ντυμένο με ένδυμα μέχρι το πόδι, και γύρω από τους μαστούς με χρυσή ζώνη» (Αποκ. 1:12-13). Ο Αρχιερέας φορούσε επίσης ΜΙΤΡΑ ή τουρμπάνι στο κεφάλι. Αυτό ήταν από λεπτό λινό ή πιθανότερα μετάξι.

Είχε μια μπλε ταινία και στο μπροστινό μέρος, πάνω από τα μάτια, ήταν ένα πιάτο από λαμπερό χρυσό με τις λέξεις "ΑΓΙΟΣΥΝΗ ΣΤΟΝ ΚΥΡΙΟ" πάνω του. Η λέξη αγιότητα σημαίνει αφιερωμένος ή εξ ολοκλήρου διαχωρισμένος στην υπηρεσία του Κυρίου. Ο Ιησούς δεν χρειάζεται τέτοια επιγραφή, γιατί όλα όσα λέει η Βίβλος γι' Αυτόν έχουν αυτή την αλήθεια ανεξίτηλα χαραγμένη πάνω του. Ολόκληρη η ζωή Του στη γη αφιερώθηκε και η παραπάνω διακονία Του είναι εξ ολοκλήρου αφιερωμένη στον Θεό και την εκκλησία Του. Τα "URIM AND THUMMIM" τοποθετήθηκαν μέσα στην τσέπη του θώρακα. Δεν έχουμε πληροφορηθεί ποια ήταν αυτά. Μερικοί υποθέτουν ότι ήταν λαμπρές πέτρες που αυξάνονταν ή μειώνονταν σε φωτεινότητα, σύμφωνα με την πρόθεση του Θεού να τους καθοδηγήσει στην κρίση. Τα ονόματά τους δηλώνουν «φώτα και τελειότητες». Ενδιαφέρουσες είναι οι ακόλουθες αναφορές: «Και του Λευί είπε, το Θουμίμ σου και το Ουρίμ σου είναι με τον θεό σου» (Δευτ. 33:8). «Και αυτός (ο Ιησούς του Ναυή) θα σταθεί μπροστά στον Ελεάζαρ του ιερέα, ο οποίος θα τον ρωτήσει με την κρίση των Ουρίμ ενώπιον του Κυρίου» (Αριθμ. 27:21). «Και όταν ο Σαούλ ρώτησε τον Κύριο, ο Κύριος δεν του απάντησε, ούτε με όνειρα, ούτε με Ουρίμ, ούτε με προφήτες» (Α' Σαμ. 28:6).

«Και θα βάλεις στο θώρακα της κρίσης το Ουρίμ και το Θουμίμ· και θα είναι πάνω στην καρδιά του Ααρών, όταν μπει μπροστά στον Κύριο· και ο Ααρών θα φέρει την κρίση των γιων Ισραήλ

στην καρδιά του ενώπιον του Κυρίου συνεχώς » (Εξ. 28:30). Το ακόλουθο απόσπασμα από την Critical and Expository Bible Cyclopaedia του Fausset θα διαβαστεί με ενδιαφέρον: «Το Speaker's Comm. πιστεύει ότι οι κλήροι ήταν ο τρόπος διαβούλευσης, όπως στις Πράξεις 1:2-6· Παρ. 16:26. Πιθανότατα πέτρες με το όνομα του Ιεχωβά Και οι ιδιότητες -- «φώτα» και «τελειότητες» που ήταν χαραγμένες πάνω τους διπλώθηκαν μέσα στο εφόδιο, κοιτάζοντας, ο Αρχιερέας, με εφόδιο, ενώπιον του Κυρίου, απορροφήθηκε από ουράνια εκστατική ενατένιση Η θεία θέληση λέει ότι ο αρχιερέας έγινε δυνατός για να φορέσει ως εικόνα τις δύο αρετές που χρειαζόταν ο Αιγύπτιος. αλήθεια και δικαιοσύνη». Πάνω από την καρδιά των μούμιων των ιερέων ήταν επίσης ένα σύμβολο του φωτός (απαντώντας στον Urim). Είναι προφανές ότι, ό,τι κι αν ήταν το Urim και το Thummim, η χρήση τους ήταν να υποδείξουν το τέλειο και αναλλοίωτο θέλημα του Θεού. και αυτό το έκαναν με κάποιο αλάνθαστο σημάδι άγνωστο σε εμάς. Τι όμορφο τύπο Χριστού έχουμε εδώ. Είναι ο «λόγος του Θεού», «η οδός η αλήθεια και η ζωή», η τέλεια αποκάλυψη του νου και του θελήματος του Θεού στον άνθρωπο. Και ο λόγος που είπε θα μας κρίνει την έσχατη ημέρα. «Ο λόγος του Κυρίου είναι τέλειος». Από αυτό δεν υπάρχει έφεση. Μακάρι να το πίστευαν αυτό όλοι όσοι δηλώνουν ότι αγαπούν τον Κύριο. Θα έλυne κάθε διαμάχη. αποκλείστε όλες τις αρνητικές ανθρώπινες απόψεις και οδηγήστε μας όλους στο «φως του Κυρίου».

Ο ΔΙΟΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΡΕΑ

Το εβραϊκό ιερατείο επιλέχθηκε από τη φυλή του Λευί. Ο Ααρών ήταν από εκείνη τη φυλή, και όλοι οι διάδοχοι αρχιερείς ήταν της γραμμής του. «Ο Αρχιερέας της ομολογίας μας» ήταν κατά σάρκα από τη φυλή του Ιούδα. Έτσι, το ιερατείο της χριστιανικής θρησκείας «αλλάζει» εντελώς, όπως και «ο νόμος». Εδώ όμως θέλω να επισημάνω ένα πολύ σημαντικό θέμα. Ο μακάριος Κύριός μας δεν ήταν ο μεγάλος μας Αρχιερέας κατά τη σάρκα. Η επίσημη αφιέρωσή Του σε αυτό το ύψιστο αξίωμα έγινε με τον θάνατο και την ανάστασή Του. Αυτό φαίνεται ξεκάθαρα από τα ακόλουθα: «Για κάθε αρχιερέα που λαμβάνεται από ανθρώπους, διορίζεται για ανθρώπους σε πράγματα που αφορούν τον Θεό, ώστε να μπορεί να προσφέρει και δώρα και θυσίες για αμαρτίες, ο οποίος μπορεί να αντέξει ήπια με τους αδαείς και τους λανθασμένους, γι' αυτό Ο ίδιος είναι επίσης περικυκλωμένος από αδυναμίες, και λόγω αυτού είναι δεσμευμένος, όπως για τους ανθρώπους, έτσι και για τον εαυτό του, να προσφέρει για αμαρτίες και κανένας δεν παίρνει αυτή την τιμή για τον εαυτό του, παρά μόνο όταν καλείται από τον Θεό, όπως ήταν ο Ααρών. Έτσι, και ο Χριστός δεν δόξασε τον εαυτό Του για να γίνει Αρχιερέας, αλλά Αυτός που Του μίλησε, Εσύ είσαι ο Υιός Μου, σήμερα σε γέννησα, όπως λέει και σε άλλο μέρος, εσύ είσαι ιερέας για πάντα του Μελχισεδέκ». Συγκρίνοντας το Ψ. 2:7 και Πράξεις 13:33, βλέπουμε ότι οι λέξεις «σήμερα σε γέννησα» ειπώθηκαν για την ανάστασή Του, ή τη γέννηση από τον τάφο. Και είναι προφανές ότι σε αυτήν την εποχή αναφέρονται τα παραπάνω λόγια που παρατίθενται από τους Εβραίους. Ο Θεός Τον αξίωσε από τους νεκρούς ως τον μονογενή Του Υιό και τον ανέστησε στην Αρχιερατεία Του στους ουρανούς. Αυτό θα γίνει αυτονόητο καθώς προχωράμε στην εξέταση της φύσης της ιεροσύνης Του ακόμη περαιτέρω. Το παραπάνω κείμενο λέει ότι ήταν «κατόπιν της τάξης του Μελχισεδέκ», και για να φανεί η αληθινή φύση της ιεροσύνης του Χριστού λέγονται μερικά αξιοσημείωτα πράγματα για αυτόν τον υπέροχο άνθρωπο της παλιάς εποχής. Ο Μελχισεδέκ, μας λένε, ήταν «χωρίς πατέρα, χωρίς μητέρα, χωρίς γενεαλογία, χωρίς αρχή ημερών ούτε τέλος ζωής, αλλά έγινε ΟΜΩΣ ΜΕ ΤΟΝ ΥΙΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, ΔΙΑΜΕΝΕΙ ΙΕΡΕΑΣ

ΣΥΝΕΧΩΣ» (Εβρ. 7:3). Τώρα δεν είναι πρόθεσή μου να κάνω εικασίες για αυτές τις δηλώσεις όσον αφορά τον Μελχισεδέκ, αλλά να επισημάνω ότι ο συγγραφέας σκοπεύει να δείξει ότι η ιεροσύνη του Χριστού είναι αιώνια -- ότι επρόκειτο να είναι μια συνεχής ιεροσύνη, αδιάσπαστη από το θάνατο. Ως εκ τούτου προκύπτει ότι ο Χριστός δεν εγκαταστάθηκε στο αξίωμα του Αρχιερέα παρά μόνο μετά τον θάνατό Του.

Επιστρέφοντας στο Μελχισεδέκ, το όνομά του σημαίνει «Βασιλιάς της Δικαιοσύνης» και στην πραγματικότητα ήταν «Βασιλιάς του Σαλέμ» (που σημαίνει ειρήνη). Ήταν λοιπόν βασιλιάς-ιερέας. και αυτά τα αξιώματα κατείχε ΣΥΓΧΡΟΝΩΣ. Τώρα ο Θεός λέει για τον Ιησού, μετά την ανάστασή Του και την ανάληψή Του: "Αλλά έβαλα τον Βασιλιά Μου στον άγιο λόφο Μου τη Σιών... Εσύ είσαι ο Υιός Μου, σήμερα σε γέννησα. Ζήτα από μένα και θα σου δώσω το Τα έθνη για την κληρονομιά σου και τα άκρα της γης για την κτήση σου θα τα συντρίψεις με σιδερένια ράβδο» (Ψαλμ. 2:6-9). «Ο Δαβίδ δεν ανέβηκε στους ουρανούς, αλλά λέει ο ίδιος: Ο Κύριος είπε στον Κύριό μου, κάθισε στα δεξιά μου μέχρι να κάνω τους εχθρούς σου υποπόδιο των ποδιών σου» (Πράξεις 2:34-36). Έτσι, ο Χριστός φαίνεται να βρίσκεται στον θρόνο του Θεού, βασιλεύοντας ως Βασιλιάς - «ΙΕΡΕΑΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΘΡΟΝΟΥ». και όχι ως ο Ααρών ενώπιον του θρόνου. "Αυτός (Ο ΙΔΙΟΣ) είναι το εξίλασμό (έλεος) για τις αμαρτίες μας."

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΡΕΑ

«Κάθε Αρχιερέας διορίζεται να προσφέρει και δώρα και θυσίες· γι' αυτό είναι απαραίτητο και αυτός ο Αρχιερέας (ο Ιησούς) να έχει κάτι να προσφέρει». Και αυτό είχε! Μα τι προσφορά! Δεν χρειάζεται, όπως ο αρχιερέας του νόμου, να προσφέρει για τον εαυτό του, αλλά «Πέθανε ο δίκαιος για τον άδικο». «Προσφέρθηκε χωρίς λεκέδες στον Θεό. «γιατί τέτοιος Αρχιερέας γίναμε εμείς που ήμασταν άγιοι, ακίνδυνοι, αμόλυντοι και χωρισμένοι από τους αμαρτωλούς». Και «ο Χριστός αφού ήρθε Αρχιερέας του Θεού τα μελλοντικά, μέσω της μεγαλύτερης και τελειότερης σκηνής, όχι χειροποίητα, δηλαδή όχι από αυτή τη δημιουργία, ούτε ακόμη μέσω του αίματος των κασικιών και των μόσχων, αλλά μέσω του το ίδιο το αίμα, μπήκε μια για πάντα στον άγιο τόπο, έχοντας αποκτήσει την αιώνια λύτρωση».

Ως Αρχιερέας μας, ο Ιησούς είναι γεμάτος συμπάθεια για τους πάσχοντες αγίους Του. Διότι αληθώς δεν πιάνει από αγγέλους, αλλά από το σπέρμα του Αβραάμ. Γι' αυτό Του έπρεπε σε όλα να γίνει όμοιος με τους αδελφούς Του, για να μπορέσει να γίνει ένας ελεήμων και πιστός Αρχιερέας σε πράγματα που σχετίζονται με τον Θεό, για να εξιλεωθεί για τις αμαρτίες των ανθρώπων, επειδή ο ίδιος υπέφερε, όντας πειραζόμενος, είναι ικανός να υποστηρίξει αυτούς που δοκιμάζονται.» «Διότι δεν έχουμε Αρχιερέα που να μην μπορεί να τον αγγίξει η αίσθηση των αδυναμιών μας, αλλά κάποιον που έχει πειραστεί σε όλα τα σημεία όπως εμείς, αλλά χωρίς αμαρτία. "

«Αν και ήταν γιος, όμως έμαθε την υπακοή με τα πράγματα που υπέφερε· και αφού έγινε τέλειος, έγινε σε όλους εκείνους που τον υπακούουν, ο συγγραφέας της αιώνιας σωτηρίας· ονομάστηκε του Θεού Αρχιερέας για πάντα σύμφωνα με την εντολή του Μελχισεδέκ». Ο Ιησούς «τελειώθηκε» με την έννοια ότι εισήχθη πλήρως στο αξίωμα του Αρχιερέα και του Σωτήρα. Για αυτό το υψηλό αξίωμα ήταν κατάλληλος και προετοιμασμένος με τον πειρασμό και τη

δοκιμασία σε όλα τα σημεία όπως είμαστε. και προσφέροντας τον εαυτό Του χωρίς λεκέδες στον Θεό ως θυσία για τις αμαρτίες μας. Τελειώνοντας αυτή τη μικρή πραγματεία, θα ήθελα τώρα να δώσω ιδιαίτερη προσοχή.

ΤΟ ΠΕΠΛΟ

Ο αρχιερέας μόνος μια φορά το χρόνο, τη μεγάλη ημέρα της εξιλέωσης, έμπαινε στα ιερά των αγίων μέσα στο πέπλο, με το αίμα του φονευμένου θύματος, το οποίο ράντιζε πάνω και μπροστά στο ιλαστήριο, για να κάνει εξιλέωση για τον λαό. Τώρα μας λένε ότι ο Χριστός μπήκε μια για πάντα στον άγιο τόπο, μέσω του πέπλου με το δικό Του αίμα. Ας εξετάσουμε προσεκτικά ΤΟ ΠΕΠΛΟ ΑΠΟ ΤΟ ΟΠΟΙΟ ΠΕΡΑΣΕ Ο ΙΗΣΟΥΣ. Στο Εβραίους 10:19-21, διαβάζουμε ότι το πέπλο μέσω του οποίου πέρασε ο Χριστός στον ένδοξο θρόνο Του ήταν η ίδια Του σάρκα. Ακριβώς σύμφωνα με αυτό διαβάζουμε ότι την ίδια στιγμή που το ιερό σώμα Του σχίστηκε και σχίστηκε στον σταυρό «το πέπλο του ναού σκίστηκε σε δύο από την κορυφή ως το βυθό». Αυτή ήταν η ΠΡΑΞΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, και ξεδιπλώνει μια ένδοξη αλήθεια. Το σχίσιμο του πέπλου του ναού ήταν γυμνό και ανοιχτό για να δεις τα ιερά των αγίων. Μυστήρια, κρυμμένα για αιώνες, αποκαλύφθηκαν τότε. Για πρώτη φορά ο απλός ιερέας μπόρεσε να κοιτάξει πάνω σε αυτή την υπέροχη κιβωτό και το έλεος και να δει τις κηλίδες αίματος γενεών θυσιών. Τι αποκάλυψη! Το σχίσιμο αυτού του πέπλου έκανε επίσης μόνο ένα μακρύ διαμέρισμα, χωρίς πέπλο ανάμεσα.

Ας στραφούμε όμως από τη σκιά στην ουσία. Το πολύτιμο σώμα του Χριστού ήταν αυτό το πέπλο. ή μάλλον το πραγματικό πέπλο, που χωρίζε τον ιερό από τον ιερότερο τόπο, ώσπου να σκιστεί στο θάνατο πάνω στον σταυρό. Για να μεσολαβήσει για εμάς και να μπει στη λαμπρή βασιλεία Του, το πέπλο της σάρκας Του πρέπει να σχιστεί - να καταστραφεί: για να μπορέσει στην ανάστασή Του, πνευματικό σώμα, να μπει στη λαμπρή παρουσία του Θεού με «το δικό Του αίμα» για να ραντίσει πριν ο θρόνος. Και αυτή η διάσπαση του σώματος του Χριστού αποκάλυψε τα μυστήρια του Θεού στο ευαγγέλιο. Αυτό που ήταν κρυμμένο για αιώνες τότε έγινε απλό. Τότε ξεδιπλώθηκαν τα ένδοξα πράγματα που ανήκουν στην εν Χριστώ ειρήνη μας. Η ζωή και η αθανασία ήρθαν στο φως. Αλλά όχι μόνο. Όπως το σχίσιμο του πέπλου του ναού έκανε ένα αντί για δύο διαμερίσματα, έτσι με τον θάνατο του Ιησού αφαιρείται ο διαχωρισμός από τη θεία παρουσία και «πλησιάζουμε στον Θεό». Ας υποθέσουμε ότι το πέπλο της σκηνής έχει αφαιρεθεί. Τι τότε? Γιατί, θα υπήρχε μόνο ένα μακρύ διαμέρισμα που περιέχει το λυχνοστάτη, το τραπέζι, τον βωμό του θυμιάματος και την κιβωτό και το κάθισμα του ελέους. Τώρα αυτή ακριβώς είναι η κατάσταση των πραγμάτων εν Χριστώ σήμερα. ΤΩΡΑ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΕΠΛΟ που να χωρίζει το βασιλικό ιερατείο από τον Βασιλιά-Ιερέα τους. ΚΑΝΕΝΑ ΠΕΠΛΟ που χωρίζει την Εκκλησία από τον Θεό. Στην Ιουδαϊκή σκηνή κατοικούσε ο Θεός με τον λαό Του, αλλά ήταν στα άγια των αγίων--πέρα από το πέπλο και κρυμμένο από τα μάτια. Αλλά τώρα ο Ιεχωβά σκηνοθετεί ή κατοικεί μαζί μας. «Θα έρθουμε σε εσάς και θα κάνουμε την κατοικία μας μαζί σας», είπε ο Ιησούς για τον εαυτό Του και τον Πατέρα Του. Δεν χρειάζεται να πούμε, "Ποιος θα ανέβει στον ουρανό για να κατεβάσει τον Χριστό από ψηλά;" γιατί είναι μαζί μας, ανάμεσά μας. όπως είπε, «Ιδού, είμαι μαζί σας πάντα, ακόμη και μέχρι το τέλος του κόσμου». Ο ουρανός κατεβαίνει στη γη. Τα Άγια των Αγίων στην ίδια την άμμο της ερήμου! Και η Εκκλησία είναι «εν ουράνια καθήμενη εν Χριστώ Ιησού»! Τι ευλογημένο νόημα, λοιπόν, υπάρχει στα λόγια του θεόπνευστου σχολίου για τη σκηνή του Μαρτυρίου: «Έχοντας, λοιπόν, αδελφοί, Τόλημ ΝΑ

ΕΙΣΟΔΟΥΜΕ ΣΤΟ ΑΓΙΟ ΜΕ ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ, ΜΕ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΠΟΥ ΑΦΙΕΡΩΣΕ ΓΙΑ ΕΜΑΣ, ΜΙΑ ΝΕΑ ΚΑΙ ΖΩΝΤΑΝΟΝΤΑΣ, ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΠΛΟ, ΔΗΛΑΔΗ ΝΑ ΛΕΕΙ ΤΗ ΣΑΡΚΑ ΤΟΥ και έχοντας έναν μεγάλο Αρχιερέα πάνω στον οίκο του Θεού: ΑΣ ΠΛΗΣΙΑΖΟΥΜΕ με μια αληθινή καρδιά σε πλήρη πίστη, έχοντας τις καρδιές μας ραντισμένες από μια κακή συνείδηση. σώμα πλυμένο με καθαρό νερό». (Εβρ. 10:19-22).

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΧVI

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

ΤΕΛΕΙΩΝΟΝΤΑΣ αυτή τη μικρή εργασία, ίσως είναι καλό να συνοψίσουμε τα σημεία σύγκρισης. Είδαμε ότι το εβραϊκό σύστημα ήταν μια σκιά του χριστιανικού συστήματος. Ο Μωυσής ήταν για τους Ισραηλίτες και τη σκηνή ό,τι είναι ο Χριστός για τον λαό Του και την Εκκλησία ως θεσμός. Οι θεόπνευστοι εργάτες στη σκηνή του Μαρτυρίου ήταν τύποι των θεόπνευστων Αποστόλων του Ιησού Χριστού. και οι δύο δουλεύουν σε ένα τέλειο μοτίβο, χωρίς να κλίνουν στη δική τους κατανόηση. Οι εθελοντικές προσφορές για τη σκηνή του Μαρτυρίου μιλούσαν για την εθελοντική αρχή που διαπερνά ολόκληρη τη θρησκεία του Χριστού. Τα υλικά από τα οποία κατασκευάστηκε η σκηνή, μιλούσαν για τη θεϊκή υπεροχή και την πολυτιμότητα όλων όσων ανήκουν στο χριστιανικό σύστημα. Η αυλή της σκηνής έδειξε το γεγονός ότι υπάρχει μια γραμμή που πρέπει να περάσουμε, διαχωρίζοντας τους υπερήφανους και κοσμικούς σοφούς από τους ταπεινούς και διδάσκοντες, προκειμένου να κατανοήσουμε σωστά τα πράγματα του Θεού. Η συμπαγής και ενότητα της σκηνής του μαρτυρίου έδειχνε την αρμονία και την ενότητα της εκκλησίας. Τα καλύμματα της σκηνής μας θύμισαν την ανθρώπινη και θεϊκή φύση του Ιησού, την ταπείνωση και το λυτρωτικό έργο του. και επίσης του δρόμου από τη διαφθορά και την ενοχή της αμαρτίας στην ομορφιά της αγιότητας. Μάθαμε επίσης από αυτά τα καλύμματα πόσο διαφορετική είναι η Εκκλησία του Θεού όπως τη βλέπουν οι ξένοι από αυτό που φαίνεται σε εκείνους που διακονούν τα ιερά πράγματα μέσα τους. Το χάλκινο θυσιαστήριο με τη φωτιά του και η μεγάλη του ποικιλία από θυσίες και προσφορές μίλησαν για την τιμωρία της αμαρτίας και για τη χάρη και άφθονη προμήθεια που έχει κάνει ο Θεός μας για την πλήρη άρση της καταδίκης και της ενοχής μας με το αίμα του Χριστού, που είναι ο Αμνός του Θεού που σηκώνει την αμαρτία του κόσμου. Ο αυλός, μεταξύ του θυσιαστηρίου και της σκηνής του Μαρτυρίου, έδειχνε τον τόπο και τον σκοπό του βαπτίσματος σε σχέση με τους αμαρτωλούς που εισέρχονταν στον Χριστό και την εκκλησία Του. Ο ιερός τόπος, με το λυχνοστάτη του, το τραπέζι των άρτων του και το θυσιαστήριο του θυμιάματός του, ήταν ένας τύπος της Εκκλησίας του Ιησού που συγκεντρώθηκε για λατρεία - τηρώντας «τη διδασκαλία και τη κοινωνία των αποστόλων, το σπάσιμο του άρτου και την προσευχές». Το ιερό των αγίων, με την κιβωτό του, το ελέητό του και το υπέροχο σχέδιό του, αντιπροσώπευε την ιερή παρουσία του Θεού - την ουράνια πολιτεία, μαζί με τις θεϊκές ιδιότητες και τους κρυφούς σκοπούς, τον θρόνο της χάριτος και το «αίμα του ραντίσματος». Ο αρχιερέας ήταν ένας τύπος του Χριστού ως μεσολαβητής μας, αλλά ο βασιλιάς-ιερέας, ο Μελχισεδέκ φέρεται για να συμπληρώσει τον τύπο που απεικονίζει πλήρως τον Μέγα Αρχιερέα μας στον θρόνο του Θεού. Και, τέλος, το πέπλο που απέκρυπτε τους αγίους από τα μάτια, και περνούσε μια φορά το χρόνο από τον αρχιερέα, με αίμα εξιλέωσης, ήταν τύπος της «σάρκας» του Χριστού. ότι το σχίσμα του πέπλου όταν πέθανε ο Ιησούς ήταν μια θεϊκή πράξη που δείχνει ότι μέσω της προσφοράς του σώματος του Ιησού, αφαιρέθηκε το πέπλο που χώριζε

τον άνθρωπο από τον Θεό. ότι οι σωσμένοι μπορούν τώρα όχι μόνο να δουν με πίστη, τις δόξες της ουράνιας πολιτείας, αλλά μπορεί επίσης με τόλμη να πλησιάσει και να κοινωνήσει με τον Θεό στην άγια παρουσία Του.

Τέλος, επιτρέψτε μου να ρωτήσω σοβαρά τον υπομονετικό αναγνώστη μου, ΠΟΥ ΕΙΣΤΕ; Ο ευλογημένος Σωτήρας, με όλα όσα Του ανήκουν, δεν είναι τίποτα για εσάς; Στέκεσαι μακριά και κοιτάς με αδιάφορα μάτια τα μυστήρια του Θεού; Αν ναι, η σκηνή που έχει στήσει ο Κύριος δεν έχει γοητεία για εσάς. Οι ομορφιές του είναι «κρυμμένες από τα μάτια σου» από τη δική σου υπερηφάνεια. γιατί ο Θεός μόνο «τα αποκαλύπτει στα μωρά». Αλλά τουλάχιστον λάβετε προειδοποίηση από αυτόν τον καπνό που κουλουριάζεται στον ουρανό από το ιερό θυσιαστήριο του ολοκαυτώματος του Θεού. Λέει για τη «φωτιά που δεν θα σβήσει ποτέ» και ότι ο Θεός «δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να καθαρίσει τους ένοχους» εκτός από τον Χριστό.

Προσέξτε τα ασημένια στέφανα που υψώνονται πάνω από το παραπέτασμα του δικαστηρίου - - το τίμημα της λύτρωσης του λαού. Κοιτάξτε σε Εκείνον τον οποίο προεικόνιζε αυτό το λύτρο.

Και αν η καρδιά σου συγκινείται από τη θέα αυτού του πονεμένου, λυπημένου, ετοιμοθάνατου, έλα με τη φορτωμένη ψυχή σου--έλα όπως είσαι-και αποδέξου τον αντικαταστάτη σου, τον «Αμνό του Θεού», και κάνε ομολογία πίστης πάνω από το αγαπημένο Του κεφάλι. και μετά έλα και προσφέρου τον εαυτό σου, με πανηγυρική αφιέρωση, για να ταφεί μαζί με τον Χριστό με το βάπτισμα στο θάνατο, ώστε όπως όπως Αυτός αναστήθηκε από τους νεκρούς, έτσι και εσύ να αναστηθείς σε μια νέα και ευλογημένη ζωή.

Και πάλι, να ρωτήσω, αγαπητέ αναγνώστη, ΠΟΥ ΕΙΣΑΙ; Είναι ως αφιερωμένος ιερέας στη σκηνή της νέας διαθήκης; Κοιτάξτε γύρω σας, λοιπόν, και δείτε τις δόξες του ιερού. Σκεφτείτε το χρυσό λυχνοστάτη της νέας σκηνής του Μαρτυρίου -- την εμπνευσμένη διδασκαλία των αποστόλων του Ιησού Χριστού. Δείτε τις ομορφιές του. απολαύστε το καθαρό φως του, έως ότου φωτίσει ολόκληρη την ψυχή σας και αρκεστείτε στο να υπηρετείτε τον Θεό μόνο με την καθοδήγησή του. Σκεφτείτε το «τραπέζι του ψωμιού επίδειξης» -- τα πολύτιμα μνημεία του σώματος και του αίματος του αγαπητού Κυρίου σας. και «μη παραμελείτε τη συνάθροιση των εαυτών σας». Και πάλι, σκεφτείτε αυτόν τον χρυσό βωμό του θυμιάματος καθώς ο χλωμός καπνός του ανεβαίνει σιωπηλά και η ευωδία του γεμίζει τον ιερό τόπο. και ας σε κερδίσει σε μια στενότερη κοινωνία με τον Θεό στην προσευχή. Τότε δεξ μπροστά σου την κιβωτό της διαθήκης, το κάθισμα του ελέους, τα χερουβείμ, τη Σεχίνα! και ξέρετε μια αλήθεια ότι «ο Θεός είναι μαζί μας!» Η παρουσία Του γεμίζει τον άγιο τόπο. Ο Βασιλιάς με την ομορφιά Του είναι εδώ. Η χάρη, το έλεος και η αλήθεια είναι εδώ. Ο παράδεισος είναι εδώ. «Σκεφτείτε», τέλος, «τον Απόστολο και Αρχιερέα της ομολογίας μας». Όχι ενώπιον του θρόνου, απλώς ως παρακλήτρια, αλλά «ιερέας επί θρόνον αυτού», «υψηλός και υψωμένος». «Ας πλησιάσουμε», είμαστε πολύτιμοι στα μάτια Του. Βλέπετε, τα ονόματά μας είναι στο στήθος και στους ώμους του. Πόσο αγαπητοί του είναι οι λαοί Του! Τι γλυκό να το ξέρεις!

Είθε ο Θεός να μας δώσει τη δυνατότητα να είμαστε πιστοί λειτουργοί στο αγιαστήριό Του, ώστε η ευλογημένη «προγεύση της θείας δόξης» να καταλήξει σε πλήρη και αιώνια καρποφορία.

Προφητείες για τον Χριστό και την εκπλήρωσή τους
Σύγχρονη Επιστήμη και Χριστιανική Πίστη
 από τον Δρ Hawley O. Taylor

Υπάρχουν πάνω από εκατό προφητείες σχετικά με τον Ιησού στην Παλαιά Διαθήκη, αλλά ποιες ήταν οι δυνατότητες να γίνουν μόνο 25 προβλέψεις για κάποιον που επρόκειτο να γεννηθεί πολλά χρόνια αργότερα και να πραγματοποιηθούν αυτές οι προβλέψεις;

Ο Δρ Hawley O. Taylor έδωσε την εξής απάντηση: «Σχετικά με αυτές τις περιπτώσεις γεγονότων που είχαν προβλεφθεί για τον Μεσσία του Ισραήλ που επρόκειτο να έρθει, αν οι πιθανότητες επιτυχίας ήταν ακόμη και στην περίπτωση του καθενός, αυτό είναι το p (πιθανότητα) ίσο με n σε Σε κάθε περίπτωση, τότε η συνολική πιθανότητα ότι όλα τα n συμβάντα θα βρουν την εκπλήρωσή τους σε ένα άτομο θα ήταν p ίση με $(1/2)^n$; Αυτά τα προαναγγελθέντα γεγονότα πραγματοποιούνταν αν ήταν απλές εικασίες Τώρα μια ματιά σε αυτές τις προφητείες σχετικά με τον Χριστό αποκαλύπτει ότι δεν έχουν όλες ίσες πιθανότητες επιτυχίας, γιατί σε ορισμένες περιπτώσεις είναι πολύ απίθανο να συμβεί καθόλου το γεγονός (όπως για το Ένα παιδί να γεννηθεί χωρίς άνθρωπο πατέρα τρισεκατομμύρια αν το n ισούται με 25. (Modern Science and Christian Faith, σελ. 178.) Ακόμη και αν εξαιρεθεί η προφητεία σχετικά με την παρθενική γέννηση, ο αριθμός παραμένει αστρονομικά μεγάλος. Πολύ μεγάλο για να υποθέσουμε ότι αυτό συνέβη κατά λάθος! Hawley O. Taylor; Modern Science and Christian Faith σελ. 179-183.

Προφητεία	Όπου Προφητεύτηκε	Όπου Εκπληρώνεται
Της φυλής του Ιούδα.	Γεν. 49:10	Λουκάς 3:23-33
Της βασιλικής γραμμής του Δαβίδ	Jer. 23:5	Matt. 1:1
Γεννημένος από παρθένο	Είναι ένα. 7:14	Matt. 1:18
Γεννήθηκε στη Βηθλεέμ	Μιχαίας 5:2	Matt. 2:1,2
Ένας πρόδρομος θα προετοιμάσει το δρόμο	Mal. 3:1	Μάρκος 1:6,7
Θα μπει στην Ιερουσαλήμ καβάλα σε ένα γαϊδούρι	Zech. 9:9	Matt. 21:6,7
Θα προδοθεί από έναν μαθητή	Zech. 13:6	Matt. 26:49,50
Δηλώθηκε τιμή προδοσίας	Zech. 11:1,2	Matt. 26:14,15
Χρήματα προδοσίας να επιστραφούν	Zech. 11:13	Matt. 27:5,7
Οι μαθητές του θα τον εγκαταλείψουν	Zech. 13:7	Ματ . 26:56
Οι ψευδομάρτυρες θα τον κατηγορήσουν	Ψα. 35:11	Matt. 26:59,60
Θα υποφέρει, θα καταχραστεί	Είναι ένα. 50:6	Matt. 26:67
Θα υποφέρει στη σιωπή	Είναι ένα. 53:7	Matt. 27:12-14
Θα μαστιγωθεί	Είναι ένα. 53:5	Matt. 27:26,29
Χέρια και πόδια τρυπημένα	Ψα. 22:16	Λουκάς 23:33
Αριθμημένος με εγκληματίες	Είναι ένα. 53:12	Μάρκος 15:2

Να μοιράζεις ρούχα	Ψα. 22:18	Ιωάννης 19:23,24
Να προσφερθεί χολή και ξύδι	Ψα. 69:21	Ιωάννης 19:28,29
Να προσφερθεί χολή και ξύδι	Ψα. 69:21	Ιωάννης 19:28,29
Κανένα κόκαλο για να σπάσει	Ψα. 34:20	Ιωάννης 19:33
Θα τρυπηθεί	Zech. 12:10	Ιωάννης 19
Τα πλήθη θα τον επιπλήξουν	Ψα. 109:29	Matt. 27:39
Σκοτάδι την ημέρα για να σηματοδοτήσει τη σταύρωση	Αμώς 8:9	Matt. 27:45
Να ταφούν με τους πλούσιους	Είναι ένα. 53:9	Matt. 27:57-60
Να αναστηθεί από τους νεκρούς!	Ψα. 16:10	Matt. 28:6
Να ανέβει	Ψα. 68:18α	Λουκάς 24:51

Ερμηνευτική του DR Duncan. Cincinnati, nd σελ. 395-99.

Προφητεία	Όπου Προφητεύτηκε	Όπου Εκπληρώνεται
Έπρεπε να είναι ο σπόρος της γυναίκας	Γεν. 3:15	Ματθ.1:18
Θα ήταν ο Υιός του Θεού	Ψα. 2:7	Λουκάς 1:32-35
Θα νικούσε το φίδι	Γεν.3:15	Εβρ. 2:14
Ο σπόρος του Αβραάμ	Γεν.12:1-3; 17:7; 22:18	Gal. 3:16
Ο σπόρος του Ισαάκ	Γεν. 21:12	Εβρ. 11:18
Ο σπόρος του Ιούδα	Γεν. 49:10	Εβρ. 7:14
Ο σπόρος του Δαβίδ	Ψα. 132:11; Jer. 23:5	Πράξεις 13:23. Rom. 1:3
Η ώρα του ερχομού και του θανάτου Του	Dan. 9:24-27	Λουκάς 2:1
Γεννημένος από παρθένο	Είναι ένα. 7:14	Matt. 1:18; Λουκάς 2:7
Τον έλεγαν Εμμανουήλ	Είναι ένα. 7:14	Matt. 1:22-23
Γεννήθηκε στη Βηθλεέμ της Ιουδαίας	Μικρόφωνο. 5:2	Matt. 2:1; Λουκάς 2:4-6
Μεγάλοι άντρες θα έρθουν και θα Του προσκυνήσουν	Ψα. 72:10-15	Matt. 2:1-11
Παιδιά σφάζονται, για να τον σκοτώσουν	Jer. 31:15;	Matt. 2:16-18
Παρουσιάστηκε από τον Ιωάννη τον Βαπτιστή	Είναι ένα. 40:3; Mal. 3:1	Matt. 3:1-3; Λουκάς 1:17

Χρίσθηκε από το Άγιο Πνεύμα	Ψα. 45:7; Είναι ένα. 11:2; 41:1	Matt. 3:16-17; Ιωάννης 3:34; Πράξεις 10:38
Ήταν ένας προφήτης σαν τον Μωυσή	Δευτ.18:15-18	Πράξεις 3:20-22
Στάλθηκε ως ελευθερωτής στο λαό	Είναι ένα. 41:1-3	Λουκάς 4:16-21. Λουκάς 4:43
Είναι το φως του Ζαβουλών και του Νεφθαλί	Είναι ένα. 9:1-3	Matt. 4:12-16
Έρχεται στον ναό και τον καθαρίζει	Στρίγγλα. 2:7-9; Μαλ. 3:1	Λουκάς 19:45. Ιωάννης 2:13-16
Η φτώχεια του Ισα. 53:2	Μάρκος 6:3.	Λουκάς 9:58
Ήταν πράος και με επιδεικτικό	Είναι ένα. 42:1-2	Phil. 2:7-9
Η συμπόνια του	Είναι ένα. 40:11; 42:3	Matt. 12:15-20; Εβρ. 4:15
Ήταν χωρίς δόλο	Είναι ένα. 53:9	Κατοικίδιο ζώο. 2:22
Μεγάλος ζήλος για τον οίκο του Θεού	Ψα. 69:9	Ιωάννης 2:17
Δίδασκε με τη χρήση παραβολών	Ψα. 78:2	Matt. 13:34-35
Έκανε θαύματα	Είναι ένα. 35:5-6	Λουκάς 7:18-23
Απορρίφθηκε από τους αδελφούς Του	Ψα. 69:8; Είναι ένα. 53:3	Ιωάννης 1:11. Ιωάννης 7:5
Μισημένο από τους Εβραίους	Ψα. 59:4; Είναι ένα. 49:7	Ιωάννης 15:24-25
Απορρίπτονται από τους κυβερνώντες τους	Ψα. 118:22	Ιωάννης 7:48; Matt. 21:4
Μια πέτρα παραπάτημα και βράχος προσβολής	Είναι ένα. 8:14	Rom. 9:32; 1 Pet. 2:8
. Προδομένος από φίλο	Ψα. 41:9; 55:12-14	Ιωάννης 13:18-21
Εγκαταλελειμμένος από τους μαθητές Του	Zech. 13:7	Matt. 26:31-56
. Πουλήθηκε για τριάντα κομμάτια ασήμι	Zech. 11:12	Matt. 26:15
Αυτά τα χρήματα δόθηκαν για να αγοραστεί το χωράφι του αγγειοπλάστη	Zech. 11:13	Ματθ.27:7
Ήταν υπομονετικός και σιωπηλός σε όλα Του τα βάσανα	Είναι ένα. 53:7	Ματθ.26:63; 27:12-14
Χτυπημένο στο μάγουλο	Μικρόφωνο. 5:1	Matt. 27:30
. Τα βάσανά του ήταν έντονα	Ψαλμός, 22:14-15	Λουκάς 22:42-44

Μαστιγώθηκε και φτύθηκε	Ψα. 35:15; Είναι ένα. 1:6	Μάρκος 14:65; Ιωάννης 19:1
Το πρόσωπό του είχε αμαυρωθεί πολύ	Είναι ένα. 52:14; 53:3	Ιωάννης 19:1-5
Υπέφερε για να σηκώσει τις αμαρτίες μας	Είναι ένα. 53:4; Dan. 9:26	Ματθ.20:28; 26:28
Οι άρχοντες, Εβραίοι και Εθνικοί, συνενώνονται εναντίον Του για να Τον θανατώσουν	Ψα. 2:1-4	Λουκάς 23:12. Πράξεις 4:27-28
Τεντώθηκε πάνω στο σταυρό και τα χέρια και τα πόδια Του καρφώθηκαν στο ξύλο	Είναι ένα. 25:10-11; Ψα. 22:16	Ιωάννης 19:18; 20-25
Αυτή η αγωνία αυξήθηκε με τον αριθμό των κλεφτών	Είναι ένα. 53:12	Μάρκος 15:28
Του έδωσαν χολή και ξύδι	Ψα. 69:21	Matt. 27:39-44
Τον κορόιδευαν σκληρά	Ψα. 22:7-8; 35:15-21	Matt. 27:39-44
Υπέφερε μόνος του. ακόμη και η παρουσία του Πατέρα αποσύρθηκε	Είναι ένα. 63:1-3; Ψα. 22:1	Matt. 27:46
Μοίρασαν τα ενδύματά Του ανάμεσά τους και έριξαν κλήρο για το ρούχο Του	Ψα. 22:18	Matt. 27:35
Έγινε έτσι κατάρα για εμάς, έφερε την κατάκρισή μας	Ψα. 22:6; 79:7; 9:20	Rom. 15:3; Εβρ. 13:13; Gal. 3:13
Έκανε μεσολάβηση για τους δολοφόνους	Είναι ένα. 53:12	Λουκάς 23:24
Μετά τον θάνατό Του τον τρύπησαν	Zech. 12:10	Ιωάννης 19:34-37
Αλλά δεν έσπασε ούτε ένα οστό από το σώμα Του	Πρώην. 12:46; Ψα. 34:20	Ιωάννης 19:33-36
Τον έθαψαν μαζί με τους πλούσιους	Είναι ένα. 53:9	Matt. 27:57-60
Η σάρκα του δεν είδε διαφθορά	Ψα. 16:8-10	Πράξεις 2:31
Αναστήθηκε από τον θάνατο την τρίτη ημέρα, σύμφωνα με τις Γραφές	Ψα. 16:8-10	Λουκάς 24:6. 24:31; 24:34
Ανέβηκε στους ουρανούς	Ψα. 68:18; 24:7-9	Λουκάς 24:51. Πράξεις 1:9
Έγινε ιερέας μετά το τάγμα του Μελχισεδέκ, ο οποίος ήταν βασιλιάς και ιερέας ταυτόχρονα	Ψα. 110:4; Zech. 6:12-13	Εβρ. 5:5-6

Έλαβε για τον εαυτό Του ένα βασίλειο που αγκαλιάζει ολόκληρο τον κόσμο	Ψα. 2:6; Dan. 2:44; 7:13-14;	Λουκάς 1:32. Ιωάννης 18:33-37; Matt. 28:18-19; Phil. 2:9-10
Ο νόμος του βγήκε από τη Σιών και ο λόγος Του από την Ιερουσαλήμ	Ησ 2:1-3; Μικρόφωνο. 4:12	Λουκάς 24:46-49. Πράξεις 2:1-40
Οι Εθνικοί πρέπει να γίνουν δεκτοί στην υπηρεσία Του	Είναι ένα. 11:10; 42:1; Ψα. 2:8	Ιωάννης 10:16; Πράξεις 10:44-48. Rom. 15:9-12
Η δικαιοσύνη της βασιλείας Του	Είναι ένα. 9:6-7; Ψα. 45:6-7	Ιωάννης 5:30; Αποκ. 19:11

Συμπέρασμα Υπάρχουν αρκετά συμπεράσματα που μπορούν να εξαχθούν από αυτή τη μελέτη, ακόμη και αν ορισμένες από τις απόψεις και ερμηνείες απορριφθούν.

1. Ο Θεός είχε εφαρμόσει σχέδιο για να συμφιλιώσει τον άνθρωπο με την προηγούμενη σχέση του μαζί Του μετά την εξέγερση του ανθρώπου. Αυτό το σχέδιο είναι το κεντρικό θέμα μέσα από τη Βίβλο. Δόθηκαν νόμοι και κανονισμοί για να συνειδητοποιήσουν τον άνθρωπο ότι οποιαδήποτε από τις πράξεις του που δεν συμφωνούσαν ήταν δυσάρεστη στον Θεό και θεωρούνταν αμαρτία ή παραβάσεις του νόμου Του. Με τον Χριστό, οι πράξεις του ανθρώπου για υπακοή στις απαιτήσεις και τις απαγορεύσεις μετατράπηκαν σε πράξεις βασισμένες στην αγάπη, σε πράξεις από την καρδιά του.

2. Πολλοί συγγραφείς για μεγάλο χρονικό διάστημα κατέγραψαν τύπους, σκιές και προφητείες, όλα δείχνοντας το πρόσωπο του Χριστού. Η προσφορά του για την αμαρτία επέτρεψε στον υπάκουο άνθρωπο να συγχωρηθεί και να γίνει δίκαιος με την προσφορά του Χριστού για την αμαρτία.

3. Οι σκιές και οι τύποι δεν ήταν το πραγματικό πράγμα. Έδωσαν μόνο μια καλυμμένη ματιά συγχώρεσης και λύτρωσης κάποια στιγμή στο μέλλον. Η ζωή, ο θάνατος, η ταφή, η ανάσταση και η ανάληψη του Ιησού που συχνά αναφέρονται ως Ευαγγέλιο ή Ευαγγέλιο του Χριστού είναι η πραγματικότητα όλων των τύπων και των σκιών. Με εμπιστοσύνη και υπακοή ο άνθρωπος μπορεί να λάβει το δωρεάν δώρο της σωτηρίας κάνοντας μια στροφή στη ζωή καλώντας τον Θεό να συγχωρήσει με το να ταφεί στον θάνατο του Χριστού, βυθισμένος στο νερό που συνήθως ονομάζεται βάπτισμα, επιτρέποντας στον Θεό να τον αναστήσει μια νέα πνευματική ζωή καθαρό όλων των προηγούμενων αμαρτιών.

Πηγές

Modern Science and Christian Faith, σσ. 179-183. Ερμηνευτική του DR Duncan. Cincinnati, nd σελ. 395-99. Shadow and Substance - The Tabernacle, Άγνωστος συγγραφέας The Biblical Types and Shadows, Mark Dunagan, Beaverton Church of Christ, Beaverton, Oregon The Shadow of Heavenly Things του Joseph Pittman, Austral Publishing Co., Μελβούρνη, Αυστραλία, 1893 The Unfolding Pattern by Ray C. , πάστορας της Βιβλικής Εκκλησίας της Χερσονήσου στο Palo Alto,

Διεθνές Ινστιτούτο Γνώσης της Βίβλου

Randolph Dunn, Πρόεδρος - Roberto Santiago, Dean
thebiblewayonline.com

Μάθημα 1 - Το μήνυμα του Θεού

Πώς ήρθαν όλα εδώ;
Ο άνθρωπος που ήταν Θεός
Χριστός - Μυστήριο του Θεού
Μύθοι για τον Θεό
Από τη ζωή στο θάνατο - Θνητός άνθρωπος
Προγραμματισμένη Εξαγορά
Μηνύματα των Ευαγγελίων

Μάθημα 2 - Υπακοή στον Χριστό

Χρόνος Προ Χριστού
Χρόνος Χριστός στη Γη
Ο χρόνος μετά τον Χριστό
Τέλος του Χρόνου στη Γη
Ώρα να αποφασίσετε
Από το θάνατο μέσα από τον σταυρό στη ζωή
Μύθοι για τη Συγχώρεση
Βάπτισμα στον Χριστό

Μάθημα 3 - Μια νέα ζωή εν Χριστώ

Ένα βασίλειο που δεν φτιάχνεται με τα χέρια
Υπηρέτες στο Βασίλειο
Πρώτες Αρχές του Χριστού

Μάθημα 4 - Μεγαλώνοντας εν Χριστώ

Ιησούς από τη Ναζαρέτ
Ζωή του Χριστού
Ενωμένοι εν Χριστώ
Μύθοι για τον πόνο
Σώμα, ψυχή, πνεύμα - πού πάνε όταν πεθάνεις;
Γάμος και διαζύγιο
Το Σάββατο του Θεού
Δημιουργία πριν από τη Γένεση Δημιουργία
Εβραίου

Μάθημα 5 - Ωρίμανση εν Χριστώ

Μαθήματα από τον Σταυρό
Διαδικασία Ανοικοδόμησης του Θεού
Οι καλύτερες ερωτήσεις που τέθηκαν ποτέ
Ζωή Ο ένας για τον άλλον εν Χριστώ
Ζώντας τη Μέγιστη Ζωή
Υποσχέσεις Τώρα και για πάντα
Οι πραγματικοί άντρες είναι θεοσεβείς άνθρωποι
Υπέροχα λόγια της ζωής

Μάθημα 6 - Να γίνεις μελετητής της Βίβλου

Σκιές, Τύποι και Προφητείες
Άγιο πνεύμα

<p>Χήρες και άλλοι που έχουν ανάγκη Πνευματικό Γάλα Ζώντας απελευθερωμένος Μύθος της δυστυχίας Μήνυμα από τις Επιστολές Λατρεύετε τον Θεό Εν Πνεύμα και Αλήθεια</p> <p>Μελέτες για Μελετητές της Βίβλου Περιγραμμένη Βίβλος Συνοπτική Βίβλος Τύποι και Μεταφορές</p>	<p>Δανιήλ Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού Σιωπή των Γραφών Διδασκαλίες & Πρακτικές Από το 100 μ.Χ. έως το 1500 μ.Χ Μεταρρύθμιση ή επαναφορά Σύνταξη και μετάφραση της Βίβλου Οι σημερινές εκκλησιαστικές πρακτικές– Γραφή ή Παράδοση;</p> <p>Γενεαλογία του Ιησού - Ένας χάρτης</p>
---	--

Το International Bible Knowledge Institute έχει συνδέσμους προς άλλες γλώσσες στο thebiblewayonline.com.